

50 ปี สถาบัน
แสงธรรม

สู่ทศวรรษที่ 6th

SAENGTAM
JOURNAL

วารสาร ราย 4 เดือน ปีที่ 46
ฉบับที่ 3 กันยายน - ธันวาคม 2022/2565

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

วารสาร ราย 4 เดือน ปีที่ 46 ฉบับที่ 3 กันยายน - ธันวาคม 2022/2565

เจ้าของ วิทยาลัยแสงธรรม

คณะที่ปรึกษา อธิการบดี รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์
คณบดีคณะศาสนศาสตร์ ผู้อำนวยการสำนักงานวิชาการ
และ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยค้นคว้าศาสนาและวัฒนธรรม

วัตถุประสงค์ 1. เพื่อเสริมสร้างความรู้ทางวิชาการในด้านเทววิทยา ปรัชญา และการศึกษาคาทอลิก
2. เพื่อเป็นสื่อกลางความรู้ และความสัมพันธ์อันดีทางด้านศาสนา

คณะผู้ทรงคุณวุฒิ

หมวดกระแสเรียก บาทหลวง เจริญ ว่องประชาบุญกุล

หมวดการศึกษาคาทอลิก บาทหลวง เดชา อารมณ์รัตน์ บาทหลวง ผศ.ดร.อภิสิทธิ์ กฤษเจริญ
บาทหลวง ดร.เอกรัตน์ หอมประทุม บาทหลวง ดร.นันทพล สุขสำราญ
ภคินี ดร.ชวลา เวชยันต์ ภคินี ดร.น้ำทิพย์ งามสุทธา
ผศ.ดร.ลัดดาวรรณ ประสูตร์แสงจันทร์
อาจารย์ ดร.ศรัณยู พงศ์ประเสริฐสิน

หมวดกฎหมายคริสต์ศาสนา บาทหลวง ดร.ประจักษ์ บุญเฝ้า บาทหลวง สักกรินทร์ ศิริบรรเทิง
บาทหลวง ชิตพล แซ่โล้ว

หมวดคำสอนคริสต์ศาสนา มุขนายก วีระ อารมณ์รัตน์ บาทหลวง ผศ.ดร.วัชศิลป์ กฤษเจริญ
บาทหลวง ทศมะ กิจประยูร บาทหลวง นุพันธ์ ทศมาลี
อาจารย์ สุตหทัย นิยมธรรม

หมวดจริยศาสตร์ บาทหลวง ดร.เชิดชัย เลิศจิตรเลขา บาทหลวง ดร.พิเชฐ แสงเทียน
บาทหลวง นัฏฐวี กังกั๋ง

หมวดชีวิตด้านจิตใจ บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

หมวดปรัชญา บาทหลวง ดร.ออกัสติน สุกีโย ปีโตโย
บาทหลวง ดร.วีรศักดิ์ วนาโรจน์สุขวิช
บาทหลวง ผศ.ดร.ชาติชาย พงษ์ศิริ บาทหลวง ผศ.ดร.วุฒิชัย อ่องนาวา
บาทหลวง ดร.วีรศักดิ์ ยงศรีปณิธาน

หมวดประวัติศาสตร์คริสต์ศาสนา บาทหลวง ดร.สุรชัย ชุ่มศรีพันธุ์ บาทหลวง อธิวัฒน์ กอบวิทยากุล

หมวดพระคัมภีร์ มุขนายก ดร.ลือชัย ธาตุวิสัย บาทหลวง ผศ.ทศไนย์ คมกฤษ
บาทหลวง สมเกียรติ ตรีนิกร บาทหลวง ธรรมรัตน์ เรือนงาม
บาทหลวง ดร.ทัศนุ หัตถการกุล บาทหลวง สมชาย เกษี

หมวดพระสังฆธรรม	บาทหลวง ผศ.ดร.ฟรังซิส ไก้ส์ บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์ บาทหลวง สหพล ตั้งถาวร บาทหลวง เกรียงชัย ตรีมรรคา บาทหลวง สุพัฒน์ หลิวสิริ บาทหลวง วิทยา เลิศทองศักดิ์
หมวดพิธีกรรม	บาทหลวง เคลาดิโอ เบร์ตซอร์ บาทหลวง เชษฐา ไชยเดช บาทหลวง อนุสรณ์ แก้วขจร บาทหลวง ไตรรงค์ มุลตรี
หมวดศาสนสัมพันธ์และคริสต์สัมพันธ์	มุขนายก ชูศักดิ์ สิริสุทธิ บาทหลวง เสนอ ดำเนินสววก บาทหลวง วุฒิไกร ชินทร์นลัย บาทหลวง ดร.แอนโทนี่ ลี ดัก
บรรณาธิการบริหาร	บาทหลวง อีรพล กอบวิทยากุล
บรรณาธิการสร้างสรรค์	อาจารย์ ดร.ศรัณยู พงศ์ประเสริฐสิน
กองบรรณาธิการ	บาทหลวง วิทยา เลิศทองศักดิ์ อาจารย์สุุดหทัย นิยมธรรม และ นางสาวสุกานดา วงศ์เพ็ญ
จัดพิมพ์โดย	วิทยาลัยแสงธรรม
กำหนดออก	ปีละ 3 ฉบับ ดังนี้ ประจำเดือนมกราคม - เมษายน ประจำเดือนพฤษภาคม - สิงหาคม ประจำเดือนกันยายน - ธันวาคม
ค่าบำรุงสมาชิก	สมาชิกรายปี ปีละ 300 บาท (จำนวน 3 ฉบับ/ปี) จำหน่ายปลีก ราคาฉบับละ 120 บาท สำหรับสมาชิกรายปี สามารถส่งเงินค่าบำรุงสมาชิกเป็นเงินสดหรือ โอนเข้าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาเทสโก้ โลตัส สามพราน นครปฐม ชื่อบัญชี นายอภิสิทธิ์ กฤษเจริญ เลขที่บัญชี 403-613134-4 โดยกรุณาส่งสำเนาใบนำเข้าบัญชี (Pay-in-Slip) พร้อมระบุ ชื่อ-ชื่อสกุล และหมายเลขสมาชิก (ถ้ามี) ส่งมาที่ e-mail: scjournal2022@gmail.com หรือ โทรสาร 0-2429-0819 หรือ โทร. แจ้งการนำเงินเข้าบัญชีมาที่ ฝ่ายจัดทำวารสารแสงธรรมปริทัศน์ โทร. 0-2429-0100 ต่อ 624

*** บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารแสงธรรมปริทัศน์ ขอสงวนสิทธิ์ตามกฎหมาย *
ในกรณีที่ต้องการบทความไปเผยแพร่ กรุณาแจ้งขออนุญาตอย่างเป็นทางการ**

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ปีที่ 46 ฉบับที่ 3 กันยายน - ธันวาคม 2022/2565

-----o บทบรรณาธิการ

50 ปี สถาบันแสงธรรม สู่ทศวรรษที่ 6 นับเป็นความภาคภูมิใจ และถือเป็นความก้าวหน้าของพระศาสนจักรในประเทศไทย ที่สถาบันแสงธรรมได้ผลิตพระสังฆราช พระสงฆ์ นักบวชชาย - หญิง ครูค้ำสอน และบรรดาฆราวาสที่ได้ทำงานรับใช้พระศาสนจักรในประเทศไทยอย่างดีเสมอมา

ขอโมทนาคุณพระเป็นเจ้า ในโอกาสที่สถาบันแสงธรรมรับใช้พระศาสนจักรมาครบรอบ 50 ปี และยังคงรับใช้พระศาสนจักรในประเทศไทยต่อไป ขอขอบพระคุณบรรดาพระสังฆราช คณะผู้ให้การอบรม คณาจารย์ ที่ได้ร่วมแรงร่วมใจ เสียสละในการพัฒนาสถาบันแห่งนี้ ให้มีความเจริญก้าวหน้า เติบโตตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

วารสารแสงธรรมปริทัศน์ฉบับนี้ ขอขอบพระคุณพระคุณเจ้าวีระ อภรณ์รัตน์ ตลอดจนบรรดานักเขียนทุกท่านที่กรุณาส่งบทความมาตีพิมพ์ในวารสารฉบับนี้ และขอเชิญชวนผู้อ่านทุกท่านร่วมใจกันในคำภาวนา เพื่อวอนขอพระพรจากพระเป็นเจ้าผ่านทางคำเสนอวิงวอนของพระแม่มาเรีย ได้โปรดประทานพระปรีชาญาณและพระพร เพื่อให้การศึกษาอบรมในสถาบันแห่งนี้เกิดผลดีอย่างต่อเนื่อง และยั่งยืนตลอดไป

บรรณาธิการสร้างสรรค์

สารบัญ

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ปีที่ 46 ฉบับที่ 3 กันยายน - ธันวาคม 2022/2565

7

การประจักษ์ต่างๆ ของพระนางมารีย์ในชีวิตพระศาสนจักร
- บาทหลวง ผศ.ดร.ฟรังซิส ไก้ส์, S.D.B.

25

กระแสเรียก: อิสราภาพและการริเริ่มของพระเจ้า
- บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์, CSS.

40

50 ปีแสงธรรม นำพาพระศาสนจักรไทย
- บาทหลวง บุญชรัสมี สุขสว่าง

58

ชุมนุมนานาชาติเรื่องการสอนคำสอน ครั้งที่ 3
“ครูคำสอน ประจักษ์พยานชีวิตใหม่ในพระคริสตเจ้า”
- บิชอป ฟรังซิสเซเวียร์ วีระ อาภรณ์รัตน์

66

ปรัชญาชาคเซอร์อติส
- ศ.กীরติ บุญเจือ

80

ไม่ต้องรอให้เป็นนักบุญเสียก่อนแล้วจึงไปรับพระเยซูคริสต์
- ถอดความโดย: บาทหลวง ปรีชา ธรรมนิยม, OMI.

สารบัญ

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ปีที่ 46 ฉบับที่ 3 กันยายน - ธันวาคม 2022/2565

96

พระสันตะบิดรยอห์นปอลที่หนึ่งเป็นบุญราศี (พระสันตะบิดรแห่งรอยยิ้ม)
- ถอดความโดย: บาทหลวง ปรีชา ธรรมนิยม, OMI.

112

สู่ทศวรรษที่ 6 สถาบันแสงธรรม
เพื่อการสืบทอดพันธกิจของพระเยซูคริสตเจ้า
- ดร.สุภาวดี นัมคณิสสรณ์

126

อารมณ์ศักดิ์สิทธิ์ที่ใช้ในพิธีกรรม
- บาทหลวง เซซฐา ไชยเดช

142

คำปราศรัยของพระคาร์ดินัลลาซาโร ยูว์ เฮียง ลิค
สมณมนตรีประจำสมณะกระทรวงพระสงฆ์ ในการประชุมสมัชชาใหญ่
สามัญ 50 ปีของสหพันธ์พระสังฆราชคาทอลิกแห่งเอเชีย
“เรื่องการไต่ตรองการอบรมพระสงฆ์ในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง”
ณ ห้องประชุมศูนย์อภิบาลบ้านผู้หว่าน วันจันทร์ที่ 17 ต.ค. 2022
- บราเดอร์ ผศ.ดร.ภัทรารุช เจริญรูป (แปล)

161

พระจิตเจ้าผู้ประทานชีวิตและความรัก
ทรงนำชีวิตคริสตชนและพระศาสนจักร
- บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

193

ทำไมพระสงฆ์คาทอลิกจึงมีความสุข:
ผลการศึกษาด้านสุขภาพจิตและสุขภาพจิตวิญญาณของพระสงฆ์
- บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

[หมวดพระสังขาร]

การประจักษ์ต่างๆ ของ พระนางมารีย์ในชีวิตพระศาสนจักร

บาทหลวง ผศ.ดร.ฟรังซิส ไรล์, S.D.B.

การประจักษ์ต่างๆ ของพระนางมารีย์พรหมจารีมักดึงดูดความสนใจของผู้คนจำนวนมาก เช่น ที่กัวดาลูเป (Guadalupe) มีผู้จาริกแสวงบุญเจ็ดล้านคนต่อปี ที่เมืองลูร์ด (Lourdes) มีผู้จาริกแสวงบุญสี่ล้านห้าแสนคนต่อปี และที่เมืองอาปาเรซิดา (Aparecida) ประเทศบราซิลมีผู้จาริกแสวงบุญปีละหลายล้านคน ฯลฯ

ปรากฏการณ์ของการประจักษ์หรือการเปิดเผยต่างๆ ของพระนางมารีย์ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งในอดีต¹ และในสมัยของเรา แต่ทุกวันนี้ก็เกิดขึ้นในสถานที่ต่างๆ มากยิ่งขึ้น และแผ่ขยายไปสู่พื้นที่ทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งสื่อมวลชนไม่พลาดที่จะเผยแพร่

---

¹ เราพบการประจักษ์ของพระนางมารีย์แล้วในยุคของบรรดาบิดาจารย์ เช่น การประจักษ์ครั้งแรกเกิดขึ้นกับนักบุญ Gregory Thaumaturgus (+ ราวปี 270) ดั้งที่นักบุญเกรกอรี แห่งนิสซาบันทึกไว้ นักประวัติศาสตร์ Sozomenus (+ หลังปี 450) เขียนเกี่ยวกับกรุงคอนสแตนติโนเปิล (Constantinople) ราวปี 380 ว่าบ่อยครั้ง พระนางมารีย์ทรงประจักษ์ (เทียบ Storia ecclesiastica. 7, 5) John Rufus (ศตวรรษที่ 5) เล่าการประจักษ์ของพระนางมารีย์แก่สังฆานุกร Temision ส่วนนักบุญเกรกอรี แห่งตูร์ (+ 594) เล่าว่าพระนางประจักษ์แก่สถาปนิกคนหนึ่ง (เทียบ Libro dei Miracoli 1:9)

เราควรวิเคราะห์ปรากฏการณ์การประจักษ์ของพระนางมารีย์ ศึกษากระบวนการของกฎหมายพระศาสนจักร และสถานภาพทางเทววิทยา เพื่อค้นหาความหมายสำหรับมนุษย์ปัจจุบัน และยืนยันทัศนคติที่ถูกต้องต่อการประจักษ์นี้

1. การวิเคราะห์ปรากฏการณ์

1.1 การประจักษ์หมายถึงอะไร

คำถามนี้มีหลายคำตอบ ขึ้นอยู่กับความเข้าใจที่มีอยู่แล้วของผู้ตั้งคำถาม นักจิตวิทยาคนหนึ่งที่ไม่สนใจความเชื่อในด้านศาสนาอาจคิดว่าการประจักษ์เป็น “การทำให้เกิดอาการประสาทหลอน” คือเป็นการคิดขึ้นมาเองซึ่งไม่มีตัวตนจริง ดังนั้น เขาจึงมีแนวโน้มที่จะตัดสินว่าผู้มองเห็นการประจักษ์เป็นคนเพ้อฝัน และระบุว่าเป็นผู้ป่วยโรคจิต เป็นผลจากการกระทำของจิตใต้สำนึกเหนือจินตนาการ ซึ่งทำให้สิ่งที่เขารายงานมาถูกมองว่ามีตัวตนจริง อย่างไรก็ตาม มีความแตกต่างระหว่างผู้ป่วยโรคจิตกับผู้มองเห็นการประจักษ์ เพราะผู้มองเห็นการประจักษ์มีลักษณะเฉพาะที่รู้สึกถึงความจริง มีจิตใจสงบ และไม่ชอบทำตัวเป็นที่สนใจของผู้อื่นซึ่งต่างจากผู้ป่วยโรคจิต แม้

กระบวนการทำให้เกิดอาการประสาทหลอนมีลักษณะคล้ายคลึงกับการมองเห็นการประจักษ์ แต่เราก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การผ่านจากความคล้ายคลึงของกระบวนการทั้งสองนี้ไปสู่ปรากฏการณ์เดียวกันนั้นคงจะผิดพลาด

ส่วนนักเทววิทยาเริ่มต้นการไตร่ตรองจากการคำนึงถึงความเป็นไปได้ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์ในประวัติศาสตร์มนุษย์ โดยผ่านทางเครือข่ายของเครื่องหมายธรรมดาหรือเครื่องหมายพิเศษ เขานิยามการประจักษ์ว่าเป็น “ประสบการณ์ทางจิตซึ่งมีบุคคลหรือสิ่งของที่การมองเห็นและการได้ยินไม่สามารถรับรู้ แม้ประสบการณ์ปกติของมนุษย์จะไม่สามารถรับรู้ได้ แต่ก็เข้าอยู่ในขอบเขตของประสาทสัมผัสอย่างเหนือธรรมชาติ”²

ดังที่สังเกตเห็นได้มีองค์ประกอบสองประการที่แสดงลักษณะเฉพาะของการประจักษ์ ในความหมายที่เคร่งครัดคือ

ก) บุคคลที่อยู่นอกสนามปกติของประสบการณ์ทางประสาทสัมผัสทั้งห้า

ข) ถึงกระนั้น “ผู้มองเห็น” รับรู้บุคคลนั้น โดยความเข้าใจทางประสาทสัมผัสทั้งห้า

² K. Rahner – H. Vorgrimler, Apparizioni, in Dizionario di Teologia, Herder-Morcelliana, Roma-Brescia 1968, หน้า 42.

ในส่วนของผู้มองเห็น จำเป็นต้องมีความรู้สึกที่อยู่ต่อหน้าบุคคลหรือสิ่งของ เขามั่นใจว่าตนสัมผัสโดยตรงกับสิ่งที่ประจักษ์มา เขาไม่อยู่ต่อหน้าภาพหรือการจำลองของบุคคลหรือสิ่งของนั้น

ทั้งนักบุญเทเรซา แห่งอาวีลา และคนสมัยนี้ที่เห็นการประจักษ์แน่ใจว่าประสบการณ์ของตนไม่มาจากจินตนาการ แต่เป็นประสบการณ์กับบุคคลที่มีชีวิต เมื่อพูดถึงเรื่องการประจักษ์ของพระนางมารีย์ ผู้มองเห็นการประจักษ์คิดว่าตนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระนางในสามมิติ ประสบการณ์เช่นนี้ทำให้การประจักษ์เป็นการพบปะ ซึ่งรวมทั้งการจดจำบุคคลที่อยู่ด้วย เนื่องจากรู้จักบุคคลดังกล่าวเป็นประสบการณ์เหนือธรรมชาติ บ่อยครั้ง ผู้มองเห็นการประจักษ์จึงตกอยู่ในภวังค์ ซึ่งทำให้เขาลืมความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและจักรวาล แต่ไม่ลืมจิตสำนึกของตน เพราะจิตวิญญูณมนุษย์ตื่นตัวมากที่สุดเมื่ออยู่ในภวังค์

1.2 เนื้อหาของการประจักษ์

ก) ในแง่การมองเห็น

การประจักษ์ทำให้มนุษย์มีความสัมพันธ์กับพระนางมารีย์ ผู้ทรงแสดงพระองค์หลายรูปแบบ เหมาะสมกับผู้มองเห็นและสอดคล้องกับข่าวสารที่ทรงประกาศ แต่ข่าวนี้เป็นธรรมล้ำลึกเสมอ และไม่สามารถที่จะอธิบายได้ทั้งด้วยคำพูดหรือภาพวาด

เช่น พระนางมารีย์ทรงแสดงพระองค์แก่แบร์นาแต่ต์ถึงสิบแปดครั้ง ในปี ค.ศ. 1858 ทรงใช้ภาษาพื้นเมืองและทรงฉลองพระองค์ด้วยผ้าคาดเอวสีฟ้า ผู้มองเห็นเรียกพระนางว่า “อาเคโร” ซึ่งหมายถึง “ผู้นั้น” และคิดว่ารูปร่างที่อ่อนน้อมที่จิตกรฟาบิช (Fabrisch) ได้แกะสลักและวางไว้ในถ้ำที่เมืองลูร์ด ไม่เหมือนพระนางมารีย์ผู้ทรงประจักษ์มา

ในปี ค.ศ. 1846 พระนางมารีย์พรหมจารีทรงแสดงพระองค์เพียงครั้งเดียวแก่ Melania และ Massimino ที่เมือง La Salette พระนางทรงฉลองพระองค์เหมือนชานา ต่อมาในปี ค.ศ. 1917 ทรงแสดงพระองค์แก่เด็กเลี้ยงแกะที่ฟาติมาคือลูเซีย ยาซินทา และฟรังซิสโกเป็นจำนวนถึงหกครั้ง พระนางทรงฉลองพระองค์สีขาว

ในปี ค.ศ. 1531 พระนางทรงแสดงพระองค์สี่ครั้งแก่คนพื้นเมืองชื่อฮวน ดิเอโก ที่กัวดาลูเป ประเทศเม็กซิโก ทรงฉลองพระองค์แบบพื้นเมืองคือ “สีแดงอ่อนของฉลองพระองค์ เป็นสีเลือดของเครื่องบูชา... เสื้อคลุมโดยทั่วไปเป็นสีเขียว - น้ำเงิน ซึ่งเป็นสีของการเป็นกษัตริย์แห่งเทพเจ้าพื้นเมือง ดวงดาวของเสื้อคลุมเป็นสัญลักษณ์ของการเริ่มต้นยุคใหม่ แถบสีดำที่ล้อมรอบเอวของพระนางเป็นเครื่องหมายของความเป็นมารดา คือพระนางทรงครรภ์พระบุตร และทรงมอบพระบุตรแก่ชนชาติใหม่ๆ

การที่พระนางไม่ทรงสวมหน้ากากเหมือนเทพเจ้าพื้นเมืองซึ่งเคยสวมใส่ แสดงว่าพระนางไม่เป็นเทพเจ้า แม้ทรงอยู่เหนือดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ ซึ่งเป็นเทพเจ้าของท้องถิ่น”³

อายุของพระนางก็แตกต่างกันด้วย แต่ทรงแสดงพระพักตร์อ่อนวัยอยู่เสมอ มีอายุระหว่าง 16 ถึง 30 ปี “เพราะนิรันดรภาพเป็นเยาว์วัย” เราต้องยอมรับว่าพระนางมารีย์ทรงมี “อิสรภาพของร่างกายที่รุ่งโรจน์” โดยแท้จริงแล้ว “พระธรรมล้ำลึกของชีวิตในพระเจ้าซึ่งมนุษย์บนแผ่นดินไม่สามารถจินตนาการได้ หลุดพ้นจากความเป็นทาสของโลกนี้ และจากข้อกำหนดของกาลเวลา ซึ่งทำให้นิรันดรภาพเป็นอิสระ”⁴

ข) ในแง่ข่าวสาร

เช่นเดียวกับในพระคัมภีร์ การประจักษ์มีจุดมุ่งหมายที่จะเปิดเผยพระวาจาของพระเจ้า เพราะลักษณะที่มองเห็นได้ของการเปิดเผยมีไว้เพื่อถ่ายทอดข่าวสาร⁵

ข่าวสารที่อยู่บนริมฝีปากของพระนางมารีย์มีลักษณะเป็นคำพยากรณ์ กล่าวถึงเหตุการณ์สุดท้ายของโลก และมีลักษณะเป็นกันเองเช่นเดียวกับข้อเขียนประเภทปรัชญาญาณ

ลักษณะคำพยากรณ์ ปรากฏชัดเจนในการเชิญชวนให้มนุษย์กลับใจ ใช้โทษบาปและเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต นี่เป็นวิธีเดียวที่จะช่วยให้พ้นจากการลงโทษของพระเจ้า คือจากกระบวนการที่นำไปสู่ความพินาศของมนุษยชาติ เพื่อให้พระสัญญาเรื่องสันติภาพหรือการมาถึงของพระอาณาจักรเป็นความจริง

เหตุการณ์สุดท้ายของโลก ปรากฏชัดเจนบ่อยๆ ในพระวาจาของพระนางมารีย์ ซึ่งเน้นความเร่งด่วนในการเตรียมตัวสำหรับอนาคตที่เต็มไปด้วยการต่อสู้ และกล่าวถึง “ความลับ” ที่จะต้องเปิดเผยในเวลาที่เหมาะสม ตัวอย่างชัดเจนที่สุดคือ การประจักษ์ที่ฟาติมา พระนางทรงมอบความลับสามประการ คือ

³ A. Amato, Mariologia in contesto. Un esempio di teologia inculturata: “Il volto meticcio di Maria di Guadalupe” (Puebla n.446) in Marianum 42 (1980), หน้า 422-423.

⁴ R. Laurentin, Multiplication des apparitions, หน้า 33.

⁵ De Flores, Veggenti in Nuovo Dizionario di Spiritualità, หน้า 1664.

1. พระนางตรัสความลับประการแรก วันที่ 13 มิถุนายน ค.ศ. 1917 เรื่องการเสียชีวิตก่อนวัยอันควรของยาซินทาและฟรังซิสโก ส่วนลูเชียจะมีชีวิตอยู่ต่อไป ไม่ใช่ความลับที่แท้จริง เพราะพระมารดาไม่ทรงเรียกร้องให้เก็บรักษาเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ แต่ผู้มองเห็นการประจักษ์ทั้งสามคนรักษาความลับ เพราะมีแรงบันดาลใจภายใน (เทียบ คำระลึกถึงครั้งที่สี่ของลูเชีย)

2. พระนางทรงมอบความลับเป็นครั้งที่สอง เมื่อทรงประจักษ์ครั้งที่สาม ในวันที่ 13 กรกฎาคม ค.ศ. 1917 ดังที่ลูเชียบันทึกไว้ในคำระลึกถึงครั้งที่สาม เนื้อหาความลับนี้มีสามภาคที่แตกต่างกัน ในปี ค.ศ. 1941 ลูเชียเปิดเผยความลับสองภาคแรก ซึ่งข้อความตอนหนึ่งบันทึกว่า “ถ้ามนุษย์เชื่อฟังคำตักเตือนของเรา ประเทศรัสเซียจะกลับใจและมีสันติภาพ มิฉะนั้นแล้ว ประเทศรัสเซียจะเผยแพร่คำสอนผิดๆ ในโลก โดยทำให้เกิดสงครามและการเบียดเบียนพระศาสนจักร คนดีมากมายจะถูกประหารชีวิต สมเด็จพระสันตะปาปาจะทรงได้รับการทรมานอย่างมาก หลายประเทศจะถูกทำลายล้าง และในที่สุด ภัยนิรมลของเราจะมีชัยชนะ สมเด็จพระสันตะปาปาจะทรงถวายประเทศรัสเซียให้แก่เรา ประเทศนี้จะกลับใจ และโลกจะมีสันติภาพช่วงระยะเวลาหนึ่ง”

3. ความลับประการที่สามเป็นส่วนหนึ่งของความลับประการที่สอง แต่ลูเชียไม่ได้ประกาศให้ผู้ใดรู้ ในวันที่ 3 มกราคม ค.ศ. 1944 ลูเชียเขียนความลับนี้ตามคำสั่งของพระสังฆราชแห่งเมืองไลเรีย (Leiria) แล้วใส่ซองปิดผนึก จ่าหน้าซองว่า “พระนางมารีย์ทรงบัญชาให้เปิดจดหมายนี้ได้ในปี ค.ศ. 1960” วันที่ 4 เมษายน ค.ศ. 1957 พระสังฆราชแห่งเมืองไลเรีย (Leiria) ส่งจดหมายฉบับนี้ไปยังกรุงโรม ถึงสมณะกระทรวงเพื่อสอนความเชื่อ แจ้งให้รักษาความลับนี้อย่างเคร่งครัด พระสังฆราชยังแจ้งให้ลูเชียทราบอีกด้วย สมเด็จพระสันตะปาปาปิโอที่ 12 พระสันตะปาปายอห์นที่ 23 และพระสันตะปาปายอห์น ปอลที่ 2 ทรงเคยอ่านจดหมายนี้ แต่ไม่ทรงประกาศให้ผู้ใดรู้ ต่อมา ในปี ค.ศ. 2000 สมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอลที่ 2 ทรงเปิดเผยแก่พระศาสนจักร พระคาร์ดินัลโยเซฟ รัตซิงเกอร์ (Ratzinger) ซึ่งขณะนั้นเป็นประธานสมณะกระทรวงเพื่อสอนความเชื่อ และอนาคตจะเป็นสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ทรงอธิบายว่า “ผู้เอาใจใส่อ่านตัวบทของความลับประการที่สามแห่งฟาติมา ซึ่งสมเด็จพระสันตะปาปาทรงบัญชาให้ประกาศทั้งหมด อาจรู้สึกผิดหวังหรือแปลกใจ เพราะเคยมีการคาดเดาต่างๆ ข้อความนี้ไม่เปิดเผยพระธรรมล้ำลึกที่ยัง

ใหญ่ “ม่านแห่งอนาคตไม่ฉีกขาด” เมื่อพระคาร์ดินัลโยเซฟ รัตซิงเกอร์ (Ratzinger) วิเคราะห์ข้อความอย่างละเอียดแล้ว ท่านสรุปว่า “ความเชื่อของคริสตชนต้องไม่เป็นและเป็นไม่ได้ที่จะหล่อเลี้ยงความอยากรู้อยากเห็นของตน... สิ่งที่เหลืออยู่คือการตักเตือนให้อิทธิฐานภาวณา ซึ่งเป็นหนทางนำไปสู่ความรอดพ้นของวิญญูณ รวมทั้งการเรียกร้องให้เป็นทุกข์กลับใจ” แม้ข่าวสารนี้เกี่ยวข้องกับชีวิตจิตโดยตรง ก็ยังมีลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการเมืองด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศรัสเซีย

ในที่สุด การสนทนาระหว่างพระนางมารีย์กับผู้มองเห็นการประจักษ์มีลักษณะเป็นกันเองเช่นเดียวกับข้อเขียนประเภทปรัชญาในพันธสัญญาเดิม เช่น พระนางตรัสว่า “ลูกเอ๋ย จงอิทธิฐานภาวณา พระบุตรของเราทรงพระกรุณา และในไม่ช้าพระเจ้าจะทรงตอบสนองลูก”

2. กระบวนการทางประมวลกฎหมายของพระศาสนจักร

เราต้องสังเกตว่าประมวลกฎหมายของพระศาสนจักรทั้งฉบับปี ค.ศ. 1917 และฉบับใหม่ปี ค.ศ. 1983 ไม่มีกฎหมายใดๆ เกี่ยวกับการประจักษ์หรือการแสดงพระองค์อย่างน่าอัศจรรย์ ดังนั้น จึงไม่มีกระบวนการที่เป็นทางการ มีเพียงข้อปฏิบัติ

ที่พระสังฆราชและสมณะกระทรวงใช้ในกรณีดังกล่าว

การปฏิบัติเช่นนี้ดูเหมือนมีความรอบคอบอย่างยิ่ง เพราะการวิเคราะห์สถิติเรื่องการประจักษ์ของพระนางมารีย์แสดงผลลัพธ์ดังต่อไปนี้คือ ในช่วงศตวรรษที่ 20 มีปรากฏการณ์ทั้งหมด 386 ครั้ง ในจำนวนนี้ 299 ปรากฏการณ์ พระศาสนจักรไม่มีการตัดสินใดๆ เกี่ยวกับลักษณะเหนือธรรมชาติ ส่วนอีก 79 ปรากฏการณ์ พระศาสนจักรปฏิเสธไม่ยอมรับลักษณะเหนือธรรมชาติ แต่ตัดสินว่ามีเพียง 8 ปรากฏการณ์ที่เป็นลักษณะเหนือธรรมชาติคือ ที่ฟาติมาประเทศโปรตุเกส ที่โบแรง (Beaurain) ประเทศเบลเยียม ที่บานเนอซ์ (Banneux) ประเทศเบลเยียม ที่อาคิตะ (Akita) ประเทศญี่ปุ่น ที่ซีราคิวส์ (Syracuse) ประเทศอิตาลี ที่เซย์ตูน (Zeitoun) ประเทศอียิปต์ ที่มะนิลา (Manila) ประเทศฟิลิปปินส์ และที่เบทาเนีย (Betania) ประเทศเวเนซุเอลา นอกจากสถานที่ 8 แห่งนี้แล้ว พระสังฆราชท้องถิ่นยังอนุญาตให้สัตบุรุษแสดงคารวกิจในสถานที่อีก 11 แห่ง แม้จะไม่รับรองว่ามีลักษณะเหนือธรรมชาติ

อำนาจการปกครองของพระศาสนจักรยอมรับเพียง 19 เหตุการณ์ในจำนวนทั้งหมด 389 เหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นใน

ศตวรรษที่แล้ว เหตุผลคือพระศาสนจักร ต้องการดำเนินเรื่องอย่างจริงจังและระมัดระวัง พยายามแยกแยะความจริงออกจากความผิดพลาด และหลีกเลี่ยงคำตัดสินที่อาจมีการเปลี่ยนแปลงภายหลัง ซึ่งจะทำให้พระศาสนจักรหมดความน่าเชื่อถือ

เอกสารที่ช่วยให้เข้าใจกระบวนการที่ใช้ในเรื่องการประจักษ์หรือเหตุการณ์อัศจรรย์ เป็นข้อความซึ่งรักษาความลับของสมณกระทรวงเพื่อสอนความเชื่อ (ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1978) กฎเกณฑ์ในเอกสารมีดังต่อไปนี้

1) ข้อมูลเพียงพอ หมายถึงต้องเอาใจใส่อย่างละเอียดรอบคอบในการสอบสวน ข้อมูล ที่ได้มาจากผู้เป็นพยานน่าเชื่อถือ

2) คำสอนที่ถูกต้อง ถ้าเนื้อหาของ การประจักษ์ขัดแย้งกับการเปิดเผยทางพระคัมภีร์ดังที่พระศาสนจักรตีความหมาย ก็ถือว่า ปราภฏการณ์นั้นไม่เป็นความจริง เพราะพระเจ้าไม่ทรงขัดแย้งในพระองค์เอง

3) ความโปร่งใส หมายความว่า จำเป็นที่เห็นว่า การประจักษ์ต่างๆ มีไว้เพื่อรับใช้พระเจ้าและบรรดาพี่น้อง รวมทั้งพระศาสนจักรและโลก ลักษณะนี้จะขาดหายไป ถ้าการประจักษ์มุ่งความสนใจไปยังตัวบุคคลที่มองเห็น รวมทั้งจารีตใดจารีตหนึ่ง หรือความคิดที่แปลกประหลาด

4) เครื่องหมายอัศจรรย์ต่างๆ เช่น การรักษาโรค การกลับใจ ปราภฏการณ์ที่ไม่ธรรมดาในจักรวาล แสดงว่าพระเจ้าทรงเข้าแทรกแซงในการประจักษ์อย่างแท้จริง

5) สุขภาพหรือพยาธิวิทยาของผู้มองเห็นการประจักษ์ นายแพทย์และจิตแพทย์ผู้เชี่ยวชาญจำเป็นต้องรับรองสภาพของผู้มองเห็นการประจักษ์ เพื่อจะไม่สลับอาการปราสาทหลอนกับการมองเห็นที่แท้จริง

6) ผลงาน นี่เป็นกฎเกณฑ์การตัดสินเด็ดขาด เพราะพระเยซูเจ้าประทานให้ “ท่านจะรู้จักเขาได้จากผลงานของเขา” (มธ 7:16) ผลตามมาที่จำเป็นคือความศักดิ์สิทธิ์พร้อมกับคุณธรรมต่างๆ ที่ทำให้ผู้มองเห็นเชื่อถือได้ ผลตามมาอื่นๆ ที่การประจักษ์ก่อให้เกิดในสถานที่ใดสถานที่หนึ่งก็มีความสำคัญอีกด้วย

7) คำตัดสินของพระศาสนจักร หมายถึงการตัดสินของพระสังฆราชแห่งสังฆมณฑล ซึ่งมีหน้าที่สองประการคือ การรับรู้ผลตามมา โดยอนุญาตให้ประกอบ การวักจิก และต่อมาประกาศว่า การประจักษ์ มีลักษณะเป็นความจริง การตัดสินของสันตะสำนักมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เมื่อปราภฏการณ์นั้นแผ่ขยายอย่างกว้างขวางหรือเมื่อมีการตัดสินที่ขัดแย้งกัน

3. สถานภาพทางเทววิทยา

จำเป็นต้องระบุคุณค่าของการประจักษ์ต่างๆ โดยเปรียบเทียบกับ การเปิดเผยพื้นฐานที่ศูนย์กลางในพระเยซูเจ้า ผลตามมาคือ ลักษณะของปฏิกิริยาที่เราต้องปฏิบัติต่อหน้าการประจักษ์

3.1 คุณค่าชั่วคราวของการประจักษ์ต่างๆ

จากพระคัมภีร์เรารู้ว่า การประจักษ์และการเปิดเผยที่แท้จริงและถาวรคือพระเยซูคริสตเจ้า ซึ่งเป็นเหตุการณ์ศูนย์กลางของประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้น (เทียบ กท 4:4) โดยแท้จริงแล้ว ขณะที่ในพันธสัญญาเดิม พระเจ้าตรัสโดยทางประกาศกหลายวาระและหลายวิธี ในพระบุตรพระองค์ ทรงเปิดเผยพระองค์เองอย่างสมบูรณ์ ใกล้ชิด เด็ดขาดและถาวร (เทียบ ฮบ 1:1-4) พระคริสตเจ้าทรงเป็นการเปิดเผยสมบูรณ์คือเป็น “พระวจนาตถ์” นิรันดรและผู้ได้รับธรรมชาติมนุษย์ (เทียบ ยน 1:1.14) ทรงเป็น “หนทาง ความจริง และชีวิต” (ยน 14:6) “ทรงเป็นภาพลักษณ์ของพระเจ้าที่เรามองไม่เห็น” (คส 1:15) พระองค์สามารถตรัสว่า “ผู้ที่เห็นเรา ก็เห็นพระบิดาด้วย” (ยน 14:9)

ในพันธสัญญาใหม่คำว่า “การประจักษ์” ใช้เพื่อแสดงพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า การประจักษ์ของพระคริสตเจ้าเกิดขึ้นในการ

เสด็จมาครั้งแรกเมื่อทรงรับธรรมชาติมนุษย์ “พระผู้เป็นเจ้าประทานพระพรพรทานนี้แก่เราแล้วก่อนกาลเวลา แต่บัดนี้ ทรงเปิดเผย โดยการแสดงพระองค์ของพระผู้ไถ่คือพระคริสตเยซู” (2 ทธ 1:9-10) และเมื่อพระคริสตเจ้าจะเสด็จมาครั้งสุดท้ายก็จะ “อ้างถึงการแสดงพระองค์และพระอาณาจักรของพระองค์” (2 ทธ 4:1) ระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกกับครั้งสุดท้ายก็มีการประจักษ์ต่างๆ ของพระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ซึ่งเป็นพื้นฐานของความเชื่อในเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์ และเพื่อการสร้างพระศาสนจักรคือ “ทรงแสดงพระองค์แก่เคเฟาส แล้วจึงทรงแสดงพระองค์แก่อัครสาวกสิบสองคน หลังจากนั้นทรงแสดงพระองค์แก่พี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว คนส่วนมากในจำนวนนี้ยังมีชีวิตอยู่ แม้ว่าบางคนล่วงลับไปแล้ว ต่อมา พระองค์ทรงแสดงพระองค์แก่ยากอบ แล้วจึงทรงแสดงพระองค์แก่อัครสาวกทุกคน ในที่สุดทรงแสดงพระองค์แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนดด้วย” (1 คร 15:5-8)

ผลตามมาคือการเปิดเผยของพระเจ้าแก่โลกสิ้นสุดลงในพระคริสตเจ้า ในความหมายที่ว่า พระองค์เป็นเหตุการณ์ ที่ช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นอย่างเด็ดขาด และเป็นการแสดงพระพักตร์ของพระเจ้าอย่างถาวร

“เพราะฉะนั้น แผนการความรอดพ้นในพระคริสตเจ้า ในฐานะที่เป็นพันธสัญญาใหม่และเด็ดขาดนี้จะไม่ผ่านพ้นไปเลย และเราไม่ต้องรอคอยการเปิดเผยอะไรใหม่แก่มนุษย์ทั้งหลายอีกต่อไป ก่อนจะถึงการปรากฏองค์อย่างรุ่งโรจน์ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (พระธรรมบัญญัติพระสังฆธรรมนูญเรื่อง “การเปิดเผยความจริงของพระเจ้า ข้อ 4”)

ดังนั้น สิ่งที่ถูกกีดกันคือ การเปิดเผยเพิ่มเติมใดๆ ที่ต้องการนำข้อมูลใหม่เข้ามาซึ่งไม่มีอยู่ในพระคริสตเจ้า พระวาจาของพระบิดาผู้ทรงเปิดเผยทุกอย่างในพระองค์ เพราะเหตุนี้ การเข้าแทรกแซงอื่นๆ ของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ จึงไม่มีจุดประสงค์เพื่อเปิดเผยความจริงใหม่ แต่เพื่อประยุกต์การเปิดเผยให้เป็นปัจจุบัน (การเปิดเผยเชิงอธิบายและคำพยากรณ์)

โดยแท้จริงแล้ว ในพันธสัญญาใหม่เราพบคำยืนยันถึงการเห็นภาพนิมิต และการเปิดเผยในเรื่องเหตุการณ์ของนักบุญสเตเฟน (เทียบ กจ 7:55-56) นักบุญเปโตร (เทียบ กจ 10:9-16; 12:11) และนักบุญเปาโล (เทียบ กจ 9:3-6; 1 คร 12:1-6) ยิ่งกว่านั้น วันสมโภชพระจิตเจ้าพิธีฐานการแผ่ขยายพระพรพิเศษของพระจิตเจ้า และความเป็นจริงแห่งคำพยากรณ์ของโยเอล (เทียบ ยอล 3:1) “เราจะให้พระจิตเจ้าของเราแก่มนุษย์ทุกคน บรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของ

ท่าน จะประกาศพระวาจา บรรดาหนุ่มสาวของท่านจะเห็นนิมิต บรรดาคนชราจะฝันเรื่องต่างๆ” (กจ 2:17) การประจักษ์และนิมิตต่างๆ จึงมีสิทธิอยู่ในพระศาสนจักร แต่คุณค่าของเหตุการณ์เหล่านี้เป็นเพียงชั่วคราวในสองมุมมอง ด้านหนึ่งเหตุการณ์เหล่านี้ไม่สามารถอ้างสิทธิที่จะแทนหรือส่งเสริมการเปิดเผยซึ่งสมบูรณ์แล้วในพระคริสตเยซู แต่มีไว้เพื่อรับใช้การเปิดเผยและขึ้นอยู่กับเปิดเผยนั้นเสมอ อีกด้านหนึ่งนิมิตนี้มีไว้เพื่อฟังพระวาจาซึ่งมีคุณค่าอันดับแรก “คนทั้งหลายที่ฟังพระวาจาของพระเจ้า และปฏิบัติตาม ย่อมเป็นสุขกว่านั้นอีก” (ลก 11:28; เทียบ ยน 20:29) ยิ่งกว่านั้น ความเชื่อที่มีพื้นฐานเพียงในเครื่องหมายอัศจรรย์ก็ยังไม่สมบูรณ์ “ถ้าท่านทั้งหลายไม่เห็นเครื่องหมายอัศจรรย์และปาฏิหาริย์แล้ว ท่านจะไม่เชื่อเลย” (ยน 4:48) ความเชื่อที่สมบูรณ์ไม่ต้องการเห็นเครื่องหมายอัศจรรย์ เพราะมีพื้นฐานในพระวาจาของพระเยซูเจ้าแล้ว (เทียบ ลก 3:5; มธ 8:8-10)

แม้บรรดาคริสตชนจะยอมรับนิมิตและการเปิดเผยเป็นของประทานจากพระเจ้า ด้วยความรู้คุณ (เทียบ พระธรรมบัญญัติเรื่องพระศาสนจักร ข้อ 12) เขาจะไม่แห่ไปแสวงหาเหตุการณ์น่าตื่นตาตื่นใจเพื่อ “ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ มิใช่ตามที่มองเห็น” (2 คร 5:7; เทียบ รม 1:17)

สิ่งสำคัญยิ่งกว่านี้คือ การส่องสว่างภายในของพระจิตเจ้า (เทียบ ยน 14:25; 16:13-15) และการเข้าใจพระคริสตเจ้าด้วยความรัก “ผู้ที่รักเรา พระบิดาของเราก็จะทรงรักเขา และเราเองก็จะรักเขา และจะแสดงตนแก่เขา” (ยน 14:21)

3.2 ประเภทการยอมรับการประจักษ์ต่าง ๆ

เกี่ยวกับปัญหาที่ ทศนคติโดดเด่นของพระศาสนจักรคือความคิดของ Prospero Lambertini ซึ่งในอนาคตจะเป็นสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 14 (Benedict XIV 1740-1758) ได้แสดงในปี ค.ศ. 1734-1738 ว่า “เราทั้งหลายไม่ต้องและไม่สามารถยอมรับการเปิดเผยเหล่านี้ด้วยความเชื่อคาทอลิก แม้การเปิดเผยได้รับการรับรองจากพระศาสนจักร แต่ยอมรับเพียงด้วยความเชื่อประสามนุษย์ตามกฎหมายแห่งความสุ่มรอบคอบ ซึ่งแยกแยะว่าการเปิดเผยดังกล่าวเป็นไปได้หรือน่าเชื่อถืออย่างเลื่อมใสศรัทธาหรือไม่...ดังนั้น ถ้าคนใดคนหนึ่งที่ยึดความเชื่อคาทอลิกอย่างมั่นคง อาจไม่เชื่อในการเปิดเผยดังกล่าว และหันหลังให้กับเหตุการณ์นี้ได้ ถ้าเขาปฏิบัติด้วยความถ่อมตน มีเหตุผลและไม่ดูหมิ่น”⁶

ทศนคตินี้ทำให้การประจักษ์อยู่ในบริบทของประวัติศาสตร์มนุษย์ แต่อยู่นอกประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้น และความเชื่อต่อพระเจ้า

แต่ปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะให้คุณค่าการประจักษ์มากกว่านี้ เช่น อย่างน้อยในกรณีของเมืองลูร์ด (Lourdes) และฟาติมา (Fatima) สันตะสำนักไม่เพียง “อนุญาต” ให้เชื่อเรื่องในการประจักษ์เท่านั้น แต่ยังส่งเสริมบรรดาสัตบุรุษให้ร่วมคารวกิจในสถานที่นั้น นักเทววิทยาคนสำคัญ เช่น คาร์ล ราเนอร์ (Karl Rahner) ให้ข้อสังเกตตามความคิดของ Francisco Suarez ว่า ถ้าเราต้องแสดงความนอบน้อมเชื่อฟังต่อพระเจ้าผู้ทรงเปิดเผยความจริง (เทียบ รม 1:5; 16:26) “เราจำเป็นต้องเข้าใจเหตุผลที่ว่า การเปิดเผยส่วนบุคคลเรียกร้องความเชื่อจากทุกคนที่ได้รับรู้ และยอมรับด้วยความมั่นใจพอสมควรว่ามาจากพระเจ้า”⁷

แม้เราอาจยอมรับความคิดนี้ ในแง่ที่สอดคล้องกับประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้น ซึ่งยอมรับเหตุการณ์ทั้งก่อนพระคริสตเจ้าและหลังพระคริสตเจ้า แต่เราควรจดจำเสมอว่า จำเป็นต้องรักษานานุกรมของความจริงและคุณค่าทั้งหลาย การประจักษ์

⁶ De servorum Dei beatificatione, 2, 32, 11.

⁷ K. Rahner, Les révélations privées: quelques remarques théologiques, in “Revue d’ascétique et mystique”, 25 (1949) หน้า 508.

ต่างๆ ไม่เป็นความจริงอันดับแรก เพราะความจริงอันดับแรกคือเหตุการณ์ของพระคริสตเจ้าผู้ทรงเป็นคณกลางและผู้ทรงเปิดเผยความจริงเพียงพระองค์เดียว แต่เป็นความจริงอันดับสุดท้ายเพราะอยู่ในเหตุการณ์ของพระองค์แล้ว และจำเป็นต้องนำประชากรของพระเจ้าไปสู่เหตุการณ์นั้น อย่างไรก็ตามแสงสว่างและความรักทุกส่วน ซึ่งกลั่นกรองผ่านประวัติศาสตร์มนุษย์ แสดงความเอาใจใส่ที่อ่อนโยนของพระเจ้าต่อบรรดาบุตรที่จาริกแสวงบุญ

4. ความหมายการแสดงพระองค์ของพระนางมารีย์

เมื่อตรวจสอบการประจักษ์ดังกล่าว และพิสูจน์ความน่าเชื่อถือได้อย่างรอบคอบแล้ว เป็นการถูกต้องและจำเป็นที่จะต้องเข้าใจความหมายลึกซึ้งของการประจักษ์นั้นเพื่อชีวิตของพระศาสนจักรและโลก

ในการตีความหมายปรากฏการณ์แห่งการแสดงพระองค์ของพระนางมารีย์ มีการเสนอมุมมองต่างๆ ซึ่งพิจารณาความสัมพันธ์กับอดีต ปัจจุบันและอนาคตอย่างต่อเนื่อง

4.1 จำเป็นต้องเน้นพระบุคคลและภารกิจของพระนางมารีย์ในการเผยแผ่ข่าวดี

การอ้างอิงที่จำเป็นและสำคัญของการประจักษ์หรือการเปิดเผยต่างๆ กับการประจักษ์หรือการเปิดเผยสมบูรณ์และถาวรที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวและตลอดไปในพระคริสตเยซู ทำให้นักวิชาการตีความหมายการประจักษ์ต่างๆ ว่าเป็นเสมือน “สปอร์ตไลท์ที่สว่างไสว” ซึ่ง “ส่องแสง รื้อฟื้น และแสดงความจริงของคลังแห่งความเชื่อต่อหน้าสัตบุรุษ”⁸

การประจักษ์ต่างๆ ของพระนางมารีย์ส่องแสงพระบุคคลและภารกิจของพระนางอย่างสอดคล้องกับข้อมูลในพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นการแสดงพระองค์ที่แท้จริงและเป็นพื้นฐานการแสดงพระองค์ของพระนาง

พระนางมารีย์ได้รับการระบุเสมอว่าเป็นพระมารดาของพระเยซูเจ้า แต่ไม่ทรงปรากฏว่าเป็นบุคคลในอดีต พระนางทรงแสดงว่าเป็นบุคคลที่มีชีวิต สว่างไสวและรุ่งโรจน์ ทรงห่วงใยบรรดาบุตรและชะตากรรมของโลก

⁸ C. Balic, *Apparizioni mariane dei secoli XIX-XX*, in *Enciclopedia mariana “Theotocos”*, หน้า 249.

ในฐานะ “ผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน” (ลก 1:28) พระนางทรงประกาศว่าเป็น “ผู้ปฏิสนธินิรมล” แก่แคทธารีน ลาบูเร (Catherine Labouré 1830) และแบร์นาแต็ต (Bernadette 1858) เหตุการณ์ทั้งสองนี้เป็นตัวอย่างสนับสนุนพระสัจธรรมที่พระศาสนจักรนิยามเกี่ยวกับผู้ปฏิสนธินิรมลของพระนาง ดังที่ได้ประกาศระหว่างการประจักษ์ทั้งสองครั้ง (1854)

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระนางมารีย์ไม่ทรงประกาศข่าวดีอื่นใด แต่ทรงเชิญชวนมนุษย์ให้รื้อฟื้นทัศนคติและบรรยากาศของข่าวดีหนึ่งเดียว พระนางทรงเตือนให้ปฏิบัติตามคำเรียกร้องของพระวรสาร (คำอธิษฐานและการกลับใจใช้โทษบาป) ทรงรื้อฟื้นจิตสำนึกความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (ไม่มีผู้ใดอธิษฐานและใช้โทษบาปสำหรับคนเหล่านั้น) ทรงนำสัตบุรุษไปรับศีลศักดิ์สิทธิ์ (เราต้องการให้สร้างวัดน้อย) พระนางมารีย์ยังทรงเป็นผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต่อไป และทรงนำบุคคลไปพบพระองค์ การประจักษ์ต่างๆ ของพระนางรื้อฟื้นข่าวดีของพระเยซูเจ้า ทำให้เกิดเครื่องหมายอัศจรรย์การกลับใจและการรักษาโรค ประชาชนจำนวนมากมาชุมนุมกัน เพื่อสรรเสริญและอธิษฐานภาวนา เกิดความหวังและความชื่นชมยินดีใหม่ บาปได้รับการอภัย และประชาชนฟั่งข่าวดีของพระคริสตเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ประสบ

การณ์ของสักการสถานต่างๆ เช่น เมืองลัวร์ด์ และฟาติมารับรองลักษณะเช่นนี้

4.2 เครื่องหมายของพระเจ้าผู้สถิตใกล้ชิดเคียงมารดา

เมื่อพิจารณาการประจักษ์หรือนิมิตต่างๆ ของพระนางมารีย์จากมุมมองของผู้มองเห็น เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นพระพรพิเศษของพระเจ้าเพื่อเสริมสร้างพระศาสนจักร ทั้งถ่ายทอดพระประสงค์ของพระเจ้าโดยอาศัยคำตักเตือนที่เร่งด่วนของพระนางมารีย์ ก็นับว่าเป็นคำพยากรณ์อีกด้วย

ขณะที่คำประกาศของบรรดาประกาศกค้นพบพระเจ้าและกิจการของพระองค์ โดยวิเคราะห “เครื่องหมายของแผ่นดิน” การประจักษ์ต่างๆ เป็นคำพยากรณ์ในลักษณะเร้นลับซึ่งวิเคราะห “เครื่องหมายจากสวรรค์” การแสดงพระองค์ของพระนางมารีย์มีลักษณะดังกล่าวคือ เป็นคำพยากรณ์เหนือธรรมชาติซึ่งเรียกร้องความเชื่อ และยิ่งกว่านั้นเรียกร้องความหวัง การประจักษ์เหล่านี้แสดงให้เห็นมิติความรอดพ้นของการเปิดเผยตามความต้องการของกาลเวลา ความหมายการประจักษ์ของพระนางมารีย์จึงเกี่ยวข้องกับชีวิตคือ “พระเจ้าทรงชี้แจงทิศทางของพฤติกรรมมนุษย์ในสถานการณ์เจาะจง” ด้วยเหตุนี้ การประจักษ์ต่างๆ จึงเตือนมนุษย์ให้กลับใจ เขย่าผู้มีความเชื่อให้ออกจากความนิ่งเฉย

และความสะดวกสบาย รื้อฟื้นความกระตือรือร้นของชีวิตคริสตชน

คำตักเตือนดังกล่าวนี้เกิดผลมากยิ่งขึ้นเพราะมาจากพระนางมารีย์ คือสตรีผู้เป็นมารดาและผู้ปฏิสนธินิรมล ชาวสารอันดับแรกคือพระบุคคลของพระนาง ในพระนางเราพบความหมายที่ว่า เหตุใดในยุคของเรา พระนางมารีย์จึงเป็นผู้ประจักษ์มาเกือบทุกครั้ง พระเยซูเจ้าและนักบุญอื่นๆ ประจักษ์มาเพียงนานๆ ครั้ง สำหรับผู้ที่แปลกใจและตั้งคำถามเช่นนี้ H.U.von Balthasar นักเทววิทยาผู้เรารู้ตอบว่า “ผู้ที่แปลกใจในเรื่องนี้ก็ไม่เข้าใจว่า พระนางมารีย์ทรงเป็นผู้ได้อย่างแท้จริง พระนางทรงเป็นต้นแบบของพระศาสนจักร... ในฐานะผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระนางทรงสามารถปรับสภาพของตนให้เป็นที่ทุกอย่าง ทรงพร้อมที่จะรับใช้พระบุตรของพระนาง เพื่อทรงแสดงแก่เยาวชนว่า พระศาสนจักรคืออะไรอย่างแท้จริง และควรเป็นอย่างไร เพราะพระนางทรงเป็นผู้ถ่อมตนอย่างสมบูรณ์ ไม่ทรงกลัวที่จะอ้างถึงพระนางเอง เช่น ทรงประจักษ์มาโดยถือสายประคำ และทรงเป็นคนกลางระหว่างมนุษย์กับพระบุตร”⁹

ยังมีอีกเหตุผลหนึ่ง ที่พระนางมารีย์ทรงเข้าแทรกแซงในเหตุการณ์ของมนุษยชาติคือ “ทรงแสดงพระองค์เป็นพิเศษโดยประทับอยู่อย่างปกติเยี่ยงมารดา ในชีวิตของพระศาสนจักรและของบรรดาบุตร”¹⁰

โดยแท้จริงแล้ว พระนางมารีย์เป็นพระบุคคลที่ได้รับความรุ่งโรจน์ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณเช่นเดียวกับพระคริสตเจ้า ผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ สภาพร่างกายที่ได้รับความรุ่งโรจน์ของพระนางไม่ทรงพ้นจากกฎของสถานที่และกาลเวลาเท่านั้น แต่ทรงกลายเป็นมารดาผู้ถ่ายทอดชีวิตแก่คริสตชนทุกสมัยและทุกสถานที่ พระนางมารีย์จำเป็นต้องประทับอยู่ในโลก ไม่ใช่ในสถานที่ใดสถานที่หนึ่งโดยเฉพาะ แต่ประทับอยู่อย่างแท้จริงและเป็นพระธรรมล้ำลึก เพื่อปฏิบัติภารกิจนี้ในการเป็นมารดา

ในแง่นี้ การประจักษ์ต่างๆ ของพระนางมารีย์เป็นการพบปะกับพระบุคคลของพระนาง ซึ่งได้รับพระจิตเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม เป็นการพบปะกับพระกายรุ่งโรจน์ของพระนาง ซึ่งแม้จะขึ้นอยู่กับอภิมิติหนึ่งก็ยังสามารถมีความสนิทสัมพันธ์ส่วนตัวกับผู้มองเห็นการประจักษ์ และด้วยวิธีพระนางทรงมีความสนิทสัมพันธ์กับบรรดาบุตรที่กำลังเดินทางไปสู่เหตุการณ์สุดท้าย

⁹ H.U. Von Balthasar, *Aprite i cuori all'Immacolata, ecco appare la Madre di Dio*, in “Il sabato” (1983), 3-9 ธันวาคม หน้า 9

¹⁰ Bossard, *Les apparitions de Marie*, หน้า 329

ในที่สุด อาศัยพระมารดาของพระเยซูเจ้า พระบิดาทรงแสดงพระเมตตากรุณา รวมทั้งความเอาพระทัยใส่ที่อ่อนโยนของพระองค์ต่อโลก ดังนั้น พระนางมารีย์จึงกลายเป็นเครื่องหมายของพระเจ้า องค์ความรักเยี่ยงมารดา ซึ่งเป็นที่มาของการถ่ายทอดชีวิตและพระพรชานทุกประการ

4.3 พระนางมารีย์กับชะตากรรมของโลก

เนื่องจากข่าวสารของพระนางมารีย์ แก่ผู้มองเห็นการประจักษ์ โดยปกติรวมกับการมองล่วงหน้าถึงอนาคตในวาระสุดท้าย เราไม่อาจเข้าใจการแสดงพระองค์ของพระนาง ถ้ามองข้ามลักษณะอนาคตของพระศาสนจักรและโลก

นี่เป็นความจริงโดยเฉพาะสำหรับการประจักษ์ที่ฟาติมา ซึ่งรวมทั้งคำถาม คำสัญญา ความลับ และคำตักเตือนที่เข้มงวด คำเชิญชวนครั้งแล้วครั้งเล่าให้กลับใจ ใช้โทษบาป อธิษฐานภาวนา การถวายตนแด่พระทัยนิรมลของพระนางมารีย์ ก็เป็นข้อกำหนดเบื้องต้นสำหรับสันติภาพในโลกและสำหรับชัยชนะของความเชื่อ

การประจักษ์ต่างๆ จึงกลายเป็นการเตรียมประชากรของพระเจ้า ให้เผชิญหน้ากับอนาคตที่มีความไม่แน่นอน การคุกคามต่างๆ การต่อสู้และภัยอันตราย หนังสือวิวรรณ์กล่าวถึง “สตรี” ในความหมายพระ

บุคคลของพระนางมารีย์ ลงมาต่อสู้กับ “มังกร” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพลังชั่วร้ายที่ทำให้สังคมและพระศาสนจักรแตกแยก ดูเหมือนพระนางทรงเป็นความพยายามสุดท้ายของพระเจ้า ในรูปแบบมารดาที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเชิญชวนมนุษย์ให้กลับมาสู่ข่าวดีแห่งความรอดพ้น และขัดขวางมิให้เกิดหายนะนิวเคลียร์ที่บ้าคลั่ง

เรื่องนี้ชวนให้ไตร่ตรองถึงเหตุการณ์สุดท้ายของพระศาสนจักร และภารกิจที่พระนางมารีย์จะทรงกระทำ เราไม่ค่อยมีข้อมูลทางพระคัมภีร์ในเรื่องเหตุการณ์สุดท้าย มีเพียงเครื่องหมายสี่ประการที่จะเกิดขึ้นก่อนที่พระเยซูเจ้าจะเสด็จมา อย่างรุ่งโรจน์คือความเย็นเฉยในความเชื่อ (เทียบ ลก 18:8) การปรากฏตัวของปฏิปักษ์ต่อพระคริสตเจ้า (เทียบ 2 ธส 2:1 ฯ) การเทศน์สอนข่าวดีแก่นานาชาติ (เทียบ มธ 24:14) และการกลับใจของอิสราเอล (เทียบ รม 11:25ฯ) เราจึงต้องใส่ใจในความหยิ่งรู้ของนักบุญบางองค์ ซึ่งไตร่ตรองทางเทววิทยาที่สามารถเข้าใจความประสานครมกลืนของแผนการพระเจ้า

ถ้าอนาคตของพระศาสนจักรจะต้องเผชิญยุคสุดท้าย ที่มีการต่อสู้ระหว่างพลังแห่งความดีกับพลังแห่งความชั่วร้าย ก็จะต้องมียุคของพระจิตเจ้าอีกด้วยผู้ทรงคำจูนบรรดาผู้เลือกสรรให้เชื่อสัตย์ต่อพระคริสต

เจ้า พระนางมารีย์พระมารดาของพระเยซูเจ้าจะทรงทำงานพร้อมกับพระจิตเจ้า โดยใช้การเปรียบเทียบระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกกับการเสด็จมาอย่างรุ่งโรจน์ของพระคริสตเจ้าคือ “พร้อมกับพระจิตเจ้า พระนางทรงกระทำกิจการยิ่งใหญ่ที่สุดกว่าที่เคยมีและจะเกิดขึ้น คือพระเจ้าผู้ทรงรับธรรมชาติมนุษย์ ผลตามมาก็คือพระนางจะทรงกระทำกิจการยิ่งใหญ่อื่นๆ ซึ่งจะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายอีกด้วย”¹¹

แต่ขณะที่ การเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสตเจ้า พระนางมารีย์ทรงมีส่วนร่วมในการถ่อมพระองค์ ในระยะการเตรียมการสำหรับการเสด็จมาอย่างรุ่งโรจน์ของพระเยซูเจ้า พระนางจะทรงส่องแสง “ด้วยพระเมตตา พลละกำลังและพระพรพรทาน เพื่อช่วยมนุษย์ให้รักและรับใช้พระเยซูคริสตเจ้า”¹²

การประจักษ์อื่นๆ ของพระนางมารีย์มีลักษณะเดียวกันนี้ในการร่วมพลังกับพระจิตเจ้า เพื่อส่งเสริมบทบาทของพระคริสตเจ้า และของพระศาสนจักร

5. ทศนคติของเราต่อการประจักษ์

เมื่อข่าวเรื่องการประจักษ์แพร่กระจายออกไป ปฏิบัติการของเราต้องเป็นอย่างไร ต้องเชื่ออย่างงมงายหรือไม่เชื่อเลย ต้องตัดสินใจทันทีหรือรอคอยการพิสูจน์ ต้องตัดสินใจด้วยตนเองหรือรอคอยการคำตัดสินของพระสังฆราช

5.1 ไม่เชื่ออย่างงมงายหรือคลั่งไคล้

ข่าวเรื่องการประจักษ์และเครื่องหมายจากสวรรค์เขย่าและทำให้สับสนบุรุษหลายคนมีความสนใจ โดยเฉพาะชาวบ้านบ่อยครั้ง ผู้ที่แท้ไปชมเครื่องหมายอัศจรรย์มีทัศนคติของการเชื่ออย่างงมงาย ซึ่งยึดมั่นในการประจักษ์ที่สันนิษฐานไว้ โดยไม่ใช้วิจรรณญาณและความคิดอ่าน

ปี ค.ศ. 1951 มีผู้เขียนข้อความประณามผู้ที่แห่กันไปในสถานที่ที่พระนางประจักษ์ แต่แล้วเขามั่นใจที่จะไม่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระศาสนจักร คำตักเตือนนี้ทันสมัยอยู่เสมอ เพราะความรู้สึกทางศาสนาอาจผิดพลาดได้ง่าย จนทำให้คุณค่า

¹¹ Luigi Maria di Montfort, Trattato della vera devotione a Maria, 35

¹² Ibidem 49-50.

ต่างๆ ในชีวิตคริสตชนสลับันดับความสำคัญ เช่น คนหนึ่งมุ่งมั่นในการประจักษ์ของพระนางแห่งใดแห่งหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็ นฟาติมาหรือเมดจูกอเรีย และไม่สนใจข้อเรียกร้องของการเปิดเผยทางพระคัมภีร์ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ผู้นั้นมีชีวิตจิตที่ปิดสนิทอยู่ฝ่ายเดียว แยกจากความครบครันของพระธรรมล้ำลึกคริสตชน ทศนคติที่อธิบายไว้ในที่นี้แสดงถึงความอ่อนไหวต่อการแทรกแซงที่เป็นไปได้ของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ แต่ขาดการวิพากษ์วิจารณ์ และบางครั้งไม่รักษานานุกรมของคุณค่าต่างๆ

5.2 ความไม่สนใจและการไม่มีส่วนร่วม

ส่วนสัตบุรุษที่ได้รับการศึกษา รู้สึกไม่สบายใจเมื่อได้ยินข่าวเรื่องอัศจรรย์หรือการประจักษ์ต่างๆ เช่น มาร์ค ออเรซอน (Marc Oraison) ยืนยันว่า “สำหรับบุคคลในศตวรรษที่ 20 ซึ่งมีทศนคติและวิธีการทางวิทยาศาสตร์อย่างเต็มเปี่ยม คงคิดว่าปรากฏการณ์ดังกล่าว ไม่ช่วยให้ดำเนินชีวิตตามความเชื่อ ตรงกันข้าม กลับเป็นอุปสรรคขัดขวางสร้างความรำคาญให้แก่เขา”¹³

ผู้มีความรู้หลายกลุ่ม ซึ่งได้รับการฝึกฝนด้านการวิพากษ์วิจารณ์และเหตุผลนิยม จึงไม่ไว้วางใจการประจักษ์ต่างๆ ดูเหมือนว่าเขาจะต้องพิจารณาปัญหาที่ยากลำบาก ซึ่งเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ผิดปกติ และบ่อเกิดของการปฏิบัติทางศาสนาที่เสื่อมโทรมได้ง่าย เพราะฉะนั้น เขาพยายามไม่เกี่ยวข้องและบางครั้งรอคอยการตัดสินของผู้มีอำนาจทางพระศาสนจักร

ทศนคติของผู้ที่ไม่สนใจและไม่มีส่วนร่วม ขัดแย้งกับการใช้ความคิดอ่านและความรู้สึกของสัตบุรุษ (Sensus fidelium) ที่เป็นลักษณะเฉพาะของคริสตชนแต่ละคน จากประวัติความเป็นมาของการประจักษ์ต่างๆ ปรากฏให้เห็นถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแยกแยะเครื่องหมายจากพระเจ้า และในการสร้างสถานที่สำหรับประกอบคารวกิจ ถ้าไม่มีความรู้สึกนึกคิดของประชาชนเช่นนั้น “การประจักษ์ต่างๆ ก็เกิดมาและดับสูญไป และพระศาสนจักรคงจะได้รับความเสียหายอย่างมาก”¹⁴ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องร่วมมือกันในการเตรียมความคิดอ่านของพระศาสนจักร

¹³ Oraison, Le point de vue du médecin...หน้า 140-141. ¹² Ibidem 49-50.

¹⁴ R. Laurentin, Multiplication des apparitions, หน้า 29.

5.3 การยอมรับและการมีส่วนร่วม

ทัศนคติที่ดีที่สุดต่อหน้าการประจักษ์ของพระนางมารีย์คือ การเปิดใจยอมรับด้วยความรอบคอบ

เนื่องจากพระเจ้าอาจทรงเข้าแทรกแซงในประวัติศาสตร์มนุษย์ แม้หลังจากการเปิดเผยสมบุรณ์ของพระคริสตเจ้าแล้ว จึงจำเป็นต้องเอาใจใส่ สังเกตการกระทำเช่นนี้ที่เกิดขึ้นได้ เมื่อคนหนึ่งได้ยินเรื่องอัศจรรย์และไม่รีบแห่ไปชม ก็ไม่หมายความว่าเขาเป็นคนเย็นเฉย เพราะระหว่างการแห่ไปชมกับการไม่มีส่วนร่วม ก็มีการวิพากษ์วิจารณ์

เมื่อพิสูจน์ความจริงของปรากฏการณ์โดยใช้เกณฑ์ดังที่กล่าวมาแล้ว เราจำเป็นต้องยอมรับการประจักษ์ของพระนางมารีย์ด้วยใจรู้คุณ และยอมรับข่าวสารเรื่องความรอดพ้นที่พระนางทรงประกาศเพื่อความดี

ของมนุษยชาติ สักการสถานซึ่งเตือนความทรงจำของการประจักษ์ อาจกลายเป็นบรรยากาศแห่งพระญาณเอื้ออาทรของพระเจ้า เพื่อค้นพบรูปแบบแท้จริงทางพระคัมภีร์ที่มีชีวิตของพระนาง ปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของตนให้สอดคล้องกับคำเรียกร้องของข่าวดี และเตรียมอนาคตของโลก การประจักษ์แต่ละครั้งที่แสดงลักษณะแห่งความจริงของพระนางมารีย์ ส่งเสริมและผูกพันอย่างลึกซึ้งกับพระมารดาของพระเจ้าในบริบทของพระธรรมล้ำลึกทั้งหมดแห่งความรอดพ้น ด้วยเหตุนี้ พระนางพรหมจารีทรงปฏิบัติภารกิจคือทรงช่วยเหลือ “บุตรทั้งหลายของพระนาง ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดหรือดำเนินชีวิตอย่างไร ให้พบหนทางไปสู่บ้านของพระบิดาในพระคริสตเจ้า” (สมณสาสน์พระมารดาของพระเจ้า ผู้เฒ่า ข้อ 47)

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระคัมภีร์. (2014). **พระคัมภีร์คาทอลิกฉบับสมบูรณ์**. คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระคัมภีร์.
- Amato, Angelo. (1980). **Mariologia in contesto: un esempio di teologia inculturata: “Il volto meticcio di Maria di Guadalupe”** (Puebla n.446). *Marianum*. 42(125), 421-469.
- Austin Flannery. (1996). **Vatican Council II, Vol. 1: The Conciliar and Post Conciliar Documents**. new revised edition. Costello Publishing Company.
- De Flores, Stefano., & Meo, Salvatore. (1985). **Nuovo Dizionario di Mariologia**, Edizioni Paoline.
- De Flores, Stefano. (1992). **Maria Madre di Gesù. Sintesi storico salvifica**. Edizioni Dehoniane.
- De Montfort, Luigi Maria. (1990). **Trattato della vera devotione a Maria**. Edizioni monfortane.
- Heintz, Peter. (1993). **A Guide to Apparitions of Our Blessed Virgin Mary**. Gabriel Press.
- John Paul II, Pope. (1987). **Redemptoris Mater**. Catholic Truth Society.
- Laurentin, René. (1983). **La Vergine Maria: Mariologia post-conciliare**. Paoline.
- O’Carrol, Michael. (1982). **A Theological Encyclopedia of the Blessed Virgin Mary**. Wilmington.
- Rahner, K., & Vorgrimler, H. (1968). “Apparizioni” in **Dizionario di Teologia**. Roma.
- Spiazzi, Raimondo. (1958). **Enciclopedia Mariana “Theotocos.” Seconda Edizione Reveduta e Aumentata (2nd ed.)**. Editrice Massimo.

[หมวดกระแสเรียก]

กระแสเรียก: อิสราภาพและการริเริ่มของพระเจ้า

บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์, CSS.

ในการฉลอง “50 ปี สถาบันแสงธรรม” มีหลายเรื่องราวที่ถูกยกขึ้นมาเป็นหัวข้อสำหรับการเสวนา พูดคุย พิจารณา และไตร่ตรองร่วมกัน ในบทบรรณาธิการฉบับที่แล้วของวารสารแสงธรรมปริทัศน์ (ฉบับที่ 2 พฤษภาคม – สิงหาคม 2022/2565) ผู้เขียนได้เขียนไว้ว่า

“50 ปีที่ผ่านมา สถาบันแสงธรรมได้มอบบาทหลวงให้กับพระศาสนจักรคาทอลิกประเทศไทยหลายร้อยองค์ และในจำนวนนี้ได้เป็นพระสังฆราชจำนวน 5 องค์ สำหรับคริสตชนคาทอลิกแล้ว เชื่อแน่ว่า พวกเราต่าง

รู้สึกภูมิใจที่เรามีสถาบันแห่งนี้ ขึ้นชมยินดีในพระพรและความรักของพระเจ้า เป็นเจ้าที่ทรงมีต่อพวกเราชาวไทย”

ผมอ่านแล้วอดคิดถึงอนาคตไม่ได้ว่า แล้วในอีก 50 ปีข้างหน้า สถาบันแห่งนี้ยังสามารถผลิตบาทหลวงให้กับพระศาสนจักรในประเทศไทยได้อีกนับเป็นร้อยๆ องค์หรือไม่? เหตุเพราะสภาพความจริงในปัจจุบันในบ้านอบรมต่างๆ ทั้งของแสงธรรมเองและของคณะนักบวชที่ตั้งอยู่รายล้อมแสงธรรม มีจำนวนผู้สมัครเข้ารับการอบรมลดน้อยลงอย่างมีนัยยะสำคัญ ดูเหมือนปัญหาการขาดแคลน “กระแสเรียกสำหรับเป็นพระสงฆ์” ยิ่งที่ยิ่งน่ากังวลใจมากขึ้น

“

“อิสรภาพและการริเริ่มของพระเจ้า”
พระเจ้าเองที่ทรงเลือก คัดสรรและเรียก
“คนที่พระองค์ต้องการ”
ให้เข้ามาดำเนินชีวิตในรูปแบบใหม่
ที่มีความสัมพันธ์พิเศษกับพระเยซูเจ้า ผู้เป็นอาจารย์ของเขา
เพื่อสานต่อพันธกิจของพระองค์ต่อไป

”

พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม ได้ให้ภาพที่สำคัญยิ่งเกี่ยวกับแผนการแห่งความรอดของพระเจ้าว่า มีมนุษย์จำนวนหนึ่งได้รับเลือกและเรียกจากพระเจ้าให้ทำหน้าที่บางอย่างของพระองค์¹ หลักฐานการเล่าเรื่องราวต่างๆ ในพันธสัญญาเดิมได้ให้แสงสว่างที่สำคัญอย่างมากแก่เราในการศึกษาและหาความเข้าใจเรื่อง “การเรียกอย่างพิเศษของพระเจ้า” เทววิทยาพระคัมภีร์ได้ช่วยให้เข้าใจเรื่องนี้มากยิ่งขึ้นเมื่ออธิบายเรื่องการเรียกว่าเป็น “การกระทำที่ลึกซึ้งและต่อเนื่องของพระเจ้า” โดยพระองค์ทรงชักชวนหรือเกลี้ยกล่อม “ผู้ที่พระองค์ต้องการ” ให้เข้ามาสนิทสัมพันธ์กับพระองค์เหมือนอย่างที่เคยเกิดขึ้นกับประกาศกเยเรมีย์และท่านได้พูดถึงเรื่องนี้ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์

ทรงล่อลวง (ชักชวน) ข้าพเจ้า และข้าพเจ้ายกยอถูกล่อลวง” (ยรม.20:7) ในการกระทำที่เรียกได้ว่าเป็นการกระทำที่สร้างสรรค์ของพระเจ้านี้ พระองค์ได้เข้าไปสัมผัส “แก่นใน” (ส่วนที่ลึกที่สุด) ของความเป็นมนุษย์ด้วยพลังพิเศษที่อาจเปรียบเทียบได้ว่าเป็นเหมือน “ไฟ” ที่ลุกเผาผลาญอยู่ในหัวใจและอัดแน่นอยู่ในกระดูก (ดู ยรม. 20:9) การกระทำเช่นนี้ของพระเจาก็เพื่อต้องการสถาปนาความสัมพันธ์ที่แนบแน่นและลึกซึ้งกับผู้ที่พระองค์ทรงเรียก เพื่อพระองค์จะสามารถเปิดเผยและแบ่งปันแก่พวกเขาถึงความพร้อมและความรักของพระองค์ที่มีต่อประชากร รวมถึงแผนการที่พระองค์เตรียมไว้สำหรับพวกเขาด้วย

¹ ดูเรื่องนี้ใน “การเรียกและการตอบรับในพันธสัญญาเดิม” โดย บาทหลวงวสันต์ พิรุฬห์วงศ์. วารสารแสงธรรมปริทัศน์ ฉบับที่ 1 มกราคม - เมษายน 2012/2555 หน้า 13-33.

กระนั้นก็ดี การเรียกของพระเจ้าก็เรียกร้อง “การตอบรับ” จากฝ่ายมนุษย์ด้วย ใครก็ตามที่ได้รับการเรียกจากพระเจ้า หากเขาสามารถต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ และสามารถมอบอุทิศตัวทั้งครบแด่พระเจ้าได้ โดยตอบรับการเรียกของพระองค์ พระเจ้าก็จะทรงประทาน “พลัง” แก่เขา เพื่อให้เขาสามารถกระทำในสิ่งที่สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระองค์ได้ แม้จะต้องเผชิญกับอุปสรรคหรือความยากลำบากต่างๆ ก็ตาม แต่พระเจ้าก็จะทรงนำทางเขาและประทานพลังใหม่ที่ดียิ่งขึ้นกว่าเดิมแก่เขาเสมอ เพื่อให้เขาสามารถเปลี่ยนแปลงขึ้นสู่ระดับความสัมพันธ์ที่สนิทสนมคุ้นเคยกับพระองค์ เหมือนกับภาษาที่ใช้บรรยายความสัมพันธ์สนิทสนมคุ้นเคยระหว่างพระยาห์เวห์กับโมเสสในหนังสืออพยพที่ว่า พระเจ้าทรงตรัสสนทนากับโมเสสสองต่อสอง “เหมือนเพื่อนคุยกัน” (อพย.33:11)

ในการพิจารณาพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่โดยมุ่งความสนใจไปที่การเล่าเรื่อง “การเรียกแบบพิเศษของพระเจ้า” และ “การตอบรับของผู้ที่ถูกเรียก” ที่ค่อยๆ มีการพัฒนา โดยอาศัยพลังความช่วยเหลือของพระเจ้า (การกระทำของพระเจ้า) ทำให้เราพบและเกิดความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้นเกี่ยวกับเรื่องกระแสเรียกว่า แท้จริงแล้ว เป็นเรื่องของ “อิสราภาพและการริเริ่มของ

พระเจ้า” กล่าวคือ เป็นพระเจ้าเองที่ทรงเลือก คัดสรรและเรียก “คนที่พระองค์ต้องการ” ให้เข้ามาดำเนินชีวิตในรูปแบบใหม่ที่มีความสัมพันธ์พิเศษกับพระเยซูเจ้า ผู้เป็นอาจารย์ของเขา เพื่อสานต่อพันธกิจของพระองค์ต่อไป ในเวลาเดียวกัน พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ก็ให้ภาพที่ชัดเจนด้วยว่า ในการเข้าไปหาบุคคลที่ทรงประสงค์จะเรียกผ่านทางการณ์โน้มน้าวจิตใจและนำเขาเข้ามาหาพระองค์นั้น พระเจ้าจะทรงค่อยๆ “ปั้นและปรับแต่ง” เขาทีละเล็กทีละน้อยอย่างต่อเนื่อง ทรงประทานความสามารถใหม่และพลังให้แก่เขา เพื่อให้เขาสามารถดำเนินชีวิตในแบบที่สอดคล้องกับพันธกิจที่เขาได้รับมอบหมายได้ สิ่งสำคัญที่เราควรเน้นถึงในที่นี้คือ ความสามารถในการดำเนินชีวิตอย่างสนิทสนมและเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าของคนที่ถูกเรียกนั้น จะเกิดขึ้นจริงได้ “เฉพาะกับผู้ที่พระองค์ทรงประทานความสามารถให้เท่านั้น” หากปราศจากความสามารถที่พระเจ้าทรงประทานให้ นี้ก็ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นได้เลย ดังนั้น ถึงตอนนี้เราจึงมีความชัดเจนมากขึ้นอีกเกี่ยวกับการเรียกว่าคืออะไรกันแน่ ซึ่งเป็นพันธสัญญาใหม่ที่ได้ให้แสงสว่างเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยได้เผยให้เห็นถึงธรรมชาติที่แท้จริงและแก่นของรูปแบบใหม่ในการดำเนินชีวิตนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบที่เริ่มต้นและเกิดขึ้นนับจากที่พระเจ้า

ได้เสด็จลงมารับธรรมชาติมนุษย์ ทรงประทับ
อยู่ท่ามกลางเรา ทรงเดินทางไปยังหมู่บ้าน
แล้วหมู่บ้านเล่าเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ
ของพระเจ้าและรักษาคนเจ็บไข้ได้ป่วยต่างๆ

ขณะทรงดำรงพระชนม์ชีพอยู่บนโลก
และปฏิบัติภารกิจต่างๆ ท่ามกลางมนุษย์
พระเยซูคริสตเจ้าได้ทรงเชื่อเชิญมนุษย์ทุก
คนให้มาดำเนินชีวิตใน “บรมสุข” (beati-
tude) และให้กระทำทุกสิ่งตามพระประสงค์
ของพระบิดา แต่ด้วยการริเริ่มอย่างอิสระ
และสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระบิดา
พระเยซูเจ้าก็ได้ทรงเรียกบางคนให้มา “อยู่
กับพระองค์” ให้มาดำเนินชีวิตเป็นหนึ่งเดียว
กับพระองค์ ให้พวกเขาขอบชีวิต อนาคต
และชะตากรรมของพวกเขาไว้กับพระองค์

ดังนั้น รูปแบบและวิธีการปฏิบัติของ
พระเยซูเจ้าต่อบุคคลต่างๆ ที่พระองค์ทรง
เรียกให้มาติดตามพระองค์จึงเป็นสิ่งสำคัญ
และควรเอาใจใส่พิจารณาเป็นพิเศษ เรายัง
ควรต้องฟังด้วยว่าผู้ที่ได้รับเรียกจากพระเยซู
เจ้านั้นพวกเขาต้องการจะบอกอะไรกับเรา
พวกเขาต้องการจะแบ่งปันประสบการณ์
อะไรแก่เรา ซึ่งในเรื่องนี้ เราค่อนข้างโชคดี
เพราะศิษย์ที่ได้รับเรียกจากพระเยซูเจ้า
หลายท่านได้ทั้งเรื่องราวและประสบการณ์
การเรียกของท่านไว้ให้เราผ่านทางพระวรสาร

หนังสือกิจการอัครสาวกและจดหมายฉบับ
ต่างๆ ของนักบุญเปาโล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ถึงการบอกเล่าถึงความรู้สึกและสิ่งที่เกิดขึ้น
ภายในหลังจากได้รับเรียกจากพระเยซูเจ้า
แล้ว รวมถึง “คำพูด-พระวาจา” ที่สำคัญๆ
ของพระอาจารย์เยซูที่เป็นเหมือนมูลเหตุ
และแสงสว่างที่ทำให้พวกเขาสามารถดำเนิน
ชีวิตและติดตามพระอาจารย์ได้อย่างไม่
ย่อท้อ

ในที่นี่ เราจะพิจารณากันว่า จาก
หลักฐานต่างๆ ที่เราพบในพันธสัญญาใหม่
นั้น ในการเรียกบางคนให้มาดำเนินชีวิตร่วม
กับพระองค์ พระเจ้าได้ทรงริเริ่มและดำเนิน
งานของพระองค์อย่างไร²

1. พระเยซูเจ้าทรงเรียกขณะพระองค์กำลัง ประกอบพระภารกิจ

ในช่วงที่พระเยซูเจ้าทรงเดินทางไปทั่ว
แคว้นกาลิลีเพื่อประกอบพระภารกิจของ
พระองค์นั้น บางครั้ง พระองค์ได้เดินทางไป
ยังดินแดนต่างๆ ที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียง
ด้วย แต่ยามใดที่พระองค์เสด็จกลับไป
ทะเลสาบเยเนซารัธ พระองค์ก็จะประทับ
อยู่อย่างใกล้ชิดกับคนกลุ่มหนึ่งที่มาจากที่
ต่างๆ กัน มีความแตกต่างกันในอาชีพ วิธี
การดำเนินชีวิตและสภาพแวดล้อม

² Carlo Martini, SJ., L'itinerario spirituale dei dodici nel Vangelo di Marco, Roma, 1976.

ขณะที่พระองค์ทรง “เสด็จผ่านไป” – “เสด็จต่อไปยังที่อื่น” – “หันพระพักตร์มาทอดพระเนตร” และ “ทอดพระเนตร” นั่นคือ ขณะเมื่อพระองค์ทรงหันกลับมามองพวกเขา ขณะที่พวกเขากำลังนั่งกันอยู่ที่ริมฝั่งทะเลสาบ หรือขณะที่พระองค์ทรงสนทนากับพวกเขา ขณะที่พวกเขากำลังเดินติดตามพระองค์ หรือขณะที่พระองค์ทรงรู้สึกประหลาดใจที่คนหนึ่งในพวกเขาพูดเหมือนราวกับจะรู้จักว่าพระองค์เป็นใคร (ยน.1:49) หรือขณะที่พระองค์สร้างความประหลาดใจให้พวกเขาเมื่อพระองค์ทรงเรียกบางคนในพวกเขาด้วยการออกชื่อ (ยน. 1:42) หรือขณะที่พระองค์ทรงเปิดเผยแผนการของพระองค์ให้พวกเขาได้รู้ การกระทำทั้งหมดของพระเยซูเจ้านี้ได้สร้าง “แรงบันดาลใจ” สร้าง “ความปรารถนา” ให้เกิดขึ้นในจิตใจของคนที่กำลังฟังพระองค์ ให้อยากจะเข้าร่วมในแผนงานและการปฏิบัติ การของพระองค์ด้วย คือ อยากรติดตามพระองค์ไป หรือที่ชัดเจนกว่านั้นคือ พวกเขาอยาก “เข้ามา” และ “ดู” ด้วยตัวเอง และที่แน่ๆ ก็คือ พวกเขาบางคนได้ “ไปดู และเห็นที่ประทับของพระองค์ และพักอยู่กับพระองค์ในวันนั้น” (ยน.1:39)

ข้อความของพระวรสารต่อไปนี้ เป็นตอนที่บรรยายว่าพระเยซูเจ้าทรงเสด็จเข้าไปใกล้พวกเขาอย่างไร ขณะที่พวกเขากำลัง

สละกับการลงอวน หรือปะอวน หรือล้างอวน หรือขณะที่พวกเขากำลังจับปลากับบิดาของพวกเขา (มธ.4:18-21; มก.1:16-20; ลก.5:1-11) หรือมีอยู่ในกรณีหนึ่ง ขณะที่เขากำลังนั่งอยู่ที่ด้านเก็บภาษี (มก. 2:14) อีกกรณีหนึ่ง ขณะที่เขากำลังนั่งอยู่ใต้ต้นมะเดื่อ (ยน.1:50)

การเล่าของพระวรสารฉบับต่างๆ เหล่านี้ ทำให้เรามองเห็นความก้าวหน้าในการปฏิบัติภารกิจหรือพันธกิจของพระเยซูเจ้า และมองเห็นรูปแบบหรือวิธีการที่พระเยซูเจ้า “เข้าไป” ในชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรร ตามพระประสงค์ของพระบิดา เพื่อให้พวกเขา “มาเป็น” ผู้ร่วมงานที่ใกล้ชิดกับพระองค์ เป็นศิษย์ และเพื่อนของพระองค์

จากรูปแบบการปฏิบัติของพระเยซูเจ้านี้ เรายังได้พบความก้าวหน้าเติบโตทางความรู้สึกรู้สึกนึกคิดจากฝ่ายของบรรดาศิษย์ด้วย ต่อสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในชีวิตของพวกเขา เป็นการพัฒนาพันธะผูกพันกันอย่างเป็นขั้นเป็นตอนทั้งในด้านมิตรภาพ ความผูกพัน และความรัก ซึ่งมีต้นกำเนิดมาจากการปฏิบัติที่สุภาพ อ่อนโยนและอุทิศทุ่มเทของพระเยซูเจ้าเอง โดยพระองค์ได้เสด็จ “เข้ามาหาพวกเขา” และ “สัมผัส” จิตใจของพวกเขา และที่ละเอียดที่ละน้อย ชีวิตและรูปแบบปฏิบัติของพระเยซูเจ้าก็ได้กลายเป็น

“เสน่ห์” ดึงดูดใจพวกเขาให้อยากติดตามพระองค์ และโดยที่ละเล็กทีละน้อย “เสน่ห์” นี้ก็ค่อยๆ เติบโตจนทำให้พวกเขาตัดสินใจเข้ามาดำเนินชีวิตร่วมกับพระองค์ โดยยอมสละละทิ้งบ้านช่อง ครอบครัวและทุกสิ่งทุกอย่างที่มี เพื่อมาอยู่เคียงข้างพระองค์ผู้เป็นพระอาจารย์ของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้พร้อมที่จะเข้ามาในชีวิตและในโลกของพระองค์ (มธ.19:27; มก.10:28)

2. ทรงเรียกจากเนินเขา

ในพระวรสารสหทรรศน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระวรสารของนักบุญมาระโก ได้เล่าฉากเหตุการณ์หนึ่งเกี่ยวกับการปฏิบัติภารกิจของพระเยซูเจ้าได้อย่างมีชีวิตชีวาและน่าประทับใจอย่างมาก และเป็นเหตุการณ์นี้เองที่ก่อให้เกิด “การตัดสินใจขั้นเด็ดขาด” ต่อการเรียกและการตอบรับของบรรดาศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงเชื่อเชิญให้มอบชีวิตของพวกเขาแด่พระองค์ การเล่าของพระวรสารนี้จึงเป็นการทำให้เกิดความชัดเจนขึ้นเกี่ยวกับลักษณะพื้นฐานของการเรียกและของชีวิตที่ได้ตอบรับการเรียกของพระเยซูเจ้า โดยเข้ามาดำเนินชีวิตตามการเรียกนั้นว่าเป็นเหมือน “เป้าหมายสุดท้ายของชีวิต” นี่จึงเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งสำหรับเราที่จะหยุดและพิจารณาเรื่องราวการเล่าของพระวรสารสหทรรศน์ตอนต่างๆ เหล่านี้ โดยเราจะอ้าง

ถึงฉากเหตุการณ์ก่อนการทิวชมปังครั้งแรก ซึ่งเราอาจเรียกฉากเหตุการณ์นั้นว่า เป็น “เสียงเรียกจากเนินเขา” ก็ได้

ระหว่างที่พระเยซูเจ้าทรงเริ่มประกอบพระภารกิจแรกๆ ในแคว้นกาลิลี พระองค์ทรงเดินทางไปที่ “พระเยซูเจ้าเสด็จไปตามเมืองและตามหมู่บ้าน ทรงสั่งสอนในศาลาธรรม ทรงประกาศข่าวดีเรื่องพระอาณาจักร ทรงรักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกชนิด” (มธ. 9:35) ระหว่างที่พระองค์ทรงเดินทางไปที่ทั่วเพื่อประกอบพระภารกิจต่างๆ เหล่านี้ หลายครั้งที่พระองค์เสด็จกลับไปยังหมู่บ้านเล็กๆ ติดทะเลสาบเยเนซาเรธ ทั้งในเมืองคาร์เปอร์นาอุมและเบธไซดา และเป็นที่นั่นเองที่พระเยซูเจ้าได้ตรัสสนทนากับบรรดาศิษย์ของพระองค์อย่างใกล้ชิด เป็นที่นั่นเองที่พระเยซูเจ้าได้เข้าไปสัมผัสจิตใจของบรรดาศิษย์ของพระองค์

ในชีวิตแห่งการประกอบพระภารกิจของพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงออกเดินทางไปเทศนาสั่งสอนอยู่เสมอ พระองค์ทรงนำข่าวประเสริฐไปประกาศถึงเมืองไทระและไซดอน กระนั้นก็ดี ถ้าเราสังเกตดีๆ จะพบว่าพระองค์มักจะหาเวลาและกลับมาที่ทะเลสาบและที่ราบชายฝั่งทะเลสาบเสมอๆ และมักจะมีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเสมอๆ ในที่นั้นด้วย นั่นคือ บรรดาศิษย์และเพื่อนๆ ของพระองค์ได้อยู่พร้อมกับพระองค์ด้วย พวกเขา

เขาดีใจที่ได้พบพระองค์อีกครั้งหนึ่ง ได้อยู่ใกล้พระองค์ ได้มีเวลาอยู่ร่วมกับพระองค์ และพวกเขาทั้งหมดจะฟังทุกสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการจะตรัสกับพวกเขา

ณ ที่ริมทะเลสาบแห่งนี้ มีอยู่ครั้งหนึ่ง เมื่อประชาชนได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับการเทศนาสั่งสอนของพระเยซูเจ้าและการรักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ให้หาย จึงพากันเดินทางจากเมืองต่างๆ ไปรอที่ทะเลสาบเพื่อพบพระองค์ กระนั้นก็ดี ตามการเล่าของมาระโก หลังจากพระเยซูเจ้าได้ทรงสั่งสอนและรักษาโรคต่างๆ ให้แก่ประชาชนแล้ว พระองค์ก็ตัดสินใจไปหาที่สงบบนภูเขาพร้อมกับบรรดาศิษย์ของพระองค์

บรรดาผู้นิพนธ์พระวรสารได้บรรยายฉากเหตุการณ์เรื่องนี้ไว้อย่างละเอียด งดงาม และมีชีวิตชีวอย่างยิ่ง โดยบรรยายว่า เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จออกไปยังทะเลสาบกับบรรดาศิษย์ ผู้คนจำนวนมากที่ขาดที่พึ่งและกำลังทนทุกข์ทรมานจากทุกส่วนของประเทศต่างเดินทางไปหาพระองค์ที่นั่น ที่พวกเขาเดินทางมาพบพระองค์เพราะพวกเขาได้ยินสิ่งที่พระองค์ทรงทำ (ดู มก.3:7-8) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “บรรดาผู้ป่วยด้วยโรคต่างๆ ได้เบียดเสียดกันมาเพื่อจะสัมผัสพระองค์” ทั้งนี้ ก็ด้วยเพราะ “พระองค์ทรงรักษาผู้ป่วยจำนวนมาก (ให้หาย)” (มก.3:10) ดังนั้นผู้คนจึงต่างพาคนป่วยจากทั่วสารทิศมาเฝ้า

พระองค์ ต่างเบียดเสียดกันเพื่อหวังจะได้รับการรักษาจากพระองค์ จนพระเยซูเจ้าต้องตรัสสั่งบรรดาศิษย์ของพระองค์ให้จัดเรือไว้ลำหนึ่ง เพื่อประชาชนจะได้ไม่เบียดเสียดพระองค์ (ดู มก.3:9-10)

ตามการเล่าของพระวรสาร เราคงมองเห็นว่า ในฉากเหตุการณ์นี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถูกรายล้อมด้วยฝูงชนจำนวนมากที่เจ็บป่วย กำลังทุกข์ทรมานและต้องการความช่วยเหลือ และฉากนี้เป็นฉากเหตุการณ์ที่สำคัญมากสำหรับเรา ที่จะช่วยให้เข้าใจถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในชีวิตของบรรดาศิษย์ที่พระองค์ทรงเรียกให้มาติดตามพระองค์ เพราะในฉากเหตุการณ์นี้เป็นพระเยซูเจ้าเองที่ดึงดูดจิตใจบรรดาศิษย์ของพระองค์ให้เอาใจใส่สภาพความทุกข์ขัดสนของฝูงชนที่อยู่รายล้อมและกำลังร้องไห้ – คร่ำครวญ – เป็นทุกข์ – และร้องขอความช่วยเหลือ พระเยซูเจ้ายังได้ทรงแบ่งปันความรู้สึภายในของพระองค์ให้พวกเขาได้รับรู้เป็นแบบอย่างด้วยว่าพระองค์ทรงรู้สึก “สงสาร” ประชาชนเหล่านั้น (มธ.9:36) จากนั้น พระองค์ก็ตรัสกับพวกเขาโดยเน้นว่า “ข้าวที่จะเก็บเกี่ยวมีมาก แต่คนงานมีน้อย” (มธ.9:37) นี่หมายความว่า มีน้อยคนที่พร้อมจะแบ่งปันชีวิตกับพระองค์ ชีวิตของพระองค์นี่คืออะไร? คือชีวิตที่ทำทุกอย่างด้วยความรักและเอาใจใส่ต่อผู้อื่น คือชีวิตที่

อุทิศตนทั้งครบเพื่อช่วยพวกเขาให้พ้นจากความทุกข์ทรมานและนำชีวิตใหม่มาให้พวกเขา

แต่ในเวลานั้น แทนที่พระเยซูเจ้าจะฉวยโอกาสให้บรรดาศิษย์ของพระองค์เข้ามามีส่วนร่วมในงานของพระองค์ทันที โดยทำอะไรบางอย่างที่ทำให้พวกเขาประทับใจและทิ้งในพระองค์ แต่พระองค์กลับตรัสกับพวกเขาว่า “จงวอนขอเจ้าของนา ให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวข้าวของพระองค์เถิด” (มธ.9:37) และทันทีหลังจากนั้น พระองค์ก็แยกตัวออกจากฝูงชนและเสด็จไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐานภาวนา นักบุญลูคาเล่าว่าพระองค์ “ทรงอธิษฐานภาวนาต่อพระเจ้าตลอดทั้งคืน” (ลก.6:12) พระองค์ผู้ทรงเสด็จลงมาในโลกเพื่อปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา พระองค์ผู้ซึ่งไม่เคยกระทำการสิ่งใดตามลำพังเลย พระองค์ผู้ทรงทำให้สำเร็จไปเฉพาะสิ่งที่ได้รับการเห็นชอบจากพระบิดา ดังนั้นพระองค์จึงต้องพำนักและมีเวลาอยู่กับพระบิดาผู้ทรงส่งพระองค์ให้มามีชีวิตอยู่ร่วมกับมนุษยบนโลกนี้

หลังจากใช้เวลายาวนานในการพำนักอยู่และสนทนาอย่างลึกซึ้งกับพระบิดาแล้ว พระเยซูเจ้าก็ทรงเสด็จเข้าไปหาผู้ที่พระองค์ได้ทรงหยั่งเห็นในขณะที่ยังทรงอธิษฐานภาวนาอยู่ตามลำพังกับพระบิดาบนภูเขา คือผู้ที่กำลังรอคอยว่าพระองค์จะทรงกระทำการ

ใดกับพวกเขา คือ ผู้ที่เป็นทั้งชายและหญิง คนแก่และเด็ก ที่พระองค์ได้ทรงรักษาพวกเขาให้หายจากโรคร้ายไข้เจ็บ ทรงดูแลเอาใจใส่ และนำพวกเขาเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของพระองค์ และพระองค์ “ทรงเรียกผู้ที่พระองค์ต้องการให้มาพบ” (มก.3:13) ซึ่งก็คือเสียงเรียกจากเนินเขาตนเอง นักตีความพระคัมภีร์บางคนได้เสนอความคิดว่าการแปลที่ดีที่สุดของพระวรสารตอนนี้ควรแปลว่า “บรรดาผู้ที่พระองค์ต้องการนำเข้ามาอยู่ใกล้ชิดกับพระหฤทัยของพระองค์” การแปลเช่นนี้ช่วยทำให้เราเข้าใจและมองเห็นลักษณะการเรียกของพระเยซูเจ้าได้ชัดเจนมากขึ้นว่า การเรียกของพระองค์นั้นเป็นการเรียกจากพระหฤทัยของพระองค์ เพราะบุคคลต่างๆ ที่พระองค์ทรงเรียกมานั้นล้วนเป็นบุคคลที่พระองค์ทรงรักเป็นพิเศษ เพราะพวกเขาเป็นผู้ที่พระบิดาของพระองค์ได้ทรงมอบหมายไว้ให้กับพระองค์ ดังที่พระองค์ได้ทรงเปิดเผยเรื่องนี้ไว้ในเวลาต่อมา ในครั้งที่พระองค์ทรงอธิษฐานภาวนาต่อพระบิดาที่ว่า “ข้าแต่พระบิดา ... ข้าพเจ้าได้แสดงพระนามของพระองค์กับมนุษย์ที่พระองค์ทรงนำจากโลกมามอบให้ข้าพเจ้า ... ข้าพเจ้าอธิษฐานภาวนาสำหรับผู้ที่พระองค์ทรงมอบให้ข้าพเจ้า ... โปรดเฝ้ารักษาบรรดาผู้ที่ทรงมอบให้ข้าพเจ้า ไว้ในพระนามของพระองค์ ...” (เทียบ ยน.17:6, 9, 11, 12)

ด้วยเหตุนี้เอง พระเยซูเจ้าจึงทรงตรัสเตือนบรรดาศิษย์ของพระองค์ในเวลาต่อมาว่า “มิใช่ท่านทั้งหลายได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่าน” (ยน.15:16) หากเรานำฉากเหตุการณ์นี้ใส่ไว้ในบริบท (ท้องเรื่อง-สภาพแวดล้อม) จริงของพระเยซูเจ้า เราจะมองเห็นว่า พระเยซูเจ้าทรงเรียกศิษย์ของพระองค์ในขณะที่พระองค์กำลังประกอบพระภารกิจท่ามกลางฝูงชน พระองค์ทรงเรียกศิษย์ของพระองค์ในขณะที่พระองค์กำลังประทับอยู่ท่ามกลางประชาชนที่ตกทุกข์ได้ยาก ทุกข์ทรมานและกำลังร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ และในที่สุดพระเยซูเจ้าก็ได้ทรงจัดหาความช่วยเหลือที่จำเป็นเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนเหล่านั้น โดยการ “เรียกคนที่พระองค์ทรงต้องการ เพื่อจะส่งพวกเขาออกไป” (เทียบ มก.3:14) ทำงานกับประชาชนเหล่านี้เอง

“เราได้เลือกท่าน และมอบภารกิจให้ท่านไปทำจนเกิดผล และผลของท่านจะคงอยู่” (ยน.15:16) นี่คือ “เป้าหมาย” ของการเป็นศิษย์และการทำงานแพร่ธรรมของผู้ที่พระเยซูเจ้าทรงเลือกและเรียกมา เป็นเป้าหมายที่ชัดเจนและไม่ต้องมีความสงสัยใดๆ อีกเลย กระนั้นก็ดี เพื่อจะทำให้เป้าหมายนี้เป็นจริงได้ สิ่งแรกที่พระองค์ต้องทำก่อนคือ “ทรงเรียกเขาให้มาพบพระองค์”

(มก.3:13) ก่อน ส่วนพวกเขาเหล่านั้น เมื่อได้ยินเสียงเรียกจากพระเยซูเจ้า และดูเหมือนพระองค์ทรงเรียกพวกเขาด้วยการออกชื่อด้วย เสียงเรียกของพระองค์นี้ได้เข้าไปสัมผัสกับส่วนลึกของความเป็นอยู่ของพวกเขา จนพวกเขาไม่อาจอยู่นิ่งเฉยได้นักบุญมาระโกเล่าว่า “เขาเหล่านั้นจึงมาเฝ้าพระองค์” (มก.3:13)

สำหรับพวกเขาเหล่านั้น เมื่อได้ยินเสียงเรียกของพระเยซูเจ้าแล้ว มิใช่เพียงเกิดความเคลื่อนไหวแต่เพียงภายนอกคือเข้าไปหาไปเฝ้าพระเยซูเจ้าเท่านั้น แต่พวกเขายังเกิดความรู้สึกทึ่งใจและปรารถนาจะมอบชะตากรรมในอนาคตทั้งหมดไว้กับพระองค์ด้วย กล่าวคือ พวกเขายอมสละละทิ้งสภาพและสถานะทุกอย่างที่พวกเขามีร่วมกับฝูงชนเหล่านั้น เพื่อจะได้ “อยู่เคียงข้างพระองค์” และ “อยู่กับพระองค์”

3. ทรงเรียกให้มา “อยู่กับพระองค์”

นักบุญมาระโกเล่าว่า พระเยซูเจ้าทรงเรียกพวกเขาเพื่อให้พวกเขา “อยู่กับพระองค์” (มก.3:14) จากคำพูดนี้ เราได้พบแก่นแท้และเหตุผลของการเรียกของพระเยซูเจ้า คือ “เพื่ออยู่กับพระองค์” โดยอันดับแรกเป็นการอยู่ทางกายก่อน จากนั้นก็เป็นเพื่อนร่วมทางของพระองค์ ก่อนหน้านี้นักบุญมาระโกเล่าว่า พวกเขาเป็นคนที่ฝูงชนรู้จักดีและเป็นคน

หนึ่งที่อยู่ท่ามกลางพวกเขามาก่อน แต่นับจากนี้เป็นต้นไป พวกเขาจะเป็นเหมือน “พวกที่อยู่กับพระเยซู” (เทียบ มก.14:67) แล้วและที่มากกว่านั้นคือ นี่ยังมีความหมายด้วยว่า การอยู่กับพระเยซูเจ้านี้เป็นการอยู่ในแบบที่ “ถาวรและตลอดไป” ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ที่ดีหรือเลวร้ายเพียงใดก็ตาม การตัดสินใจอยู่กับพระเยซูเจ้าจึงมีความชัดเจนในตัวเองว่าพวกเขาประกาศตัวอย่างชัดเจนว่าพวกเขาเลือกจะอยู่เพื่อพระองค์ตลอดไป ด้วยเหตุนี้ พระเยซูเจ้าจึงกลายเป็นศูนย์กลางของชีวิตของพวกเขา พวกเขาตระหนักถึงความจริงในความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ พวกเขารู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว พระองค์เป็นผู้ที่ทุกคนต้องติดตาม ฟัง รู้จัก และยอมรับ

แต่พวกเขาจะต้องมอบตัวของพวกเขาให้กับพระองค์ในตอนนี้โดยไม่ต้องลังเลหรือรอการตัดสินใจอีก และไม่ต้องอาศัยคนกลางหรือสื่อกลางใดๆ อีก พวกเขาจะรู้จักพระองค์และยอมรับพระองค์ในฐานะเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้า” และ “อาจารย์ของพวกเขา” ดังนี้ พวกเขาจึงกลายเป็นพี่น้องชายหญิงของพระองค์ (เทียบ มก.3:35) และที่สุด เพราะว่าการดำเนินชีวิตเคียงข้างพระเยซูเจ้าและการอยู่กับพระองค์ในแบบที่ถาวรและตลอดไปของพวกเขา เป็นการ

ทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าและการมาถึงของพระอาณาจักรของพระองค์เกิดขึ้นและเป็นจริงในปัจจุบัน และยังเป็นจุดเริ่มต้นที่จะทำให้ความเป็นจริงที่ว่าทุกคนได้ดำเนินชีวิตในพระอาณาจักรนั้นแล้วด้วย การทำเช่นนี้ของบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าจึงทำให้พวกเขากลายเป็นเครื่องหมายที่เห็นได้และเป็นพยานยืนยันถึงเหตุการณ์ในวาระสุดท้าย ที่ช่วยให้มนุษย์ทุกคนสามารถมองเห็นล่วงหน้าได้ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายของโลก เมื่อองค์พระคริสตเจ้าจะเสด็จมาอย่างสมบูรณ์เมื่อเวลาที่กำหนดไว้มาถึง

ดังนั้น “การอยู่กับพระเยซูเจ้า” จึงเป็นการเข้าไปในรูปแบบการดำเนินชีวิตและรูปแบบการคิดในแบบของพระเยซูเจ้าและยอมรับหลักเกณฑ์ของพระองค์ เพื่อให้พระองค์ทรงปั้นแต่งพวกเขาและเปลี่ยนแปลงพวกเขา จนพวกเขาสามารถดำเนินชีวิตโดยสวมพระเยซูคริสตเจ้าเป็นอาภรณ์ (เทียบ รม.13:14) และมีความรู้สึกนึกคิดและจิตวิญญาณเดียวกับของพระเยซูคริสตเจ้า (เทียบ ฟป.2:5) ได้ ทั้งนี้ เพื่อพวกเขาจะได้ค่อยๆ เป็นเหมือนพระองค์ สามารถดำรงอยู่ในพระองค์และกับพระองค์ เหมือนกับที่พระองค์ทรงดำรงอยู่ในพระบิดา (เทียบ ยน.15:5-17) หากพวกเขาได้ “อยู่กับพระองค์” และ “ดำรงอยู่ในพระองค์” แล้ว พวกเขาจะสามารถเป็นพยานถึงพระองค์ได้ เหมือน

กับที่พระองค์เป็นพยานถึงพระบิดา ทั้งนี้ เพราะพระองค์อยู่ในพระบิดา และพระบิดาทรงอยู่ในพระองค์

ที่จริง พวกเขาถูกเรียกให้มาอยู่เคียงข้างกับพระองค์ ไม่ใช่เพียงเพื่อรับการอบรมสั่งสอนจากพระองค์ จากนั้นก็จะถูกส่งไปสอนต่อในสิ่งที่พวกเขาได้รับมาเท่านั้น แต่พวกเขายังถูกเรียกมาเพื่อให้อยู่กับพระองค์ จนกว่าพวกเขาจะรู้จักพระองค์อย่างลึกซึ้งที่สุด ผ่านทางการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันกับพระองค์ด้วย โดยพระองค์จะทรงค่อยๆ เปลี่ยนแปลงพวกเขาให้เป็นเหมือนพระองค์ และทรงนำทางจิตใจของพวกเขาให้มาร่วมแบ่งปันกับพระองค์ ทั้งในรูปแบบของการดำเนินชีวิต การคิด การรักและการประพฤติปฏิบัติ เพราะการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับพระเยซูเจ้าและมีเอกลักษณ์เดียวกับพระองค์ เป็นการทำให้พระองค์สามารถดำรงชีวิตอยู่ในพวกเขาได้ ซึ่งจะทำให้พวกเขาสามารถเป็นพยานถึงพระองค์ได้

ดังนั้น “การอยู่กับพระองค์” จึงเป็นการที่พระองค์ทรงนำทางพวกเขาไปยังหมู่บ้านแล้วหมู่บ้านเล่าพร้อมๆ กับพระองค์ เพื่อประกอบพระภารกิจท่ามกลางมนุษย์ ภายใต้การนำทางของพระบิดาและการดำเนินงานของพระจิตเจ้า โดยผ่านทาง การประกอบภารกิจต่างๆ และการดำเนินชีวิตร่วมกันเช่นนี้ ทำให้พวกเขาค่อยๆ สัมผัส

และเรียนรู้ถึงความรักของพระเยซูเจ้าที่มีต่อมนุษย์ทุกคน ซึ่งเป็นความรักนี้เองที่ผลักดันให้พระองค์มอบตนเอง โดยไม่คิดมูลค่าและไม่มีเขตจำกัด

นี่จึงเป็นเรื่องของ “การอยู่กับพระเยซูคริสตเจ้า” ที่เป็นการอยู่แบบมีความสัมพันธ์ส่วนตัวหรือมีความสัมพันธ์ภายในต่อกันและกันอย่างลึกซึ้งมากกว่าการอยู่กันเฉยๆ กล่าวคือ เป็นการอยู่ในแบบที่มีพันธะที่ผูกมัดติดกันอย่างเหนียวแน่น และค่อยๆ เติบโตขึ้นเรื่อยๆ ทั้งในการผูกมัดกับพระองค์เอง และผูกมัดกับการทำให้พันธกิจของพระองค์สำเร็จไป

และจาก “การอยู่กับพระเยซูเจ้า” และเป็นการอยู่เฉพาะกับพระองค์นี้เท่านั้นที่ทำให้พวกเขาสามารถมี “อำนาจ” ที่มีเพียงพระเยซูเจ้าเท่านั้นที่มีในการ “ขับไล่ผี” นั่นคือ อำนาจและพลังที่จะต่อสู้กับความชั่วของโลกในทุกรูปแบบที่แสดงตัวอยู่ท่ามกลางมนุษย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการต่อสู้กับอำนาจแห่งความชั่วที่มองค์พระเยซูเจ้าเองเป็นผู้นำนี้ คือสิ่งที่พระองค์ทรงผูกมัดติดไว้กับผู้ที่พระองค์ทรงเรียกมา และให้อยู่กับพระองค์ในแบบที่พิเศษ ดังนั้นความสามารถในการสานต่อ – ทำอย่างต่อเนื่อง – ขยาย – ทำให้สำเร็จไปของพันธกิจของพระคริสตเจ้า จึงมีรากอยู่ที่ “การอยู่กับพระองค์” นี้เอง เพราะการมีสัมพันธ์

หนึ่งเดียวเป็นการส่วนตัวกับพระคริสตเจ้า และกับพันธกิจของพระองค์ ไม่ใช่เป็น “สองสิ่ง” ที่แยกจากกัน แต่เป็นสิ่งเดียวกัน เหมือนกับที่องค์พระเยซูเจ้าเองที่ทั้งชีวิตและพันธกิจของพระองค์หลอมละลายเข้าเป็นความเป็นจริงเดียว

4. กลุ่มศิษย์ของพระเยซูเจ้า: ต้นแบบของชีวิตรูปแบบใหม่

จริงอยู่ที่ข้อความต่างๆ ในพระคัมภีร์ที่เรายกมาพิจารณานี้ ได้พูดถึงบุคคลที่ถูกกำหนดมาให้เป็น “อัครสาวก” เป็นนายชุมพาบาลของฝูงแกะ และเป็นรากฐานของพระศาสนจักร กระนั้นก็ดี ผู้เชี่ยวชาญพระคัมภีร์หลายต่อหลายท่านได้อธิบายเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนว่า ในกลุ่มของบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้านี้ ยังมีองค์ประกอบภายนอก (phenomenon) อีกประการหนึ่ง ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่อาจมองข้ามหรือมองว่ามีความสำคัญน้อยด้วย

“นี่เรากำลังพูดถึงบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าว่า ในกลุ่มของพวกเขา นั้น ได้มีการเริ่มดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันในรูปแบบใหม่ ซึ่งเป็นรูปแบบที่ไม่เคยมีปรากฏมาก่อนในอดีต โดยหลังเหตุการณ์ปัสกาแล้ว พวกเขาก็ได้กลายเป็นเหมือนหัวใจแท้ของพระศาสนจักร นั่นคือ การดำเนินชีวิตตาม

คำแนะนำของพระวรสาร” (cf. H. Schürmann)

ศิษย์กลุ่มแรกนี้จึงเป็น “ต้นแบบ” ของชีวิตรูปแบบใหม่ และภาพความเป็นจริงนี้ก็สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนในพวกเขาเหล่านั้นเอง กล่าวคือ รูปแบบชีวิตที่มี “คำแนะนำของพระวรสาร” เป็นโครงสร้างพื้นฐานของชีวิต

ที่จริง ตามคำรายงานของผู้นิพนธ์พระวรสารนั้น ยังมีอีกหลายๆ โอกาสที่เราให้มองดูองค์พระเยซูเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงริเริ่มเรียกและยังได้ทรงเชื่อเชิญบุคคลอื่นๆ อีก (นอกจากกลุ่มศิษย์ที่พระองค์เรียกมาเป็นพิเศษแล้ว) ให้มาติดตามพระองค์ด้วย นั่นคือ เพื่อให้เขาตัดสินใจเลือกและมาอยู่เคียงข้างพระองค์ ให้ละทิ้งทุกสิ่งเพื่อจะได้มีชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ตลอดไป และแบ่งปันชะตากรรมและพันธกิจของพระองค์ ตัวอย่างเช่น

- ลก.10:1-16 การแต่งตั้งศิษย์อีกเจ็ดสิบสองคนและส่งไป

- มก.10:21 เรื่องเศรษฐีหนุ่ม

- ลก.18:22 เรื่องขุนนางผู้มั่งมี

- ลก.14:33 พระดำรัสเรื่องการสละทรัพย์สินสมบัติ

- มธ.16:24 พระดำรัสเรื่องเงื่อนไขในการติดตามพระคริสตเจ้า

การตัดสินใจเลือกเพื่อพระเยซูคริสตเจ้านี้เอง ที่ทำให้การตอบสนองการเรียกของพระเยซูเจ้าเป็นไปได้ กล่าวคือ ในการรวบรวมความสามารถที่จะรักทั้งหมดของตนที่มีเพื่อรักพระเยซูเจ้า โดยไม่มีจิตใจที่แบ่งแยกและไม่ต้องอาศัยตัวกลางใดๆ ฝ่ายมนุษย์นี้เอง ที่ประกอบรวมเป็นแก่นแท้ของรูปแบบชีวิตแบบใหม่ของคริสตชน นั่นคือชีวิตการถือ “พรหมจรรย์” หรือการถือโสดเพื่อพระอาณาจักรสวรรค์ นี่แสดงให้เห็นถึงพลังของการประทับอยู่ของพระคริสตเจ้าท่ามกลางมนุษย์ พระเจ้าที่มารับธรรมชาติมนุษย์ มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่มีสิทธิ์เรียกร้องการมอบสละตนแบบนั้น โดยมีเหตุมาจากความรักอันนำไปสู่การพลีชีพบูชาซึ่งเป็มิติหนึ่งของการมีชีวิตร่วมในธรรมชาติมนุษย์ มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่สามารถเรียกร้อง

ความรักทั้งครบและโดยตรงจากมนุษย์ ซึ่งเกิดขึ้นแล้ว ณ บัดนี้ ที่นี้ บนโลกแห่งนี้ ในแบบที่จะเป็น “สิ่งจำเป็นเดียว” (เทียบ ลก. 0:42) สำหรับทุกคนและสำหรับแต่ละคนในชีวิตหน้า

แต่ด้วยเหตุผลเดียวกันนี้ด้วย ที่ขณะอยู่ในสภาพแวดล้อมอื่นๆ พระเยซูเจ้าจึงไม่ได้เคยแต่งตั้งกลุ่มอัครสาวกทั้งสิบสองคนขึ้นใหม่อีกเลย พระองค์ทรงตรัสอย่างชัดเจนว่า ไม่ใช่ทุกคนที่สามารถเข้ามาสัมผัสในความรักและเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในรูปแบบนี้ได้ แต่มีเพียง “เฉพาะผู้ที่พระเจ้าทรงประทานให้” เท่านั้น (เทียบ มธ.19:11)³ มีข้อสังเกตว่า นี่เป็นสิ่งที่ถูกกล่าวอย่างชัดเจนในบริบทของการเลือกระหว่างชีวิตแต่งงานและชีวิตการถือพรหมจรรย์หรือถือโสด เพื่อเห็นแก่พระอาณาจักรสวรรค์

³ ดูใน Bruno Proietti, La scelta celibataria alla luce della S. Scrittura, in: Il celibato per il Regno, Milano 1977, pp.7-75

และด้วยเหตุผลเดียวกันนี้เอง องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงไม่เคยรับ “เพื่อน ๆ คนอื่น ๆ ของพระองค์” ให้มาเป็นเหมือนผู้ที่พระองค์ทรงเลือกและเรียกไว้ก่อนแล้วอีกเลย แม้แต่ผู้ที่ได้เสนอตัวต่อพระองค์ด้วยใจกว้างก็ตาม ทั้งนี้ ก็ด้วยเพราะความจริงที่ว่า การเรียกไม่ใช่เป็นการเชื้อเชิญแบบง่าย ๆ แต่การเรียกเป็นการกระทำของพระเจ้าที่เข้าไปถึงส่วนลึกในจิตใจของบุคคล พระองค์ทรงสัมผัสแก่นใน – เส้นเอ็นของความเป็นอยู่ของเขา และประทานความสามารถใหม่ให้เขา เพื่อให้เขาสามารถตอบรับและดำเนินชีวิตในรูปแบบใหม่ซึ่งเป็นชีวิตแห่งความรักได้ เพราะรูปแบบชีวิตเช่นนั้นนั้น พวกเขาไม่สามารถบรรลุถึงหรือทำเองได้ด้วยพลังความสามารถของเขาเอง

5. บทสรุป

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ จึงเป็นเหมือนแสงสว่างที่ช่วยทำให้เราเข้าใจได้มากขึ้นว่าทำไมถึงมีการยืนยันว่ากลุ่มศิษย์ของพระเยซูเจ้าเป็นกลุ่มต้นแบบของผู้ดำเนินชีวิตแบบคริสตชน ซึ่งได้ดำรงอยู่แล้วนับตั้งแต่สมัยแรกๆ ของพระศาสนจักร มีการเติบโตและพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ จนเราเรียกกันในปัจจุบันว่า “ชีวิตนักบวช” ดังคำยืนยันของพระสมณกฤษฎีกาแห่งสภาสังคายนาวาติกัน ครั้งที่ 2 ที่ว่าด้วยเรื่องการปรับปรุงและฟื้นฟูชีวิตนักบวช ที่ว่า

“ที่จริง นับตั้งแต่สมัยเริ่มแรกของพระศาสนจักรแล้ว มีบุรุษและสตรีที่ปลงใจติดตามพระคริสตเจ้า ด้วยใจอิสระจากสิ่งอื่นมากกว่า และถือตามพระฉบับอย่างใกล้ชิดมากกว่า โดยปฏิบัติตามข้อแนะนำแห่งพระวรสารต่างคนต่างดำเนินชีวิตอุทิศถวายแด่พระเป็นเจ้าตามแบบที่ตนเองเลือก” (Perfectae Caritatis, 1)

เป็นการกระทำของพระเจ้าเดียวกันนี้เองที่ได้เปลี่ยนแปลง – เปลี่ยนรูป - กลุ่มชาวประมงให้มาเป็น “สานุศิษย์” ของพระเยซูเจ้า (คำว่า “สานุศิษย์” ในที่นี้หมายถึง discepoli – ผู้ที่พระเยซูเจ้าทรงเรียกให้มา “อยู่กับพระองค์” นี้หมายถึงผู้ที่ฟังและน้อมรับคำสอนของพระองค์ด้วย) โดยได้ทรงประทานต้นกำเนิดและทำให้เกิดรูปแบบชีวิตของคริสตชนขึ้นในพระศาสนจักรอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นรูปแบบชีวิตที่แสดงออกผ่านทาง การเลือกพระเยซูเจ้าอย่างเด็ดขาด และยอมมอบสละตนทั้งครบแด่พระองค์ ด้วยรูปแบบของการร่วมแบ่งปันในชีวิตและพันธกิจของพระองค์

ผลตามมาของการกระทำเช่นนี้ของพระเจ้า และจากพื้นฐานของสายสัมพันธ์แห่งความรักในพระบุคคลของพระเยซูเจ้า เป็นการส่วนตัว ซึ่งแสดงออกผ่านทาง การถือศีลบนพรหมจรรย์ ได้ทำให้เกิดรูปแบบ

ความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างพระเยซูเจ้ากับผู้ที่ตอบรับพระคุณแห่งการเรียกของพระองค์ในแบบที่พิเศษด้วย ผู้ที่ได้มอบสละตัวเองและดำเนินชีวิตร่วมกันเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ โดยได้รับแรงผลักดันจากพลังแห่งความรักที่องค์พระจิตเจ้าได้ทรงหลังให้ในดวงใจของเขา (เทียบ รม.5:5) เขาผู้นั้นก็จะได้ร่วมแบ่งปันในชีวิตของพระเยซูเจ้าอย่างลึกซึ้ง ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เขาก็จะไม่รักษาหรือเก็บสิ่งใดไว้เพื่อตัวของเขาเองอีกต่อไป และจะไม่ติดใจในสิ่งใดด้วย เขาจะไม่เป็นเจ้าของสิ่งใด และจากแบบอย่างของพระเยซูคริสตเจ้า เขาก็จะทำในแบบเดียวกัน คือ แบ่งปันกับผู้อื่นในทุกสิ่งที่เขาเป็น และมี จนกว่าคนอื่น ๆ เหล่านี้จะสามารถร่ำรวยได้ผ่านทาง “ความยากจน” ของเขา (เทียบ 2 คร.8:9)

ที่มากกว่านั้นคือ ในการสนธิสนมเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสตเจ้า พวกเขาจะรักพระบิดาและเพื่อนมนุษย์ทุกคนมากขึ้น และด้วยใจร้อนรน โดยดำเนินชีวิตขึ้นกับพระองค์อย่างแท้จริง และยอมมอบเชื่อฟังพระองค์ แม้กระทั่งยอมตายบนไม้กางเขนเหมือนกับพระองค์ (เทียบ ฟป.2:8) และในการทำดังนี้ พวกเขาจะกระทำจนกว่ามนุษย์คนอื่นๆ จะสามารถได้ชีวิตกลับคืนมาเป็นชีวิตที่พวกเขาได้สูญเสียไปเพราะการขาดความมอบเชื่อฟัง การไม่ยอมขึ้นต่อพระบิดา และความหยิ่งจองหองของพวกเขา (เทียบ รม.5:12-21)

[หมวดทั่วไป]

50 ปีแสงธรรม ลำนํ้าพระศาสนจักรไทย

บาทหลวงบุญชรัสมิ์ สุขสว่าง

เป็นที่ทราบกันดีว่าบ้านเณรแสงธรรมถือกำเนิดขึ้นมาจากคำปรารภของสภาสังคายนา วาติกันครั้งที่สองเพื่อให้พระศาสนจักรสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและความ ต้องการพิเศษของท้องถิ่นได้ดียิ่งขึ้น และหนึ่งในการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญมากจากสังคายนา ครั้งนั้นคือการปฏิรูปพิธีกรรมที่เน้นการมีส่วนร่วมของสัตบุรุษด้วยการใช้ภาษาท้องถิ่นในบท พิธีกรรมและบทเพลง

เพลงศักดิ์สิทธิ์ในประเทศไทยก่อนหน้าบ้านเณรแสงธรรม

ก่อนหน้าสังคายนาวาติกันครั้งที่สองนั้น ประเทศไทยมีพิธีกรรมเป็นภาษาละตินโดยขับ เพลงเกรโกเรียน เพลงประสานเสียงภาษาละตินเป็นหลัก ส่วนเพลงภาษาไทยนั้นมักใช้นอก มิสซา เช่น ประกอบขบวนแห่ ละครศักดิ์สิทธิ์ เป็นต้น

บาทหลวงสังกัดอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ, อาจารย์ประจำสาขาเทววิทยา คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

ดังนั้นเพลงวัดภาษาไทยในยุคก่อนสงครามวาติกันครั้งที่สอง ส่วนใหญ่จึงเป็นเพลงทั่วไปที่ไม่ได้ใช้ในพิธีกรรมเป็นหลัก โดยมักแปลจากภาษาต่างประเทศโดยคณะเซนต์คาเบรียล คณะซาเลเซียน รวมถึงคณะนักบวชต่างๆ ส่วนเพลงไทยที่เป็นผลงานของคนไทยจริงๆ เพลงแรกเชื่อว่าเป็นเพลง “มารีย์แม่รัก” ผลงานของพระสังฆราชยาโกเบ แจง เกิดสว่าง ท่านแจงเป็นผู้มีบทบาทมากกับการบุกเบิกเพลงวัดภาษาไทย ทั้งยังได้จัดพิมพ์หนังสือเพลงภาษาไทยขึ้นเป็นเล่มแรกด้วยในปี 1933

ผู้มีบทบาทด้านดนตรีวัดและเพลงภาษาไทยช่วงเปลี่ยนผ่านระหว่างสงครามวาติกันครั้งที่สองมีทั้งฆราวาส นักบวช และพระสงฆ์ อาทิเช่น ป.ทรวง, ย.ย. สามเสน, คณะเซนต์ปอล เดอ ชาร์ต, คณะอูร์สุลิน, คณะเซนต์คาเบรียล, คุณพ่อบรรจง ภาณุพันธ์, คุณพ่อสมบุญ แสงประสิทธิ์, คุณพ่อสมกิจ นันทวิสุทธิ เป็นต้น

เมื่อจัดทำบทประจํามิสซาภาษาไทยฉบับทางการเสร็จเรียบร้อยในปี 1977 จำเป็นต้องมีบทเพลงศักดิ์สิทธิ์ภาษาไทยเพื่อใช้ขับร้องในพิธีกรรมให้พิธีกรรม จึงมีการรวบรวมเพลงภาษาไทยที่มีอยู่มารวมเล่มและมีการประพันธ์เพลงไทยใหม่ๆ ด้วย ดังจะเห็นได้จากมีหนังสือเพลงภาษาไทยจำนวนมากเกิดขึ้นในช่วงนี้ เช่น เทิดเกียรติ (1973) จากใจ (1974) เพื่อพระองค์ (1976) รวมถึงหนังสือเพลงที่ใช้กันตามบ้านนักบวชและที่พิมพ์ใช้กันเอง

แน่นอนว่าสภาพของเพลงศักดิ์สิทธิ์ในยุคนี้ยังเป็นเรื่องของต่างคนต่างทำ บ้างก็แปล บ้างก็แต่ง ใครมีความสามารถและมีใจอยากจะทำก็ทำกันไป ยังไม่มีใครสนับสนุน ไม่มีหน่วยงานกลางรับผิดชอบ ไม่มีใครให้ความรู้ที่ถูกต้อง มีเพียงบางท้องถิ่นเท่านั้นที่ผู้ใหญ่ให้ความสำคัญ มีการตรวจและรับรองเพลง

ศักดิ์สิทธิ์ภาษาไทยที่ประพันธ์ขึ้นใหม่เพื่อใช้ขับร้องในพิธีกรรมได้ ซึ่งต้องยอมรับว่าบทเพลงที่เกิดขึ้นในยุคแรกๆ นั้นไม่ได้ให้ความสำคัญกับแนวทางปฏิบัติพิธีกรรมมากนัก ส่วนใหญ่เป็นการเทียบเคียงไปกับข้อความพิธีกรรมและใส่การบรรยายเชิงพรรณาลงไปมากกว่า ซึ่งเป็นอิทธิพลมาจากเพลงร่วมสมัยของไทยในยุคนั้นด้วย

บ้านเณรแสงธรรมกับเพลงแสงธรรม

ตารางเวลาของบ้านเณรหลายแห่งมักมีมิสซาในตอนเช้า ซึ่งถือว่าเป็นหัวใจของการอบรมและการพัฒนาชีวิตฝ่ายจิต แต่เพื่อให้สามเณรร่วมมิสซาด้วยความเข้าใจอย่างดีนั้น นอกเหนือจากการศึกษาวิชาพิธีกรรมแล้ว ยังมีช่วงเวลาของการฝึกขับร้อง ซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการอบรมด้วยเช่นกัน การฝึกขับร้องนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อการเตรียมพิธีกรรม และฝึกให้สามเณรมีความรู้ด้านดนตรีและการขับร้องที่จำเป็นสำหรับงานอภิบาลต่อไป

ที่บ้านเณรแสงธรรมนั้น สามเณรจะมีช่วงเวลาฝึกขับร้อง (มักเป็นวันพุธเย็น) ซึ่งกลุ่มของสามเณรผู้รับผิดชอบเรื่องการขับร้องจะนำเพลงที่ประพันธ์ขึ้นใหม่มาฝึกซ้อมให้กับสมาชิกในบ้านเณร บทเพลงเหล่านี้ส่วนใหญ่จะได้รับการขัดเกลามาในระดับหนึ่ง บางยุคสมัยก็จะมีคุณพ่อผู้รับผิดชอบช่วยดูแลส่วนนี้ด้วย เมื่อซ้อมจนร้องได้แล้วก็จะนำไปใช้ในพิธีกรรมที่บ้านเณร และเมื่อขับร้องจนเข้าที่ ลงตัว บรรดาสามเณรก็จะนำเพลงที่ใช้กันในบ้านเณรเหล่านี้ไปฝึกซ้อมให้เด็กๆ เยาวชน และสัตบุรุษตามวัดที่ตนเองไปทำงานอภิบาล

เพลงแสงธรรมยุคแรกเริ่ม (ทศวรรษที่หนึ่ง 1972-1982)

จุดกำเนิดชื่อ “เพลงแสงธรรม” จริงๆ น่าจะเป็นในราวปี 1978 ซึ่งมีการริเริ่มทำเทปเพลงแสงธรรมชุด 1 จากการสอบถามคุณพ่อวรยุทธ กิจบำรุง และคุณพ่อไชโย กิจสกุล พอจะทราบว่ามีการนำเพลงใหม่ที่สามเณรขับร้องกันในบ้านเณรมาบันทึกเสียงโดยหาห้องเจียบๆ รวมกลุ่มกันซ้อม (ห้องเจียบๆ ที่ว่านี้เป็นห้องพักของสามเณรที่ตึก 3 บริเวณหน้าห้องน้ำ ไม่ใช่ในห้องน้ำอย่างที่เคยเล่าขานกัน) เมื่อซ้อมได้แล้วก็บันทึกเสียงแบบรอบเดียวจบทั้งร้องและเล่นไปพร้อมๆ กัน ซึ่ง ณ เวลานั้นไม่มีใครเชี่ยวชาญดนตรีหรือชำนาญการบันทึกเสียง มีเพียงใจรักที่อยากจะทำเท่านั้น และที่สุดเพลงแสงธรรมชุดแรกจำนวน 29 เพลงก็ถือกำเนิดขึ้น

เพลงชุดต่อมา (แสงธรรมชุด 2) บรรดาสามเณรที่รับผิดชอบไปบันทึกเสียงที่บ้านเณรชาเลเซียนโดยใช้เวลาหลังอาหารค่ำถึงสามทุ่มไปบันทึกเสียง ว่ากันว่าระหว่างทางที่เดินไปก็ซ้อมเพลงกันไปด้วยเพื่อจะได้ไม่เสียเวลา เพลงชุดนี้มีทั้งสิ้น 25 เพลง

ส่วนแสงธรรมชุด 3 นั้นเปลี่ยนวิธีการบันทึกเสียงโดยยกเครื่องบันทึกเสียงไปบันทึกเสียงสามเณรระหว่างการซ้อมขับร้องบนวัด รวมถึงมีการจัดทำเทปเพลงคริสต์มาสด้วย

แสงธรรมชุดต่อๆ มานั้นแนวดนตรีเริ่มเปลี่ยนไปเป็นการใช้วงสตริง การบันทึกเสียงและทำดนตรีเริ่มละเอียดมากขึ้น และยังเน้นจำนวนเพลงให้มาก

นักประพันธ์เพลงแสงธรรมในยุคแรกๆ ที่คริสตชนคุ้นเคยไทยกันดี มีผลงานเป็นจำนวนมากซึ่งส่วนตัวขออนุญาตเรียกท่านเหล่านั้นว่าเป็น 4 ส (ศ) ได้แก่คุณพ่อสุรชัย กิจสวัสดิ์, คุณพ่อสุทศ ประมวลพร้อม, คุณพ่อเสนอ ดำเนินสะดวก และคุณพ่อไพศาล อานามวัฒน์ นอกจากนี้ยังมีคุณพ่อวีรพันธ์ แก้วมั่งกรและคุณพ่อประเวศ พันธุ์จินดาที่เสียชีวิตไปแล้ว รวมถึงฆราวาสอย่างคุณไพรัช นามวงศ์, คุณสุรพล อนนตพันธ์, คุณอวยชัย ศิลาโคตร เป็นต้น

เพลงแสงธรรมยุคศศิธิยะ (ทศวรรษที่สอง 1982-1992)

ราวปี 1984 เป็นช่วงที่สามเณรแสงธรรมส่วนหนึ่งได้ทุนไปเรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรีศศิธิยะของ อ.ตณู ฮันตระกูล แม้จะมีเพียงไม่กี่ท่านที่ได้รับทุนให้เรียนต่อจนจบหลักสูตร แต่ก็ต้องถือว่าเป็นหมุดสำคัญยิ่งสำหรับเพลงแสงธรรม เพราะจากนี้เป็นต้นไปเพลงที่สามเณรแต่นั้นจะเริ่มมีความเป็นสากลในเชิงดนตรีมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างเพลง การประสานเสียง ประกอบกับการที่มีคุณพ่อเอกุสติน โมลิ่ง คณะเยสุอิตมาช่วยดูแล ท่านมีความรู้ด้านดนตรีและค่อนข้างละเอียดกับผลงานใหม่ๆ ที่ออกมาทำให้งานในช่วงนี้แม้จะน้อยแต่มีคุณภาพ

นักประพันธ์เพลงแสงธรรมในช่วงสมัยศศิธิยะนี้มีหลายท่าน และเพลงส่วนใหญ่ที่ประพันธ์ขึ้นในสมัยนี้มักเป็นตัวเลือกแรกๆ เมื่อมีโอกาสฉลองสำคัญเพราะมีท่วงทำนองและการประสานเสียงที่เป็นมาตรฐาน เช่น คพ.สุพจน์ ฤกษ์สุจริต, คพ.อนุรักษ์ ประจงกิจ, คพ.ประชาชาติ ปรีชาวุฒิ, คพ.สุทธิปุคะละนันท์ ฯลฯ

บุคคลสำคัญที่ต้องกล่าวถึงเป็นพิเศษคือคุณพ่ออนุรักษ์ ประจงกิจ ซึ่งเป็นทั้งนักประพันธ์เพลงและโปรดิวเซอร์ คุณพ่อได้ประพันธ์เพลงศักดิ์สิทธิ์เป็นจำนวนมาก ทำนองหลักชัดเจน มีเทคนิคการวางคอร์ดและเสียงประสานเฉพาะตัวถือได้ว่าเป็นผลงานดนตรีที่สำคัญของพระศาสนจักรคาทอลิกไทย ผลงานหลายชิ้นของท่านสามารถใช้เป็นตัวอย่างในการประพันธ์เพลงวัดไทยสมัยต่อๆ มาได้ คุณพ่อได้ทุ่มเทและพยายามยกมาตรฐานเพลงแสงธรรม ใส่ใจกับการผลิตผลงานเพลงต่างๆ ให้อยู่ในระดับสากล เน้นคุณภาพของการขับร้องมากขึ้น

เพลงแสงธรรมช่วง 25 ปีแสงธรรม (ทศวรรษที่สาม 1992-2002)

หลังจากแสงธรรมชุด 8 (1989) เป็นต้นมา เพลงแสงธรรมก็เงียบไปสักพักหนึ่งเนื่องจากไม่มีเพลงใหม่ๆ และไม่มีผู้เชี่ยวชาญเรื่องการบันทึกเสียง

เมื่อคุณพ่อไพศาล อานามวัฒน์มาประจำที่บ้านณรแสงธรรม ท่านเป็นผู้บุกเบิกการทำงานเรื่องดนตรีศักดิ์สิทธิ์ในประเทศไทยให้มีคณะกรรมการและรูปแบบที่ชัดเจน ท่านได้สนับสนุนให้สามณรผลิตผลงานเพลงออกมามากขึ้น โดยเฉพาะเพลงแสงธรรมในรูปแบบที่เคยเท่านั้น แต่ยังมีการผลิตเพลงศักดิ์สิทธิ์ของท้องถิ่นทั้งดนตรีอีสาน และดนตรีชนเผ่า รวมถึงเพลงประสานเสียงต่างๆ อีกด้วย

นักประพันธ์เพลงแสงธรรมในช่วงก่อน 25 ปีแสงธรรมได้แก่คุณพ่อสุพัฒน์ สรรค์สร้างกิจ, คุณพ่อเสกสรร สุวิชากร, ฯลฯ รูปแบบดนตรีในสมัยนี้เริ่มใช้ดนตรีอิเล็กทรอนิกส์และซีแควนเซอร์เข้ามาประกอบแล้ว ทำให้การเรียบเรียงดนตรีมีมาตรฐานมากขึ้น รวมถึงคุณภาพของการบันทึกเสียงก็ดีขึ้นดังจะเห็นได้จากเพลงแสงธรรมชุด 9 และ 10

เหตุผลสำคัญอีกอันหนึ่งของเพลงแสงธรรมในยุคนี้คือการปรับปรุงห้องบันทึกเสียงช่วงฉลอง 25 ปีบ้านณรแสงธรรม โดยมีการบุห้องใหม่ เปลี่ยนอุปกรณ์หลายอย่าง โดยเฉพาะมิกเซอร์และเครื่องบันทึกเสียงแบบ 8 แทร็คที่มีศักยภาพมากขึ้น ประกอบกับมีคุณพ่อทัศนุ หัตถการกุล และสามณรที่มีความสามารถในเรื่องดนตรีเป็นจำนวนมากจึงทำให้การทำเพลงแสงธรรมในช่วงนี้ค่อนข้างมีชีวิตชีวา

แสงธรรม 11

พระพักตร์
เจ้ารัก

SAENGTHAM Music คณะอนุกรรมการดนตรีศักดิ์สิทธิ์ สามเณรราชัยแสงธรรม

แสงธรรม ชุด 12

สรรเสริญ
ความรัก
พระเจ้า

SAENGTHAM Music คณะอนุกรรมการดนตรีศักดิ์สิทธิ์ สามเณรราชัยแสงธรรม

เพลงแสงธรรมในช่วงคาบเกี่ยวและหลัง 25 ปีเป็นต้นมา ค่อนข้างร่วมสมัยมากขึ้นทั้งทำนองที่เริ่มมีจังหวะชัดมากขึ้น ทั้งวิธีการเขียนคำร้องที่เป็นการเล่าเรื่องและอธิบายมากกว่าการพรรณนา การระบายทำนอง การเลือกใช้คำที่กระชับ การเล่นคำ ใส่ใจกับเสียงวรรณยุกต์มากขึ้น ที่สำคัญคือมีเทววิทยา และการอ้างอิงข้อความจากพระคัมภีร์ทำให้เพลงแสงธรรมมีคุณภาพในเชิงดนตรีศาสตร์ รวมถึงเทคนิคการเรียบเรียงดนตรี และการวางคอร์ดที่ออกไปทางเพลงร่วมสมัยมากขึ้น มีการเรียบเรียงเสียงประสานที่เป็นมาตรฐานจริงๆ นักประพันธ์เพลงแสงธรรมในช่วงนี้เช่น คุณพ่ออนุสรณ์ แก้วขจร (ภักดิ์), คุณพ่อทัศนุ หัตถการกุล (เอากุสติน) ซึ่งได้เรียนวิชาการเรียบเรียงเสียงประสานกับ อ.ณรงค์ มณีขาว และนำมาประยุกต์ใช้กับเพลงแสงธรรม มีการประสานเสียงที่เป็นมาตรฐาน

น่าสังเกตว่าเพลงแสงธรรมตั้งแต่นี้เป็นต้นไปจะเริ่มเป็นเพลงบำรุงศรัทธามากขึ้นกว่าเพลงพิธีกรรม

เพลงแสงธรรมกับเทคโนโลยีดนตรี (ทศวรรษที่สี่ 2002-2012)

เมื่อเทคโนโลยีมีบทบาทมากขึ้นกับชีวิตทุกด้าน โดยเฉพาะศักยภาพของคอมพิวเตอร์ที่ทำงานได้หลากหลายมากขึ้นรวมถึงงานดนตรีด้วย อย่างไรก็ตามแม้แสงธรรมจะมีการใช้คอมพิวเตอร์เรียบเรียงดนตรีมาระยะหนึ่งแล้ว แต่ก็ยังเป็นการบันทึกเสียงแบบอะนาล็อกผ่านเครื่องบันทึก 8 แทร็คอยู่

ราวปี 2005 ห้องบันทึกเสียงแสงธรรมได้จัดซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์และปรับให้เป็นการบันทึกเสียงแบบดิจิทัลแทนระบบอะนาล็อก ส่งผลให้ทำงานได้สะดวกและรวดเร็วขึ้น เสียงใสและชัดเจนขึ้น (แม้จะขาดเสน่ห์ของเสียงจากระบบอะนาล็อกไปพอสมควรก็ตาม) นอกจากนี้แสงธรรมชุด 12 (2006) เป็นเพลงแสงธรรมชุดสุดท้ายที่มีการผลิตเป็นเทปคาสเซ็ท เพลงแสงธรรมหลังจากชุดนี้จะมีแต่เฉพาะในรูปแบบ CD เท่านั้นเนื่องจากยุคสมัยที่เปลี่ยนไป

เพลงแสงธรรมยุคนี้เน้นคุณภาพของดนตรีและการบันทึกเสียง มีการเชิญนักร้องและนักดนตรีทั้งนักบวชและฆราวาสมาร่วมงานด้วย บันทึกเสียงดนตรีสดในหลายๆ ชุดเพื่อให้เพลงเป็นธรรมชาติมากขึ้น รวมถึงการมีซัดาวนและทำมาสเตอร์ริงจากนักดนตรีอาชีพ

สามณรงก์ประพันธ์เพลงในช่วงนี้ได้แก่คุณพ่อปิติกดิ์ พงศ์จิระพันธ์ (Angelus) ซึ่งนิยมเขียนเนื้อเพลงเชิงบรรยายและใช้ทำนองไทย คุณพ่อฤกษ์ญา ลิ้มเฉลิม (Johannes), คุณพ่อบุญชูธรรม์ สุขสว่าง (ลาซาร์ส) เพลงส่วนใหญ่ในสมัยนี้มีการเขียนคำร้องกระชับ ทำนองดนตรีร่วมสมัย และมีการประสานเสียงที่ซับซ้อนขึ้น

เพลงแสงธรรมยุคปรับตัว (ทศวรรษที่ห้า 2012-2022)

เมื่อการฟังเพลงแบบออนไลน์ และการฟังเพลงผ่านทางสตรีมมิ่งพัฒนาจนเป็นที่นิยมมากขึ้น เพลงแสงธรรมที่ก่อนหน้านี้เคยผลิตและวางจำหน่ายในรูปแบบที่จับต้องได้เริ่มไม่เป็นที่นิยม ประกอบกับปัจจัยต่างๆ เช่น ค่าใช้จ่ายในการผลิตเพลงแต่ละชุดนั้นค่อนข้างสูง อุปกรณ์ไม่อำนวย ขาดแคลนบุคลากร ฯลฯ ทำให้เพลงแสงธรรมหยุดการผลิตในรูปแบบ CD ไปตั้งแต่ราวปี 2016 (แสงธรรมชุด 14) เป็นต้นมา

อย่างไรก็ดีแสงธรรมยังคงมีผลงานออกมาอย่างสม่ำเสมอ แม้ไม่ใช่ในชื่อเพลงแสงธรรมก็ตาม ซึ่งในช่วงหลังๆ มักเป็นการนำเพลงเก่ามาเรียบเรียงดนตรีและบันทึกเสียงใหม่ การร่วมงานกับองค์กรอื่นๆ และการบริการด้านดนตรีให้กับสถาบันต่างๆ มากกว่า

ลักษณะเฉพาะของเพลงแสงธรรม

เพลงแสงธรรมเกิดขึ้นมาจากบรรดาสามเณรที่ต้องการร่วมมิสซาอย่างดี เข้าใจความหมายของพิธีกรรมวันนั้น การร้องเพลงในมิสซาทุกวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งมิสซาวันธรรมดาทำให้ต้องเขียนเพลงที่เหมาะสมกับการขับร้องในเวลาที่เสียงร้องยังไม่พร้อม ต้องเขียนเพลงที่ง่ายพอสมควรเนื่องจากมีเวลาซ้อมช่วงวันพุธเย็นเท่านั้น ดังนั้นเพลงแสงธรรมส่วนใหญ่จึงเป็นเพลงง่ายๆ ไม่เน้นการประสานเสียงมากนัก ฟังเพียงไม่กี่ครั้งก็ร้องตามได้ บ่อยครั้งก็มีอิทธิพลจากทำนองเพลงไทยร่วมสมัยต่างๆ เช่น การใช้บันไดเสียงห้าเสียงแบบเพลงสุนทราภรณ์ การใช้จังหวะขัด ฯลฯ ดังนั้นเพลงแสงธรรมส่วนใหญ่จึงไม่ใช่เพลงประสานเสียงสำหรับนักขับร้องกลุ่มใหญ่ แต่เป็นเพลงที่ใช้ในพิธีกรรมแบบเรียบง่าย แค่นักบวชไม่กี่คนก็ขับร้องได้ เอื้อให้คนที่แม้ไม่มีความรู้ดนตรีก็พอจะขับร้องตามได้

จุดสำคัญที่ทำให้เพลงแสงธรรมเป็นที่รู้จักมากขึ้นคือการริเริ่มทำเทปและซีดีเพลงแสงธรรมออกจำหน่ายให้ตามวัดและสัตบุรุษ ในสมัยหนึ่งตามวัดมักจะมีเปิดเพลงศักดิ์สิทธิ์สร้างบรรยากาศก่อนจะเริ่มสวดสายประคำหรือก่อนเริ่มมิสซา ทำให้สัตบุรุษตามวัดคุ้นเคยกับเพลงแสงธรรมมากขึ้น

จุดเด่นของเพลงแสงธรรมอีกอย่างหนึ่งคือเนื้อหาของเพลงที่หลากหลาย เพลงแสงธรรมหลายเพลงไม่ใช่แค่เพลงบรรยายหรือพรรณนา แต่เป็นเพลงที่สอนและถ่ายทอดความเชื่อผ่านทางพิธีกรรมด้วยภาษาเรียบง่าย ตัวอย่างเช่น

- เพลงเริ่มพิธีที่เน้นการร่วมใจให้เป็นหนึ่งเดียวกันในพิธีบูชาขอบพระคุณ (สดุดีพระองค์, เชิญร่วมถวายบูชา, วันชื่นชม ฯลฯ)

- เพลงเตรียมเครื่องบูชาที่เนื้อหาไปในทิศทางเดียวกันคือ การถวายบังและเหล้าองุ่นที่จะเปลี่ยนเป็นพระกายและพระโลหิตของพระคริสตเจ้า (บูชาสัมพันธ์, ถวายสิ้น, ร่วมในบูชาของพระเยซู, บูชาแห่งรัก ฯลฯ)

- เพลงรับศีลที่ถ้าหากไม่มีเนื้อหาเทียบเคียงกับบทอ่านก็มักจะกล่าวถึงการรับพระกายพระคริสตเจ้ามาอยู่ในชีวิต (ลูกแสนยินดี, มานนาใหม่, ปังสวรรค์ ฯลฯ)

หรือบทเพลงทั่วไปที่อาจใช้ได้ในช่วงรับศีลมหาสนิทเพื่อกล่าวย้าถึงพระวาจาวันนั้นก็มีการขยายความเพื่อให้เข้าใจได้ดียิ่งขึ้น เช่น หนทางความจริงและชีวิต, บุญลาภ, พระวาจาบันดาลชีวิต ฯลฯ

อย่างไรก็ดีการที่สามเณรต้องให้ความสำคัญกับการอบรมและการศึกษาเทววิทยาเพื่อเตรียมตัวเป็นพระสงฆ์ทำให้สามเณรนักประพันธ์บางท่านไม่ได้ขีดเกลาทักษะดนตรีโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการประพันธ์เพลงและเรียบเรียงเสียงประสาน ซึ่งสามารถสังเกตได้จากเพลงส่วนใหญ่เป็นเพลงแนวเดี่ยว มีโครงสร้างแบบเพลงไทยสากลทางโลกมากกว่าเพลงสรรเสริญ บางเพลงที่มีเสียงประสานก็ค่อนข้างไปทางการเขียนเสียงให้ครบคอร์ดมากกว่าเป็นการประสานเสียงสี่แนวแบบสากล

จุดอ่อนของเพลงแสงธรรมที่ต้องยอมรับคือในบางช่วงเวลาไม่ได้มีการเน้นเรื่องการประพันธ์เพลงให้สอดคล้องกับระเบียบพิธีกรรมมากนัก ทำให้มีเพลงที่ไม่สอดคล้องกับข้อความพิธีกรรมเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะบทพระสิริรุ่งโรจน์ บทศักดิ์สิทธิ์ และบทลูกแกะพระเจ้า เมื่อนำเพลงเหล่านี้ไปสอนสัตบุรุษแล้วทำให้เกิดความเข้าใจผิด และยิ่งเมื่อเพลงเหล่านี้ “ติดปาก” แล้ว การจะแก้ไขให้ถูกต้องนั้นยากมาก

เพลงแสงธรรม ณ ปีที่ 50

เพลงแสงธรรม ณ ปีที่ 50 เป็นความท้าทายใหม่ที่ยากกว่าสมัยปีแรกๆ ของการเริ่มทำเพลงแสงธรรม เช่นจะทำอย่างไรให้คนฟังเพลงศักดิ์สิทธิ์ จะทำอย่างไรให้มีเพลงที่เหมาะสมและสอดคล้องกับพิธีกรรมจริงๆ แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องมีเพลงสำหรับฟังโดยเฉพาะด้วย การเข้ามาของระบบสตรีมมิ่งรวมถึงแพลตฟอร์มต่างๆ อย่างยูทูบทำให้คนมีตัวเลือกที่จะฟังเพลงมากขึ้น แต่ยังมีเพลงศักดิ์สิทธิ์อยู่ในระบบสตรีมมิ่งน้อยเหลือเกิน ฯลฯ

แม้ปัจจุบันการทำเพลงหนึ่งไม่ยากเหมือนสมัยก่อนที่ต้องมีห้องบันทึกเสียงและอุปกรณ์มากมาย เพียงแค่คอมพิวเตอร์กับไมโครโฟนดีๆ สักตัวหนึ่งก็สามารถทำเพลงได้แล้ว แต่ยากตรงที่จะหาวิธีการใดให้สัตบุรุษ โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่เลือกฟังเพลงศักดิ์สิทธิ์แทนที่จะฟังแต่เพลงโลก

การสนับสนุนจากผู้มีหน้าที่ก็มีความสำคัญ โดยเฉพาะความเข้าใจและมุมมองของหลายท่านต่องานดนตรีว่าสิ้นเปลืองและเสียเวลา ทั้งๆ ที่เมื่อมีงานสำคัญในท้องถิ่นสิ่งที่ต้องการแรกๆ คือเพลงประจำงานหรือเพลงโปรโมทงาน นอกจากนี้ต้องยอมรับว่าการลงทุนกับบุคลากรด้านดนตรีนั้นใช้เวลานานและมีค่าใช้จ่ายสูง แต่เมื่อได้มาแล้วคุ้มค่าเพราะสามารถสร้างได้ทั้งผลงานและถ่ายทอดให้บุคลากรอื่นๆ ต่อไป

บทสรุป

เพลงแสงธรรมเป็นผลงานเพลงที่ประพันธ์โดยสามเณรบ้านเณรแสงธรรม เมื่อเพลงเพลงหนึ่งได้ถูกประพันธ์ขึ้น ได้รับการขัดเกลาพอสมควร บรรดาสามเณรที่รับผิดชอบเรื่องการขับร้องก็จะนำมาฝึกซ้อมให้กับสมาชิกทั้งบ้านในช่วงซ้อมขับร้องประจำสัปดาห์ เมื่อร้องกันได้แล้วเพลงนี้ก็จะถูกนำไปใช้ในพิธีกรรม และเมื่อยามที่สามเณรออกไปทำงานอภิบาลตามวัดก็จะหยิบเอาเพลงจากบ้านเณรแสงธรรมไปฝึกสอนให้กับนักขับร้อง เด็กคำสอน สัตบุรุษในวัดที่ตนเองทำงานอภิบาล

เอกลักษณ์ของเพลงแสงธรรมคือ “เป็นเพลงศักดิ์สิทธิ์ของยุคสมัย” หมายความว่า เป็นเพลงศักดิ์สิทธิ์ที่ใช้วัตถุดิบทางดนตรีของสมัยนั้นมาประพันธ์เพลง ไม่ว่าจะเป็นเพลงทำนองไทย (บันไดเสียงห้าเสียง) เพลงทำนองไทยสากล ไปจนถึงเพลงป๊อปร่วมสมัย เป็นเพลงที่เขียนขึ้นเพื่อใช้ในพิธีกรรมประจำ

วัน พิธีกรรมบ้านๆ พิธีกรรมที่แม้มีคนร่วมไม่กี่คนก็สามารถขับร้องได้ ไม่ต้องใช้ผู้เล่นดนตรีชั้นสูง ไม่ต้องใช้นักขับร้องคณะใหญ่ๆ ทั้งนี้เพราะบรรดาสามเณรต่างก็เขียนขึ้นจากประสบการณ์การร่วมพิธีกรรมของตนเอง พิธีกรรมตอนเช้าๆ ที่เสียงคนร้องยังไม่พร้อม มีคนร่วมพิธีจำกัด อีกทั้งความรู้ดนตรีก็ไม่มาก ดังนั้นทำนองเพลงจะยากเกินไปไม่ได้ ต้องฟังเพียงไม่กี่ครั้งแล้วร้องตามได้ทันที

เพลงแสงธรรมเคยถูกวิพากษ์ว่าเรียบง่ายเกินไป ไม่มีเทคนิคดนตรีชั้นสูง เสียงประสานไม่ถูกต้องตามหลักทฤษฎีดนตรี แม้ในเชิงพิธีกรรมก็มีบางเพลงที่ไม่ถูกต้องนัก อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าเพลงแสงธรรมยังคงอยู่ในพิธีกรรมของคริสตชนไทยเสมอ ในหนังสือเพลงทางการของพระศาสนจักรมีเพลงแสงธรรมอยู่เกือบครึ่งหนึ่ง ในพิธีกรรมสำคัญของพระศาสนจักรไทยยังมีเพลงแสงธรรมอยู่ด้วยเสมอ และเพลงแสงธรรมหลายเพลงเป็นเพลงที่สัตบุรุษร้องได้ขึ้นใจ

“50 ปีแสงธรรม” ที่สร้าง “ลำนําพระศาสนจักรไทย” บรรดาสามเณรที่ทำงานด้านดนตรีค่อยๆ ส่งมอบประสบการณ์จากรุ่นต่อรุ่น จากการลองผิดลองถูก จากพี่สอนน้องสู่การศึกษาและฝึกฝนดนตรีอย่างเป็นระบบ เพลงแสงธรรมจึงค่อยๆ เติบโตขึ้น มีมาตรฐานในเชิงดนตรี มีคุณค่าเชิงศิลปะ มีความสวยงามของภาษา ความลึกซึ้งของท่วงทิวา ความไพเราะของดนตรี แม้ในยุคปัจจุบันที่เทปคาสเซ็ทและแผ่นซีดีกลายเป็นของสะสมไปแล้ว คนเลือกฟังเพลงจากยูทูปและสตรีมมิ่งมากกว่า มีตัวเลือกมากขึ้น แต่ดูเหมือนคนก็อยากหาฟังเพลงแสงธรรมอยู่ แม้เพลงมิสซาในวัดใหญ่ๆ เริ่มใช้เพลงแปลต่างประเทศที่ต้องใช้ทักษะสูง ใช้เพลงประสานเสียงที่ซับซ้อนจนสัตบุรุษทำได้แค่เพียงนั่งฟัง แต่เพลงแสงธรรมก็ยังอยู่ในชีวิตของคริสตชนไทยเสมอ มิสซาใดที่มีเพลงที่คุ้นเคยดังขึ้นมา... สัตบุรุษก็ร่วมใจกันขับร้องเป็นเสียงเดียวกันทุกครั้งไป

คณะกรรมการดนตรีศักดิ์สิทธิ์แห่งประเทศไทย (2008). **สาธการ พิมพ์ครั้งที่ 1.**
สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย.

คณะกรรมการดนตรีศักดิ์สิทธิ์ ในคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพิธีกรรม (2001). **สรรเสริญ**
สดุดี พิมพ์ครั้งที่ 2. สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย.

Kittimathaveenan, Kajornsak. (2016). **A Survey of Catholic Choral Music**
in Thailand (1965-2015). Faculty of the Department of Music
California State University.

[หมวดคำสอน]

ชุมนุมนานาชาติ

เรื่องการสอนคำสอน ครั้งที่ 3

“ครูคำสอน ประจักษ์พยานชีวิตใหม่ในพระคริสตเจ้า”

บิชอป ฟรังซิสเซเวียร์ วีระ อาภรณ์รัตน์

พระศาสนจักรเคยจัดการชุมนุมนานาชาติเรื่องการสอนคำสอน 2 ครั้ง ที่วาติกัน กรุงโรม ประเทศอิตาลีในปี ค.ศ.2013 จัดการประชุมนานาชาติเรื่องการสอนคำสอน หัวข้อ “ครูคำสอน ประจักษ์พยานแห่งความเชื่อ” เกี่ยวกับภาคแรกของหนังสือคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก (Catechism of the Catholic Church - 11 ตุลาคม 1992 และการจาริกแสวงบุญปีศักดิ์สิทธิ์

แห่งเมตตาธรรมสำหรับครูคำสอน (INTERNATIONAL CONFERENCE OF CATECHESIS: THE CATECHIST, WITNESS OF THE FAITH Rome, September 26-28, 2013 and participation in the PILGRIMAGE OF CATECHISTS Rome, September 28-29, 2013) ซึ่งเป็นงานฉลองสำคัญอีกเหตุการณ์หนึ่งในปีแห่งความเชื่อ และฉลองครบ 20 ปี

ของหนังสือคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก (Catechism of The Catholic Church - CCC) เพื่อช่วยครูคำสอนให้มีคู่มืออภิบาลในปีแห่งความเชื่อ มีตัวแทนเข้าร่วมประชุมฯ 2 ท่าน คือ คุณพ่อเปรมปรี วาปีโส และคุณพ่อเอกสิทธิ์ ทัพทะกุลธร และในปี ค.ศ. 2018 จัดการประชุมนานาชาติ เรื่องการสอนคำสอน ครั้งที่ 2 หัวข้อ “ครูคำสอน ประจักษ์พยานพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า” (II INTERNATIONAL CONGRESS ON CATECHESIS : CATECHIST, WITNESS TO THE MYSTERY) วันที่ 20-23 กันยายน ค.ศ. 2018 วาติกัน กรุงโรม เกี่ยวกับภาคที่สองของหนังสือคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก เพื่อบริการครูคำสอนในการประกาศความเชื่อและการฉลองธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า (พิธีกรรม) หลังจากมีเรื่องการแพร่ระบาดทั่วโลก สมณสภาเพื่อส่งเสริมการประกาศข่าวดีใหม่ จัดการประชุมนานาชาติ เรื่องการสอนคำสอน ครั้งที่ 3 หัวข้อ “ครูคำสอน ประจักษ์พยานชีวิตใหม่ในพระคริสตเจ้า” (THIRD INTERNATIONAL CONGRESS CATECHESIS: THE CATECHIST, WITNESS OF THE NEW LIFE IN CHRIST) 8-10 กันยายน ค.ศ. 2022 วาติกัน กรุงโรม โดยมีคุณพ่อเปรมปรี วาปีโส เลขาธิการคณะกรรมการคาทอลิก

เพื่อคริสตศาสนธรรม แผนกคริสตศาสนธรรม สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย และอุปสังฆราชสังฆมณฑลนครราชสีมา เป็นตัวแทนเข้าร่วมงานชุมนุมนานาชาติฯ ในครั้งนี้ มีผู้เข้าร่วมงานชุมนุมฯ จำนวน 82 ประเทศ ประกอบด้วย พระสังฆราช 27 องค์ พระสงฆ์ 238 องค์ สังฆานุกร 15 ท่าน นักบวช 128 ท่าน ฆราวาส 956 ท่าน รวมทั้งหมด 1,364 ท่าน

วัตถุประสงค์ เพื่อให้การสอนคำสอน และการอบรมศีลธรรมลึกซึ้งยิ่งขึ้น ก็คือ ภาค 3 ของหนังสือคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก (Catechism of the Catholic Church-CCC) โดยเน้นชีวิตใหม่ในพระคริสตเจ้า ที่ชาวคาทอลิกได้รับเรียกในแสดง การเลือกของตนในเรื่องนี้ การบริการบรรดาครูคำสอนมีความสำคัญมาก ในการจัดโปรแกรมการอบรม การก้าวเดินไปกับผู้อื่นให้เติบโตขึ้น

บุคคลเป้าหมาย คือบรรดาผู้รับผิดชอบในการสอนคำสอนในระดับชาติ ระดับแขวง ระดับมิสซัง ตลอดจนบรรดาครูคำสอน ผู้สนใจรับการอบรมส่วนตัว และผู้สนใจจากทุกพระศาสนจักรที่รับประโยชน์ในโอกาสนี้ โดยมีหัวข้อในการจัดชุมนุมฯ ดังนี้

วันพฤหัสบดีที่ 8 กันยายน ค.ศ. 2022

- 16.00 น. ภาพยนตร์เปิดการประชุม นม ๆ
- 16.15 น. ครูคำสอน ประจักษ์พยานชีวิตใหม่ในพระคริสต์
โดย...อาร์คบิชอป ริโน ฟิซิเคลล่า ประธาน PCPNE
- 16.45 น. “พระเจ้าทรงเรียกท่านให้มารับอิสราเอล” (กท 5:13)
การประกาศ และชีวิตใหม่ (CCC 1691-1715)
- 18.00 น. ศาสนบริกรดั้งเดิม กระแสเรียกครูคำสอน
- 18.45 น. แ่งซีนอดสำหรับการสอนคำสอนแบบประกาศข่าวดี
โดย... พระคาร์ดินัล มาริโอ เกร็ก

วันศุกร์ที่ 9 กันยายน ค.ศ. 2022

- 08.30 น. พิธีมิสซา ในมหาวิหารนักบุญเปโตร
- 10.00 น. หัวข้ออิสราเอลส่วนตัว และความตระหนักของพระศาสนจักร
(CCC 1730 -1748 ;1776 -1785)
- 10.45 น. บัญญัติ 10 ประการ และความสุกแท้
- 16.00 น. การแยกกลุ่มศึกษา (ตามภาษา) 6 หัวข้อ
In English, French, Italian, Portuguese and Spanish on the following themes:
- Christian formation in the face of end of life questions [CCC 2276-2279]
  - Difference and reciprocity between men and women: gender ideology [CCC 369-373 2331-2335]
  - Responsibility and participation in social life [CCC 1913-1917]
  - Truth, communication and the digital question [CCC 2488-2499]
  - Ecological education for the care of the ‘common home’ [CCC 2415 - 2418; LS 137-162]

- Communicating Catholic Culture: presentation of the volume Reclaiming the Piazza III (Gracewing: Leominster, 2021), edited by R. Convery, L. Franchi, J. Valero

18.00 น. การแสดงวัฒนธรรม

วันเสาร์ที่ 10 กันยายน ค.ศ. 2022

9.15 น. ผู้สื่อข่าวที่ยินดี (EG 168; CCC 2012-2031)

10.00 น. การสอนคำสอนและศีลธรรม (ประสบการณ์อภิบาล) ของ 3 คน

*The Way of Saint James: the conversion journey and the challenge for evangelization

Sister Carolina Blazquez Casado, OSA, Albergue parroquial Santa María del Camino – Carrión de los Condes, Palencia (Spain)

*The Mobokoli Centre: formation of Catechist Couples for the Proclamation of the faith and the promotion of human development

H.E. Most Rev. Jean-Bertin NADONYE NDONGO, OFMCap, Bishop of Lolo

(Democratic Republic of the Congo)

*Real+True, an Evangelization Project through Social Media

Julianne STANZ & Edmundo REYES, Real+True – Huntington, Indiana (USA)

11.45 น. เข้าเฝ้าพระสันตะปาปาฟรังซิส

โป๊ปตรัสกับครุคำสอน

“อย่าเบื่อหน่ายในการเป็นครุคำสอน”

“จงแบ่งปันประสบการณ์การดำเนินชีวิตแห่งความเชื่อ” วาติกัน 10 กันยายน 2022, Vatican News พระสันตะปาปา ฟรังซิสทรงต้อนรับบรรดาครุคำสอนผู้มาร่วมงานชุมนุมนานาชาติ เรื่องการสอนคำสอน ครั้งที่ 3 และทรงให้กำลังใจในการถ่ายทอดประสบการณ์ชีวิตแห่งความเชื่อให้ผู้อื่นรู้ว่า พระเยซูเจ้าทรงรักพวกเขา

พระสันตะปาปาฟรังซิสทรงยินดีพบ บรรดาผู้รับผิดชอบครุคำสอน ทรงยกย่อง และเน้นบทบาทสำคัญมากของครุคำสอนใน พระศาสนจักรที่สอนเด็ก เยาวชนและผู้ใหญ่ ที่ต้องการก้าวเดินในความเชื่อ พระองค์ได้อธิบายว่าพระองค์ได้ตั้งศาสนบริการของครุคำสอน ทรงรู้ว่าครุคำสอนมีบทบาทยิ่งใหญ่

ในชุมชนคริสตชน บรรดาผู้ร่วมงานมีทั้ง บรรดาบิชอป บาทหลวง สมาชิกผู้รับเจิม ทุกคนเป็นครุคำสอน “พระเยซูเจ้าทรงเรียก ทุกคนให้ประกาศข่าวดีในหัวใจของทุกคน”

ทรงกล่าวว่าพระองค์ยินดีให้ผู้คนเข้า เฝ้าในเช้าวันพุธที่กรุงวาติกันเพราะเป็น “เวลาสิทธิพิเศษ” ไตร่ตรองพระวาจา พระเจ้าร่วมกัน ตามธรรมเนียมของพระ ศาสนจักร และหาวิธีเป็นประจักษ์พยาน ชีวิตแห่งพระวรสารในชีวิตประจำวัน

อย่าเบื่อหน่ายในการเป็นครุคำสอน
จงหลีกเลี่ยงการสอนคำสอนแบบให้ความรู้ เท่านั้น จงพยายามให้ประสบการณ์แห่ง ความเชื่อที่มีชีวิตชีวา ความเชื่อที่เราทุกคน ปรรณาส่งต่อแก่คนรุ่นใหม่

- ปัจจุบัน การสอนคำสอนเป็นงานท้าทาย เราต้องหาวิธีที่ดีที่สุดเพื่อสื่อสารความเชื่อแก่กลุ่มวัยและสภาพต่างๆ

- กุญแจคือการพบปะระหว่างบุคคลที่ “เปิดหัวใจ” ให้ฟังพระวรสารและยอมรับการเชิญให้เจริญชีวิต และเติบโตในชีวิตคริสตชน หนังสือคู่มือแนะนำการสอนคำสอนเล่มใหม่ (ค.ศ. 2020) ที่เพิ่งจัดพิมพ์ไม่นานนี้ให้การแนะนำวิธีฟื้นฟูการสอนคำสอนในสังฆมณฑลและเขตวัดเป็นพิเศษ

การสอนคำสอน: เป็นการพบปะและการต้อนรับองค์พระผู้เป็นเจ้า

ไปพบทรงเน้นวัตถุประสงค์ของการสอนคำสอน เป็นขั้นพิเศษของการประกาศข่าวดี ที่คนหนึ่งพบปะพระเยซูคริสตเจ้าและยอมให้พระองค์เจริญในชีวิตของเรา

หัวข้อ (Theme) ของงานชุมนุมนานาชาติเรื่องการสอนคำสอน คือ **“ครูคำสอนประจักษ์พยานชีวิตใหม่ใน พระคริสตเจ้า”** โดยเน้น ภาคที่ 3 ของหนังสือคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก พระองค์กล่าวถึงที่หนังสือคำสอนว่าเป็นประจักษ์พยานต่อชีวิตใหม่ “เมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสตเจ้า ร่วมสัมพันธ์กับพระธรรมล้ำลึกของพระองค์และปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ พระองค์พระผู้ไถ่ก็เสด็จมาพบพระบิดาและพี่น้องของพระองค์ มารักพระบิดาและพี่น้องของเราในตัวเอง เดชะพระจิตเจ้า พระบุคคลของพระองค์กลับเป็นกฎปฏิบัติที่มีชีวิตชีวาในตัวเอง (CCC 2074) “นี่คืออบทบัญญัติของเรา ให้ท่านทั้งหลายรักกัน เหมือนดังที่เรารักท่าน” (ยน 15:12)

เหตุว่าความรักแท้มาจากพระเจ้า พระเยซูเจ้าทรงเผยแสดงอาศัยธรรมล้ำลึกของการประทับของพระองค์ท่ามกลางเรา การเทศน์สอน เครื่องหมายอัศจรรย์ เป็น พิเศษการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนมชีพ “ความรักของพระคริสตเจ้ายังคง อยู่ ดังบัญญัติแท้เรื่องชีวิตใหม่ ซึ่งอาศัย ความช่วยเหลือของพระจิตเจ้า เราก้าวเดิน แต่ละวันโดยไม่หยุดยั้ง

การกลับไปสู่แหล่งกำเนิดความรัก

ในการสรุป โป๊ปทรงย้ำเตือนว่าพระเจ้า ทรงเรียกครุคำสอนทำให้ผู้อื่นเห็นและสัมผัส พระเยซูเจ้า ผู้ทรงรักเราทุกคน ทรงนำชีวิต และทรงช่วยเราให้ไตร่ตรองการกระทำด้าน ศีลธรรม

“อย่าหันหนีจากแหล่งกำเนิดความรัก เพราะมันเป็นเงื่อนไขของความ สุข และเปี่ยมด้วยความยินดีเสมอ... นี้ เป็นชีวิตใหม่ที่เจริญขึ้นในเรา ในวัน รับศีลล้างบาปเรามีความรับผิดชอบที่ ต้องแบ่งปันแก่ทุกคน เพื่อให้เติบโต ในแต่ละคนและเกิดผล”

โป๊ปสตุติซิสเตอร์โดโลเรสที่ได้สอน คำสอนเมื่อพระองค์ยังเด็ก ยังจำการอุทิศตัว การเอาใจใส่ ความประทับใจที่ช่วยพระองค์ ให้มีความเชื่อ ขออย่าให้ครุคำสอนมองข้าม งานที่ดีนี้ ขอทำให้ผู้อื่นประทับใจในพันธกิจนี้ เหมือนที่ซิสเตอร์โดโลเรส ได้ทำให้พระองค์

ขอพระนางพรหมจารีมารีย์ช่วยบรรดา ครุคำสอนและมรณสักขีครุคำสอนทุกคน

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม. (2562). **หนังสือคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก (CATECHISM OF THE CATHOLIC CHURCH - CCC)**. โรงพิมพ์อัสสัมชัญ.
- Pontifical council for the promotion of the new evangelization. (2013, 27 September). **International Conference of Catechesis**. Year of Faith. <http://www.annusfidei.va/content/novaevangelizatio/en/eventi/EventiPassati/26a28-9-2013.html>.
- Pontifical council for the promotion of the new evangelization. (2018, 20-23 September). **II Congresso Internazionale di Catechesi**. <http://www.pcpne.va/content/pcpne/en/attivita/catechesi/congresso-internazionale-di-catechesi1.html>.
- Pontifical council for the promotion of the new evangelization. (2022, 8-10 September). **III Congresso Internazionale di Catechesi**. <http://www.pcpne.va/content/pcpne/en/news/congresso-catechesi-2022.html>.
- EXAUDI is a Catholic International News. (2022, 10 September). **I Beg You: Never Tire of Being Catechists**. <https://www.exaudi.org/i-beg-you-never-tire-of-being-catechists/>.
- Bulletin of the Holy See Press Office. (2022, 10 September). **Audience with participants in the Third International Congress of Catechists**. Vatican. <https://press.vatican.va/content/salastampa/en/bollettino/pubblico/2022/09/10/220910c.html>.
- Bulletin of the Holy See Press Office. (2022, 10 September). **Address of His Holiness Pope Francis to Participants in The Third International Congress of Catechists**. Vatican. <https://www.vatican.va/content/francesco/en/speeches/2022/september/documents/20220910-congresso-int-catechisti.html>.

[หมวดปรัชญา]

ปรัชญาซาคเซรอทิส

ศ.กীরติ บุญเจือ

กูทราຍใน Guthrie, A History of Greek Philosophy, vol.4, p.87 ลงความเห็นว่แม้ในบทสนทนาที่อ้างคำสนทนาของซาคเซรอทิสจะมีความคิดของเพลโทว์แทรกอยู่ แต่ก็แน่ๆ ว่เพลโทว์ต้องการเผยแพร่คำสอนและยกย่องอาจารย์ของตนอย่างศิษย์ที่ดีในสมัยนั้นฟังกระทำ กูทราຍคิดว่าหากใช้วิจารณ์ญาณเชิงปรัชญาวิเคราะห์ดูก็พอจะ

สรุปได้บ้างว่ อะไรบ้างที่เป็นมรดกทางปัญญาที่เพลโทว์รับจากอาจารย์ซาคเซรอทิสของตนอย่างเช่น

1. สำนวนภาษาเสนอความจริงของซาคเซรอทิสที่ตรงไปตรงมา ต่างกับสำนวนภาษาเสนอความจริงของบรรดาซาฟเฟิสท์ที่เล่นลั่นต้องตีความหลายตลบก็ยังไม่รู้ว่าความจริงอยู่ตรงไหน ภาษาของซาคเซรอทิสเป็น

ศาสตราจารย์และราชบัณฑิต อดีต สนช. อดีตหัวหน้าภาควิชาปรัชญา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อดีตคณบดีคณะปรัชญาและศาสนา มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญและมหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น ประธานโครงการปริญญาเอกปรัชญาและจริยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา บรรณาธิการจัดทำสารานุกรมปรัชญาของราชบัณฑิตยสภา บรรณาธิการจัดทำสารานุกรมวิสามานยนามศาสนาสาภลของราชบัณฑิตยสภา คณะกรรมการพิจารณาตำแหน่งทางวิชาการของวิทยาลัยแสงธรรม, มหาวิทยาลัยนานาชาติเอเชีย-แปซิฟิก ประธานกิตติมศักดิ์องค์การศาสนาเพื่อสันติภาพแห่งเอเชีย สอบถามเรื่องปรัชญา โทร.086-0455299.

ภาษาสำนวนชาวบ้าน ติดดิน เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เมื่อซาคเชรอกิสกล่าวหาคำตัดสินของศาลว่าเป็นภาษาต่างดาวทำวต่างแดน มิได้หมายความว่าไม่เข้าใจความหมาย แต่ต้องการบอกว่าเป็นภาษาที่เข้าใจกันบนศาลเท่านั้น ไม่เหมือนภาษาของนักปรัชญาที่เข้าใจกันอย่างตรงไปตรงมา และกุทรายก็ให้ข้อสังเกตว่าเมื่อเพลโทว์กล่าวถึงนักปรัชญา (the Philosopher) ย่อมตั้งใจให้หมายถึงซาคเชรอกิสโดยเฉพาะ และเมื่อกล่าวว่าคุณธรรมสอนกันไม่ได้มันต้องการพูดถึงชีวิตจริงในการฝึกฝนมัน จะเอาแต่สอนด้วยคำพูดไม่พอ ต้องฝึกให้วิ่งมากๆ ด้วยจนเกิดเป็นนิสัยติดตัว จึงเรียกว่าคุณธรรมซึ่งในภาษาอารยันกรีกละตินหมายถึงพลังที่จะพึงเกิดจากการปฏิบัติจนเคยชินดังกล่าว

2. ความไม่รู้แบบซาคเชรอกิส (Socrates' Ignorance) เป็นที่รับรู้กันว่าเกณฑ์ชีวิตของมนุษย์ผู้มีปัญญาสำหรับซาคเชรอกิสก็คือ “การดำเนินชีวิตโดยปราศจากการสำรวจความผิดถูกเอาเสียเลยไม่สมควรได้ชื่อว่าเป็นการดำเนินชีวิตอย่างมนุษย์” (38a) และแน่นอนว่าซาคเชรอกิสเองยึดถือเป็นหลักปฏิบัติในชีวิตของตนเองเป็นตัวอยางการสำรวจที่ทำอย่างจริงจังจึงย่อมต้องเริ่มจากสมมุติว่าตัวเองยังไม่รู้หลักเกณฑ์และตัดสินใจทำการโดยไม่มีกฎเกณฑ์ ผลปรากฏออกมาว่าไม่น่าพึงพอใจตามเกณฑ์ของปัญญา

ก็ต้องใช้ปัญญาสำรวจดูว่าที่คิดว่าทำไปโดยไม่มีกฎเกณฑ์นั้นความจริงเข้าเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่งตามสัญญาติญาณ เช่นเห็นแก่ตัวอยากได้นอนอยากได้นี้ เป็นต้น ปัญญาที่จะปรับต่อไปว่าถ้าให้ได้ผลน่าพอใจตามเกณฑ์ของปัญญา เกณฑ์นั้นควรเป็นอย่างไร ก็ต้องมีการทดสอบลองหาโอกาสทำตามเกณฑ์ที่ได้มาใหม่ แล้วสำรวจดูว่าได้ผลเป็นที่พอใจของปัญญาแล้วหรือยัง หรือยังต้องปรับตรงไหนอีก อย่างนี้เรียกว่าเป็นความไม่รู้เชิงวิธีการ คล้ายๆ กับความสงสัยสากลของเดการ์ต (Descartes) แต่ของซาคเชรอกิสไม่เพียงแต่สมมุติว่าสงสัย แต่สมมุติว่าไม่รู้เอาเสียเลยทีเดียว

จากความรู้เชิงวิธีการ (methodical ignorance) เพลโทว์เอาไปดัดแปลงในบทสนทนาที่เพลโทว์เขียนโดยให้ซาคเชรอกิสเป็นผู้สนทนาเอก เป็นความไม่รู้อย่างเสแสร้ง (pretended ignorance) คือ สมมุติให้ซาคเชรอกิสเป็นชาวบ้านในกรุงเอเธนส์ที่ไม่ประสีประสารื่องปรัชญาที่ชาวซาฟเฟิสต์นำมาเผยแพร่ในกรุงเอเธนส์ขณะนั้น แต่สนใจอยากรู้และเสแสร้งสนใจอยากเป็นศิษย์ของอาจารย์ซาฟเฟิสต์ อาจารย์ซาฟเฟิสต์ไม่รู้ถึงการเสแสร้งของซาคเชรอกิส จึงหยิ่งผยองอวดรู้พูดอะไรเลอะเทอะให้ซาคเชรอกิสจับประเด็นจุดอ่อนโต้แย้งได้อย่างฉกรรจ์ ถ้าจะถามว่าซาคเชรอกิสรู้จุดอ่อนเหล่านั้นแล้ว

หน้าหรือไม่ ก็เคาได้วารู้เป็นส่วนมากและได้เตรียมข้อโต้แย้งไว้ล่วงหน้า แต่สร้างไม่รู้เป็นกับดักให้คู่สนทนาหลงกลเข่ารองเข่ารอย จะได้เชื่อได้อย่างไรอย่างเลือดเย็น แต่นักวิชาการไม่ถือว่าเป็นเรื่องเลวร้าย แต่กลับมองว่าเป็นเทคนิคการสอนและการเรียนรู้ที่เด็ดเดี่ยว เป็นแบบอย่าง เรียกว่าวิธีบอกว่าจะไม่รู้แบบ ซาคเขรอลิสเช่นกัน และเชื่อว่าเพลโทว์ได้อาศัยคิดแบบซาคเขรอลิสได้เข้าขั้นสู่ทฤษฎีใหม่ของตนจนได้

พรายกระซิบของซาคเขรอลิส

ซาคเขรอลิสสังเกตเห็นอย่างถูกต้องว่า ศิลปินมีช่วงเวลาแห่งการสร้างสรรค์พิเศษซึ่งถ้าไม่ถ่ายทอดออกเป็นผลงานให้ทันท่วงที ก็จะหลุดหายไปอย่างถาวรไม่กลับ แต่ถ้าหากได้รับแสดงออกเป็นผลงานก็เท่ากับมีการบันทึกไว้ ซึ่งตัวผู้สร้างผลงานนั้นเองก็อดแปลกใจไม่ได้ว่าคิดออกมา (จากปัญญาและอารมณ์) ได้อย่างไร พวกเขาจึงเปรียบได้กับหมอต้มยำ ทำคลอดให้กับปัญญาของตนเองตัวซาคเขรอลิสเองก็มีประสบการณ์กับความคิดด้านจริยธรรม มีความคิดที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาพิเศษสุดเท่านั้น หากไม่รีบบันทึกไว้หรือบอกให้ใครช่วยจำไว้ให้ได้ ก็จะสูญหายไปชนิดถาวรไม่กลับเช่นกัน ซาคเขรอลิสจึงใช้ความเฉียบคมของช่วงเวลาพิเศษ เรียกแหล่งที่มา นั้นว่าเป็นพรายกระซิบ (Daimon, Daemon,

Demon) ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งที่มีตัวตนจริงๆ แต่มันเหมือนกับมีอะไรมากระซิบอยู่ที่หู นักประวัติปรัชญาจึงตีความว่าเป็นการดลใจ (inspiration) ในช่วงเวลาพิเศษสุดเหมือนอย่างที่ศิลปินได้รับ แต่ในกรณีของซาคเขรอลิสคือศิลปินทางปรัชญาและปัญญา เป็นเพียงทางผ่าน ไม่ใช่ต้นกำเนิดหรือแหล่งกำเนิด สำหรับซาคเขรอลิสน่าจะคิดได้ว่าต้นกำเนิดจริงๆ น่าจะสาวไปได้ถึงสารรวมรูป (Chaos) ที่เฮสเสียดลให้ข้อคิดไว้ว่าเป็นแหล่งที่รวมของพลังทั้งดีและเลวทั้งหมด ซึ่งเพลโทว์เองน่าจะเชื่อตามซาคเขรอลิสในตอนแรกเป็นศิษย์ แต่ภายหลังปรับเป็นความคิดของตนเองด้วยทฤษฎีโลกแห่งมโนคติ อันเป็นสารรวมรูปที่มีแต่รูปดี ๆ มีพลังดี ๆ แต่อาจจะมีบางส่วนไม่เต็มรูปแบบ

เน้นสอนอมตภาพของวิญญาณ

ศาสนาของชาวกรีกโดยทั่วไปในสมัยของซาคเขรอลิสสอนให้เชื่อว่าเทพเท่านั้นที่เป็นอมตะทั้งวิญญาณและกายทิพย์ ส่วนมนุษย์มีร่างกายไม่ทิพย์จึงตายทันทีที่วิญญาณออกจากร่าง เพราะเทพตั้งใจไม่ให้มนุษย์เป็นอมตะมาแต่แรก ส่วนวิญญาณที่ออกจากร่างก็จะมีชีวิตต่อไปชั่วระยะเวลาหนึ่งเพื่อรับทุกข์ตามที่ได้ทำผิดน้ำพระทัยของเทพ และรับสุขตามที่ได้ปฏิบัติตนถูกน้ำพระทัยของเทพ ครั้นสิ้นบุญสิ้นบาปแล้วก็จะค่อยๆ จางหาย

ไปเหมือนละอองน้ำ นอกจากผู้รู้เคล็ดลับ
 เข้าจาริตที่เทพดาเออนายเสิสกำหนด
 วิญญาณจะรู้ทางไปอยู่ในทุ่งเอลิเซส (Champs
 Elisees) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนใต้
 บาตาล วิญญาณก็จะเป็นอมตะโดยพระพร
 ของเทพดาเออนายเสิส ซาคเขรอติสเชื่อ
 โดยการวิเคราะห์ของปัญญาของตนเองว่า
 แม้ร่างกายจะเป็นมรรตัย แต่วิญญาณของ
 มนุษย์ทุกคนเป็นอมตะ และไม่ได้ระบุไว้ว่า
 มาจากไหน คงไม่เชื่อตามกระแสชาวบ้าน
 และอยากจะเชื่อด้วยปัญญาของตนเอง
 กุทรายในหนังสือ A History of Greek
 Philosophy เล่ม 4 หน้า 89 เชื่อว่าซาค
 เขรอติสเชื่อตลอดเวลาที่ทำหน้าที่นักปรัชญา
 ว่าวิญญาณมนุษย์ทุกคนเป็นอมตะ แต่ก็
 ไม่ใช่ทุกส่วนของ psyche จะเป็นอมตะ
 ที่เป็นอมตะก็คือส่วนที่เป็นปัญญา (nous)
 เพราะส่วนนี้เท่านั้นที่ทำให้มนุษย์มีฐานะ
 เสมอเทพ (which unites us with the
 divine) แต่ต่างจากเทพตรงที่เทพเป็น sophos
 ส่วนมนุษย์เป็น philosophos (23a, 28e,
 29d) จึงน่าจะขยายผลต่อไปด้วยการ
 สันนิษฐานว่า ซาคเขรอติสน่าจะหวนกลับไป
 คิดได้ว่าทั้งเทพและวิญญาณมนุษย์มาจาก
 สรรวมรูปดั้งเดิมของเฮสเสียด ซึ่งมีทั้งพลัง
 ดีและพลังเลวปนกัน ร่างกายของมนุษย์น่าจะ
 มาจากพลังเลว ส่วนวิญญาณมีส่วนที่มาจาก
 พลังดีและพลังดีเหมือนเทพ มนุษย์
 แต่ละคนจึงควรหาเวลามองภายในตัวเอง

เพื่อรู้จักตัวเองและแยกให้ออกว่าดีคือ
 อย่างไรและเลวคืออย่างไร และตั้งใจพัฒนา
 ส่วนดีคือส่วนที่เป็นวิญญาณอมตะ ก็จะมี
 ความสุขแท้ตลอดกาล ไม่ควรเลียนแบบ
 เทพทุกอย่าง เพราะเทพบางทีก็ทำตามกิเลส
 และได้รับทุกข์ชั่วคราวตามโทษานุโทษ
 เพลโทว์ในช่วงแรกของชีวิตก็คงจะทุ่มเชื่อ
 ซาคเขรอติสอย่างนี้จนสุดตัว ช่วงหลังคงได้
 ค่อยๆ ถอนตัวเองจากการเชื่อตามเฮสเสียด
 ว่าในสารธรรมรูปมี 2 พลังต่อสู้กันอย่าง
 เป็นโล้เป็นพาย และเลิกเชื่อแบบอารยัน
 ดั้งเดิม ปรับปรัชญาของตนเองเป็นแบบ
 อารยันปฏิรูปว่า สารธรรมรูปมีแต่คุณภาพดี
 ที่ปะปนกันอย่างไม่เป็นระเบียบ ครั้นระเบียบ
 เกิดขึ้น พลังดีก็เริ่มทำการ ความเลวไม่ใช่
 อีกพลังหนึ่งต่างหาก แต่เป็นความไม่สมบูรณ์
 ในการทำงานของพลังทำดี หากความดี
 สมบูรณ์เมื่อไรความเลวจะหายไปโดยอัตโนมัติ
 ซึ่งเพลโทว์จะพัฒนาเป็นทฤษฎีโลกแห่ง
 มโนคติ ส่วนแอร์เรสทาเทอิลจะพัฒนาเป็น
 ปรัชญาของเอกภพ (Philosophy of the
 Universe) ในเวลาต่อมาอีกไม่นาน อย่างไรก็ตาม
 ก็ตามซาคเขรอติสเชื่อว่า มีเทพดีๆ ที่รัก
 ความดีและอยากช่วยมนุษย์ที่อยากทำดี
 อย่างซาคเขรอติส โดยจัดฉากโอกาสดีๆ ให้
 หรืออาจจะทำหน้าที่เป็นพรายกระซิบให้ก็
 ยังได้ ดังนั้นคนดีจึงควรคบเทพดีๆ และเหิน
 ห่างจากเทพเลวๆ ไว้

รับผลจากกรรมชั่วของผู้อื่นดีกว่าทำกรรมชั่วเสียเอง

เกณฑ์นี้เป็นฐานของจริยศาสตร์ของ ซาคเชรอดีส์ก็ได้ ในบทสนทนา Apologia เพลโทว์ให้ซาคเชรอดีส์กล่าว และน่าจะเป็น การกล่าวจริงๆ ของซาคเชรอดีส์ว่าลูกขุน Meletus และ Anytus ตัดสินประหารชีวิต ตนนั้นน่าสงสารที่สุด ไม่ใช่ซาคเชรอดีส์ผู้ถูก ตัดสินประหารชีวิตเป็นผู้ที่น่าสงสาร เพราะ การตัดสินนี้ไม่ได้ก่อให้เกิดความทุกข์แม้แต่น้อยแก่ตน ด้วยเหตุผลว่าการตายอย่างนี้ เป็นการปลดปล่อยวิญญาณอมตะให้ได้ไป สู่ที่ขอบที่เป็นอมตะไร้ความบกพร่องใดๆ ที่ พบเห็นในการดำรงชีพในโลกนี้ การยอมรับ กรรมโดยรู้ความตื่นลึกลับบางของชีวิต อย่างนี้ถือว่าเป็นกุศลกรรม มีแต่แง่ดีไม่มีแง่ เสีย ส่วนคณะลูกขุนที่ตัดสินความบนฐาน แห่งความไม่รู้ อะไร ก็เป็นอกุศลกรรมไปหมด จึงน่าสงสารที่สุด อาจจะมีผู้มีความคิด เห็นโต้แย้งว่า ก็ในเมื่อคณะลูกขุนทำตาม หน้าที ตัดสินตามกระบวนการกฎหมายของ ซาคเชรอดีส์ ย่อมจะมีมโนธรรมที่ดีว่าทำตามหน้าที่ ในตำแหน่งคณะลูกขุน มิฉะนั้นก็จะทำหน้าที่ ไม่ได้เลย ก็ต้องขอตอบว่านั่นเป็นการคิดใน กรอบความคิดของแอร์เรสทาเทิล แต่กรอบ ความคิดของซาคเชรอดีส์มิเป็นเช่นนั้น สูตร Gnothi seauton = Know thyself = จงรู้จักตัวเอง สั่งเป็นหน้าที่บังคับทุกคนให้

ต้องศึกษาภายในตัวเองให้รู้แจ่มแจ้งชัดเจนว่า อะไรเป็นเกณฑ์ของปัญญาที่มาจากพลังดี ของสารรวมรูป และอะไรเป็นเกณฑ์ของ ร่างกายที่มาจากพลังเลวของสารรวมรูปที่ ศัพท์พุทธศาสนาเรียกว่ากิเลส การตัดสิน ใดๆ ที่มีส่วนจากความต้องการของกิเลส ย่อมเลวไม่มากก็น้อย ใช้เป็นมาตรฐานไม่ได้ ใครที่ตัดกิเลสได้หมดจด ตัดสินอย่างไร้กิเลส แทรกแซงแม้แต่ยอเยอ จะคิดอะไร ตัดสิน อะไร และตัดสินใจอย่างไร ย่อมตรงกันหมด เป็นความจริง ปัญญาของใครทำได้แบบนี้ วิญญาณของเขาเป็นเทพอมตะรอเวลา หลุดพ้นจากร่างกายไปสู่โลกของวิญญาณ ซึ่งพระพุทธรูปจะชี้แจงไปอีกสำนวน หนึ่งตามเกณฑ์ภาษาศาสตร์ สำหรับซาค เชรอดีส์คณะลูกขุนไม่มีสิทธิ์แก้ตัวว่าไม่รู้ ความจริงหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพราะซาค เชรอดีส์คิดว่าทุกคนที่เกิดเป็นมนุษย์มีปัญญา ย่อมมีหน้าที่จะต้องแสวงหาความรู้ที่ถูกต้อง การจมปรักอยู่ในความไม่รู้เป็นบาปในตัว ทุกคนมีหน้าที่ต้องปลดเปลื้องตัวออกจาก ความไม่รู้ มิฉะนั้นก็ไม่มีสิทธิ์เสวยความสุข แห่งเทพด้วยวิญญาณอมตะ ซาคเชรอดีส์ ไม่ได้ทิ้งหลักฐานความคิดไว้ว่าคิดอย่างไร กับวิญญาณที่ยังติดข้องกับกิเลสหลังความ ตายของร่างกาย เชื่อว่าคงยังไม่มีคำตอบ เป็นประเด็นสำคัญที่เพลโทว์และแอร์เรส ทาทเทิลจะต้องหาคำตอบต่อไป

เกี่ยวกับทฤษฎีความไม่รู้เป็นบาป มีทฤษฎีเสริมอยู่ 2 บท บทแรกคือไม่มีใครอยากทำสิ่งเลว (kakon) เป็นสัญชาตญาณของปัญญาที่มุ่งทำแต่สิ่งที่คิดว่าดี (kalon) แต่ผลที่ได้อาจจะไม่ดีจริงเพราะคิดผิด แต่การคิดผิดนั้นไม่เป็นข้อแก้ตัวให้พ้นผิด เพราะทุกคนมีปัญญาที่สามารถแยกความดี (kalia) จากความเลว (kakia) ได้ หากใช้ความสนใจพอสมควร ซาคเชรอกิสเชื่อว่าการจมปรักอยู่ในความไม่รู้เป็นการกระทำที่ผิดวิสัยมนุษย์ ผิดสัญชาตญาณพื้นฐานที่สุดแห่งการเป็นมนุษย์มีปัญหา แก้วไม่หลุดด้วยเหตุผลที่ผูกมัดตัวเอง ทฤษฎีเสริมบทที่ 2 คือ นักปรัชญาไม่ควรเป็นนักการเมือง เพราะตามความเชื่อของซาคเชรอกิสเองที่สังเกตจากการเป็นนักการเมืองในกรุงเอเธนส์ขณะนั้น ความพยายามหาตำแหน่งในการเมืองหากไม่เห็นแก่ตัวก็ไม่สามารถคว้าตำแหน่งใดได้ แต่ถ้าเห็นแก่ตัวก็ไม่ใช่นักปรัชญา มันเป็นเหตุผลที่เป็นวิภาษบท (Dilemma) คานกันอยู่อย่างนี้อย่างไม่มีทางแก้

หมายเหตุปรัชญาศาสนาพหุนิยม 1

มีคำถามถามปรัชญาศาสนาพหุนิยม (religious pluralism) ว่าส่งเสริมให้คนหนึ่งๆ นับถือได้หลายศาสนาใช่ไหม ขอตอบว่าไม่ใช่และไม่ควร เพราะที่สุดผู้ตัวเองจะ

ลับสน ปรัชญาศาสนาพหุนิยมจึงส่งเสริมให้คนคนหนึ่งนับถือศาสนาใดศาสนาหนึ่งอย่างศรัทธาท่วมเท และสนใจรู้ศาสนาอื่นๆ ของเพื่อนร่วมชาติหรือร่วมโลกและแสดงความเคารพตามควรแก่กาลและเทศะ หากพบว่ามีความศรัทธาตรงกันกับศาสนาของตนก็พึงรับรู้ไว้เป็นความเห็นส่วนตัวหรือเป็นการปฏิบัติส่วนตัว เพราะจริงๆ แล้วเหตุผลปรัชญาชี้ให้เห็นว่าจะยกย่องข้อธรรมใดที่เหมือนกันให้เท่าเสมอเหมือนกับที่ยกย่องในศาสนาของตนย่อมเป็นไปได้ จะแสดงออกภายนอกก็ควรได้รับความเห็นชอบจากเจ้าของศาสนาและเพื่อนร่วมศาสนา ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะออกความเห็นใดๆ เกี่ยวกับคำสอนหรือการปฏิบัติของศาสนาอื่น นอกจากศาสนาที่ตายไปแล้วซึ่งก็พึงทำด้วยความเคารพและรู้คุณในฐานะเป็นมรดกทางวัฒนธรรมร่วมกับผู้อื่นอีกมาก เช่น ชาวพุทธหรือชาวคริสต์ที่คิดว่าตนมีจิตศรัทธาพอที่จะร่วมการละหมาดของชาวมุสลิมได้ ก็ควรถามเพื่อนชาวมุสลิมเสียก่อนว่ายินดีให้ทำเช่นนั้นได้หรือ และก็ควรถามความรู้สึกของเพื่อนร่วมศาสนา (พุทธหรือคริสต์ตามแต่กรณี) ว่ารู้สึกแปลกแยกหรือไม่ หรือหากชาวมุสลิมหรือคริสต์คิดว่าตนมีศรัทธาพอที่จะปฏิบัติภารกิจสมาธิถึงขั้นวิปัสสนากรรมฐานของเพื่อนชาวพุทธ ก็ควรแจ้งให้ผู้สอนรู้ว่าตนนับถือศาสนาอื่น ขอ

ความเห็นชอบจากผู้สอนให้ชัดเจน และขอความรู้สึกร่วมจากเพื่อนร่วมศาสนาด้วย

หมายเหตุปรัชญาศาสนาพหุนิยม 2

เมื่อไม่นานมานี้ได้เขียนได้กล่าวถึงอันติมสัจของศาสนาต่างๆ และได้ระบุว่าอันติมสัจของพระพุทธศาสนาได้แก่อริยสัจ 4 และได้รับความเมตตาทักท้วงจากท่านผู้รู้ว่าเป็นการอ้างอิงผิด เพราะอันติมสัจแม้จะเป็นคำบาลี แต่ก็ไม่ใช้ในพระไตรปิฎก เพียงแต่วิชาปรัชญาเอามาไปใช้โดยราชบัณฑิตยสภาได้กำหนดคำแปลให้ว่าหมายถึงความจริงขั้นสูงสุด ซึ่งพระไตรปิฎกไม่มีกำหนดว่าได้แก่ความจริงข้อใด ส่วนอริยสัจ 4 นั้นแปลว่าความจริงอย่างประเสริฐ ความจริงของพระอริยะซึ่งกำหนดไว้ว่าเป็นสามกัณฑ์สิกขธรรมคือธรรมะที่พระพุทธเจ้าทรงยกขึ้นมาแสดงเองโดยไม่ต้องมีปรารภคาถาถามหรือการทูลขอร้องของผู้ฟังอย่างการแสดงธรรมเรื่องอื่นๆ แต่ท่านพระพุทธโกศาจารย์ (ป.อ. ปยุตโต) ก็ได้แสดงความเห็นไว้ว่า “ความจริงจะแปลว่า พระธรรมเทศนาขั้นสุดยอดก็ได้” (พจนานุกรมพุทธศาสตร์ฉบับประมวลธรรมหน้า 204) แต่ก็มีได้หมายความว่า สัจธรรมในธรรมเทศนาคือเป็นสัจธรรมสุดยอดหรือไม่จึงขอขอบคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอให้เข้าใจใหม่ตามนี้

มรดกจากเฮสเสียด

เอ็ดเวิร์ด แครดในหนังสือ Edward Caird, The Evolution of Theology in the Greek Philosophers, p.65 ได้เชื่อมโยงความคิดระหว่างแอนนิกแซกเกอร์ริสกับซาคเซอร์ริสไว้อย่างน่าสนใจว่า “แอนนิกแซกเกอร์ริสเป็นคนแรกที่อ้างว่าทั้งเอกภพมีกฎเกณฑ์ที่โยงใยถึงกันเป็นระบบเครือข่ายแห่งเหตุผล โดยระบุว่า “แต่เดิมมาทุกสิ่งรวมตัวกันเป็นสารรวมรูป (Chaos ของเฮสเสียด) จนกว่าจะมีกฎเกณฑ์แห่งเหตุผลเริ่มจัดระเบียบให้กับมัน” ซึ่งน่าจะหมายความว่า จริงๆ แล้วเขาต้องการจะหมายความว่า ตัวสารรวมรูปเองทั้งหมดนั้นมีระบบกฎเกณฑ์อยู่แล้ว มิได้มาจากภายนอกเพียงแต่รอให้มีปัญญาของใครสักคนมาชี้ให้เห็นว่ากฎเกณฑ์มันอยู่ที่ไหนและทำการอย่างไร ไม่ใช่มีปัญญาจากภายนอกแทรกเข้ามาจัดระเบียบให้ และแครดเองก็ชี้ตัวบုรุษผู้นั้นเป็นคนแรกว่าได้แก่ซาคเซอร์ริสนั่นเอง โดยเริ่มความคิดให้ปรากฏเป็นจุดแรกในหนังสือ Memorabilia และจะค่อยๆ ชัดเจนขึ้นอีกนิดๆ หน่อยๆ ในบทสนทนาของเพลโทว์ และที่สุดเพลโทว์รับเป็นนโยบายเต็มตัวที่ทำให้ระบบกฎนี้ชัดเจนด้วยทฤษฎีโลกแห่งมโนคติของตนเอง ถ่ายทอดความคิดให้แอร์เรสทาทเถิลพัฒนาต่อและต่อๆ มา

แอนเนกแซกเกอร์ริสกล่าวถึงทฤษฎีปฐมธาตุของตนว่า ทุกสิ่งมีอยู่ในทุกสิ่งและเป็นได้ทุกสิ่ง ซึ่งน่าจะหมายความว่า ในสารสารพัดรูปแต่เดิมเรามีสมรรถภาพของทุกสิ่ง จึงนับเป็นคนแรกที่เสนอให้เปลี่ยนนิยามของคำ Chaos ของเฮสเสียดจากสารไร้รูป (Formless Material) มาเป็นสารสารพัดรูป (Various Forms Material) และซึ่งแอร์เริสทาท์เถิลจะปรับเป็นสารรวมรูป (All Forms Material)

ซาคเซอร์อติสไม่ได้พูดตรงๆ ว่าต้องการศึกษาเรื่อง Chaos ของเฮสเสียดหรือต้องการเปลี่ยนนิยามของ Chaos แต่แสดงเจตนาทางอ้อมโดยสอนว่าคุณภาพดีเป็นเป้าหมายของการกระทำของทุกสิ่งทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ ความสุขแท้เป็นเป้าหมายสูงสุดของปัญญามนุษย์ ปัญญาของมนุษย์มาจากสารที่มีคุณภาพดีที่สุดของเอกภพ ส่วนอื่นๆ ในตัวมนุษย์มาจากสารที่มีคุณภาพรองๆ ลงมาจึงไม่สมบูรณ์ ไม่มีอะไรที่ไม่มีคุณภาพเลยสักน้อยนิด มนุษย์สามารถรู้ความดีตามความเป็นจริงโดยถามจากปัญญาของตนเอง เมื่อรู้แล้วก็ให้ชื่อสัตย์ต่อความรู้ดังกล่าว และตัดสินใจทำทุกอย่างตามเป้าหมายที่รู้จากปัญญา ก็จะได้ความสุขแท้ตามความเป็นจริง จึงสังเกตได้ว่าปรัชญาที่เพลโทว์รับถ่ายทอดมาจากซาคเซอร์อติสนั้น ส่วนมากเน้นทางด้านจริยศาสตร์ มีนิดหน่อยเกี่ยวกับ

ปรัชญาศาสนา โดยคิดว่าเทพเทวีตามความเชื่อของชาวบ้านต่างๆ ไปนั้น มีวิญญาณที่มาจากสารรวมรูปที่มีคุณภาพดีเหมือนปัญญาของมนุษย์และร่างกายทิพย์ที่มีคุณภาพดีกว่าร่างกายของมนุษย์ แต่ก็มีคุณภาพต่างกันหลายระดับเหมือนส่วนที่เป็นร่างกายของมนุษย์ มีคุณภาพสูงกว่าร่างกายของสัตว์ และร่างกายของสัตว์ก็มีคุณภาพระดับต่างๆ กัน เทพที่มีคุณภาพสูงจึงอยากช่วยมนุษย์ โดยทำหน้าที่เป็นพรายกระซิบ ซาคเซอร์อติสจึงพอใจที่จะไม่เรียกคำสอนของตนว่าเป็นปรัชญาความรู้อย่างเอก แต่เป็นเพียงความอยากรู้อยากเรียนอยากฉลาด หรือเรียกสั้นๆ ง่ายๆ ว่าเป็นศิลปะแห่งการดำรงชีวิต ให้มีความสุข (the art of living) และศิลปะนี้เริ่มจากการได้ตระหนักถึงข้อเท็จจริงแห่งชีวิตเองว่า “ชีวิตที่ไม่ตั้งอยู่บนฐานแห่งการสำรวจชีวิตเป็นชีวิตที่ไม่สมควรจะเรียกว่าชีวิตมนุษย์” (Edward Caird, p.68.) และเพื่อจูงใจผู้ฟังคำสอนให้สนใจสำรวจตนจึงกำหนดเป็นสูตรว่า “คุณธรรมคือความรู้” (Virtue is knowledge) คือต้องรู้ก่อนจึงปฏิบัติตามที่รู้จนเคยชินเป็นอุปนิสัย จึงจะได้คุณธรรม ที่พูดกันว่า “ความรู้คู่คุณธรรม” นั้นหากชี้แจงหรือนิยามให้เข้าใจตามนี้ก็ถือว่าใช้ได้ แต่ถ้าเข้าใจว่า รู้ก็เท่ากับมีคุณธรรมแล้ว ก็ต้องถือว่าไม่ใช่คำสอนของซาคเซอร์อติส แต่ถ้าอธิบายว่าที่มีคุณธรรมนั้นแสดงว่าก็

ต้องรู้เรื่องนั้นอย่างดีจนปฏิบัติได้ถูกต้อง นั้นใช้ได้แต่ไม่ใช่คำสอนของซาคเซรอติส เพราะคนมีอุปนิสัยปฏิบัติดีปฏิบัติชอบโดยได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีและทำไปโดยอัตโนมัติก็เป็นได้ ซึ่งซาคเซรอติสคิดว่าเป็นไปไม่ได้ นอกจากจะต้องรู้อย่างดีมาก่อนว่า ดีอย่างสมบูรณ์คืออะไร เป็นเป้าหมาย (end) ที่บรรลุถึงอย่างไร และต้องใช้วิถี (means) ใดจึงจะบรรลุถึงได้เพื่อได้ความสุขแท้ตามความเป็นจริง ต้องรู้อย่างดีถ้วนอย่างนี้เสียก่อนจึงจะมีกำลังใจและตัดสินใจทำการเป็นขั้นตอนจนกว่าจะเป็นอุปนิสัย จึงเรียกได้ว่า Virtue is knowledge คุณธรรมคือความรู้ที่ต้องรู้มาก่อน ไม่ใช่รู้ควบคู่กัน ซาคเซรอติสชี้แจงว่าหากไม่รู้แต่ทำไปแล้วบังเอิญได้รับการรับรองจากคนรอบข้างว่าเป็นคุณธรรม ย่อมไม่ใช่คุณธรรมจริง แต่เป็นกิเลส (vice) ที่ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นคุณธรรม “คนกล้าโดยไม่รู้ว่กล้าคืออย่างไรก่อนตัดสินใจทำการถือว่าเป็นคนซึ่ซลาดลึ่ลึ่” เช่น นายดำวิ่งหนีไฟไหม้บ้านออกมาอย่างไม่คิดถึงใครที่ติดอยู่ในบ้าน บังเอิญมีเด็กวิ่งตามออกมาด้วย ผู้ปกครองเด็กขอบใจยกใหญ่ เพราะคิดว่าเขาเสียสละชีวิตเข้าไปพาเด็กออกมา เขาเลยถือโอกาสประกาศว่าเขาเสียชีวิตเพื่อช่วยพาเด็กออกมา ซาคเซรอติสไม่รับว่าเป็นคุณธรรม แต่เป็นความซลาดที่ ไม่กล้ารับความจริงว่าเป็นเรื่องบังเอิญอันเป็น

ผลจากความซึ่ซลาดของเขา ตรงกันข้าม ซาคเซรอติสชี้แจงว่า หากใครคนหนึ่งรู้ชัดเจนว่าชีวิตของเขาเป็นอย่างไร ความดีสูงสุดของชีวิตของเขาอยู่ที่ไหน ไม่มีวันที่เขาจะไม่ทุ่มเทเพื่อให้ได้ความดีสูงสุดของชีวิตของเขา “We must love needs the highest when we see it.” หากเรารู้ว่าอะไรมีคุณภาพดีสูงสุดของชีวิต เราก็จะรักและทุ่มเทแสวงหา มัน ในบรรดาสิ่งที่เราแสวงหาในชีวิต เราอยากได้สิ่งที่ดีในชีวิตอย่างจริงจัง ดังนั้นหากสิ่งดีนั้นเปิดเผยแก่เรา หากเราสามารถรู้ได้ว่าเบื้องหลังสิ่งลงตามีอะไรอยู่ที่ดีจริงแน่ๆ เราก็จะทุ่มเทชีวิตเพื่อได้สิ่งนั้นมาให้ได้ นอกจากจะถูกบังตาเสียจนไม่รู้เหนือรู้ได้จนไม่รู้สำนึกได้ว่าทำอะไรลงไปนั้นแหละเราจึงหลงทาง หากเราใช้ปัญญาตรองให้ถึงแก่นได้ไซ้ไร เราก็จะปฐฐานเพื่อรู้พื้นศีลธรรมได้ วิธิดำเนินการมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ให้รับรู้ว่าคุณไม่รู้สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิต คือ เกิดมาเป็นมนุษย์เพื่อมีความสุขแบบมนุษย์ เพราะถ้าชีวิตมนุษย์ผ่านไปโดยไม่รู้และไม่มีโอกาสได้มีความสุขอย่างมนุษย์ ก็ต้องถือว่าเสียชาติเกิดอย่างยิ่ง ไม่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์เสียยังจะดีกว่า ที่น่าสมเพชมากกว่านั้นก็คือ ไม่รู้ไม่มีความสุขแล้วยังสำคัญตนผิด โอ้อวดว่าคุณเป็นนักปราชญ์มีปรีชาญาณ (...they continually

regard themselves as wise) ตัวชาวเซอร์กิสเองไม่คิดจะยกตนข่มท่าน แต่อย่างน้อยก็ไม่น่าสมเพชในแง่นี้อย่างแน่นอน

ขั้นที่ 2 มีคำปริศนาที่แคร่ดกล่าวถึงในหน้า 70 ว่าเป็นคำสอนของชาวเซอร์กิสคือ คำ the Divine Will ซึ่งมีความหมายกว้างๆ ว่าเป็นเจตจำนงของเบื้องบน เจตจำนงของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยกล่าวว่า “ชาวเซอร์กิสคิดว่าบุคคลแต่ละคนที่ได้บรรลุพันธกิจของตนย่อมถือได้ว่าได้รับใช้รัฐและบรรลุเจตจำนงของเบื้องบน” (Socrates indeed thinks that each individual, in achieving his own mission, will also be serving the State and realising the Divine Will.” และเป็นคำกำชับของชาวเซอร์กิสที่เดียวว่าคนแต่ละคนต้องถือเป็นพันธผูกพันที่จะต้องชวนชวายให้รู้เรื่องนี้อย่างเป็นระบบในชีวิตให้ได้ (Each man for himself should work out such a system in his own life.) น่าคิดว่าระบบข้อผูกพันนี้คืออะไร และเป็นเจตจำนงเบื้องบนอย่างไร ซึ่งหากหาพบแล้วก็จะมิพบาทเป็นคุณธรรมส่วนตัวจนตลอดชีวิต

ผู้วิจัยมีความคิดว่า หากได้เอาเรื่องเจตจำนงเบื้องบนไปพิจารณาร่วมกับเรื่องพรายกระซิบของชาวเซอร์กิส และฟังคำแนะนำของแคร่ดว่าชาวเซอร์กิสน่าจะรู้เรื่อง

Chaos ของเฮสเสียดและรู้การพัฒนานิยามของเฮสเสียดผ่านทางแอนเน็กแซกเกอริส ชาวเซอร์กิสก็คงอยากเข้าวงการพัฒนาด้วย และมีความคิดเรื่องนี้เป็นของตนเอง หากการพัฒนาเป็นไปตามกระแสนี้จริง ชาวเซอร์กิสก็น่าจะคิดว่า Chaos น่าจะเป็นสารรวมรูปที่มีพลังดีสร้างสรรค์เพียงด้านเดียว ส่วนความเลวนั้นเป็นการบกพร่องความดี หากทุกอย่างเป็นไปตามเกณฑ์ที่สันนิษฐานได้ข้างต้น ก็เชื่อได้ว่าชาวเซอร์กิสมองเห็นว่าปัจเจกทั้งหลายล้วนถือกำเนิดมาจากสารสารพัตรูปดีๆ แต่ก็มีคุณภาพดีระดับต่างๆ กัน เช่น มีก้อนหินเป็นก้อนๆ ที่ไม่มีชีวิต และมีปัจเจกที่มีชีวิตจึงมีคุณภาพสูงกว่าก้อนหิน เช่น ต้นแอปเปิลเป็นต้นๆ สุนัขเป็นตัวๆ แล้วยังมีคนเป็นคนๆ ที่นอกจากจะมีร่างกายที่มีคุณภาพชีวิต ยังมีคุณภาพระดับสัตว์เดรัจฉาน ยิ่งกว่านั้นคนยังมีปัญญาที่สำนึกได้ว่าตัวเองเป็นปัจเจกโดยมีชื่อเรียกได้เป็นคนๆ นอกจากนั้นชาวเซอร์กิสยังสังเกตว่ามีพรายกระซิบรวมทั้งที่ชาวบ้านเชื่อกันว่ามีเทพเทวีเป็นหน่วยๆ ด้วย ทั้งหมดเหล่านี้ชาวเซอร์กิสเชื่อว่าล้วนแต่มีกำเนิดร่วมกันจากสารรวมรูปที่มีศักยภาพสร้างสิ่งดีๆ ที่ดีเลิศสุดขีดและดีมาน้อยลดหลั่นกันและชาวเซอร์กิสก็สนใจคนที่เป็ปัจเจกบุคคลเป็นพิเศษ เพราะตนเองก็สำนึกได้เองว่าเป็นปัจเจกหนึ่งที่เป็น

บุคคลที่อยากมีความสุขเป็นของตนเองและ
 บุคคลที่มุ่งมั่นหาจนพบและเข้าใจตัวเองได้
 และพบความสุขเฉพาะตัวทั้งชั่วชีวิตและ
 หลังความตาย ทำให้ความตายไม่น่ากลัวและ
 เผชิญความตายอย่างมีความสุข

ซาคเชรอลิสแยกบุคคลของตนเอง
 ออกเป็น 2 ส่วนที่มีที่มาจาก 2 ส่วนของ
 สารรวมรูปที่มีคุณภาพดีต่างระดับกัน คือ
 กายมาจากรูปสสาร (material form)
 ส่วนปัญญามาจากรูปจิต (spiritual form)
 ปัญญารูปจิตมาอาศัยอยู่ในกายรูปสสาร
 ชั่วคราว โศคไม่รู้ดีหรือร้ายที่ปัญญารับรู้
 ความต้องการความสุขทั้งของรูปปัญญาและ
 ความสุขของรูปกาย และเมื่อแยกกันไม่ออก
 ก็จะแสวงหาความสุขแบบซุลมุน หากความ
 ต้องการของกายส่งเสริมหรืออย่างน้อยไม่ขัด
 กับความต้องการของปัญญาก็นับว่าโศคดีไป
 ถ้าขัดกันและปัญญาไม่รู้เท่าทันก็อาจจะเกิด
 ความหลงใหล ต้องเสียความสุขทางปัญญา
 ที่ควรจะได้เพื่อเสวยสุขที่กายได้รับ อย่างนี้
 เรียกว่ามีกิเลส (vice) ในระบบจริยศาสตร์
 ของซาคเชรอลิส นับเป็นการเสียโอกาสอย่าง
 ยิ่งสำหรับบุคคลผู้คนที่เสียชาติเกิด โดยไม่รู้
 ตัวก็น่าสงสารอยู่แล้ว หากทั้งๆ ที่รู้ตัวก็ยัง
 น่าสมเพชอย่างยิ่ง หากมีหนทางจะช่วยกัน
 อย่างไม่ได้ ก็ควรอุทิศตนช่วยเพื่อนมนุษย์
 อย่างที่ซาคเชรอลิสพยายามทำจนถึงวาระ
 สุดท้ายของชีวิต แต่จะช่วยอย่างไรหากเขา

ผู้นั้นเองไม่ให้ความร่วมมือโดยสนใจรู้ตัวเอง
 ก็ไร้ผล และสังคมก็ได้รับผลกระทบด้วย
 อนุโลมตามเอตเวิร์ด แคร่ตวิจารย์
 ประเด็นนี้ของซาคเชรอลิสว่าเหมาะสำหรับ
 อบรมนักปรัชญา ไม่เหมาะสำหรับเป็นวิธี
 การและหลักการอบรมเยาวชนซึ่งต้องค่อยๆ
 ชักนำให้เข้าถึงหลักการที่ละเอียดละน้อยและ
 ฝึกไปพลาๆ ทีละเล็กทีละน้อย เหมือนการ
 ปลูกต้นไม้ซึ่งต้องค่อยๆ คอยสังเกตดูการ
 เติบโตและปรับตัวทีละเล็กทีละน้อย (หน้า
 75) เช่นเดียวกับที่แสดงความหัวรุนแรงโดย
 แยกบุคคลออกเป็น 2 ประเภทแบบหัว
 รุนแรงเกินไปเป็นผู้รู้ (the wise) กับผู้ไม่รู้
 (the ignorant)

ผลจากการสอนปรัชญาของซาคเชรอลิส

ผลประการแรกก็คือได้เยาวชนเอเธนส์
 กลุ่มหนึ่งสนใจติดตามและทดลองปฏิบัติตาม
 คือหาเวลาในเวลากลางคืนฝึกจิตให้มีสมาธิ
 เพื่อรู้จักตัวเองและตัดกิเลส โดยหวังว่าจะ
 ได้ความจริงตรงกันในวิปัสสนาการของปัญญา
 ที่ไร้กิเลส ตอนช่วงกลางวัน ก็ออกนอกบ้าน
 เพื่อสอบความรู้จักกับผู้สนใจปัญหาเพื่อสอบ
 ดูว่าที่คิดอะไรได้ในตอนกลางคืนนั้นน่า
 จะเป็นความจริงของปัญหาที่หมดกิเลส
 แล้วหรือยัง ถ้าจะต้องปรับปรุงแก้ไขอย่างไร
 จะได้มีการบ้านทำในช่วงวิปัสสนาการตอน
 กลางคืน ดังนั้นลูกศิษย์ของซาคเชรอลิสจึง

มีความโน้มเอียงที่อยากจะพบหาผู้คนที่มีความรู้ปัญหาเพื่อสอบถามความรู้ของตนเอง บางครั้งก็ได้คู่สนทนาที่สนใจปัญหาการเมืองในขณะนั้น และบางครั้งก็ได้พบนักการเมืองและผู้บริหารรัฐเสียเอง บางครั้งการถกปัญหาที่อาจจะเข้าขั้นเผด็จการก็พอได้ บางทีก็ซัดใส่ไล่เลียงเจตนาของผู้บริหารรัฐจนไม่รู้จะตอบอย่างไรดี ทั้งหมดเหล่านี้สร้างปัญหาให้ซุบซิบกันในหมู่ผู้บริหารว่าเป็นผลมาจากการเสียมสอนของชาวเชรอดิสเป็นสำคัญ จนถึงขั้นต้องตัดสินใจจัดเสี้ยนหนามของแผ่นดินโดยจับกุมชาวเชรอดิสด้วยข้อหาอายุเด็ก ๆ ให้กระด้างกระเดื่องต่อผู้ใหญ่ในสังคม (corruption of the youth) และฟุ้งด้วยข้อหาเสริมเพื่อให้แน่ใจว่าลวงโทษประหารชีวิตได้แน่นอน คือ กล่าวหาว่านำการนับถือเทพอย่างไม่บังควรเข้ามาในสังคมเอเธนส์ในนามของพรายกระซิบซึ่งไม่รู้ว่าเป็นศาสนาอะไรและเป็นภัยร้ายแรงแค่ไหน

ผลที่สำคัญประการที่สองก็คือ บรรดาลูกศิษย์ที่รับหลักการ “จรรู้จากการแสวงหาความรู้ในตัวเอง” และเข้าไม่ถึงคุณภาพสารรวมรูปดี ๆ อย่างเพลโทว์ เอาหลักการไปปฏิบัติเป็นหลักจริยศาสตร์ประจำตัวและตั้งสำนักสอนมีคนเชื่อเป็นลูกศิษย์ลูกหามีสำนักที่สำคัญรับรู้ในประวัติปรัชญา คือ

1. ลัทธิซัพฟิสม์ (Sophism มาจากคำภาษากรีก sophia แปลว่าปรีชาญาณ) สร้างหลักจริยธรรมพื้นฐานขึ้นมาว่า ความประพฤติดีและฉลาดคือการได้ตัดสินใจทำตามที่ตัวเองชอบในแต่ละครั้งเฉพาะหน้า ผู้สอนที่สำคัญคือพรอทาเกอริส (Protagoras) เจ้าของสูตร “คนแต่ละคนเป็นมาตรฐานวัดความจริงและความดีของตนเอง”

2. ลัทธิฮิเดนิซึม (hedonism จากคำภาษากรีก hedon แปลว่าความพึงพอใจ pleasure) สร้างหลักจริยธรรมขึ้นมาว่า ความประพฤติดีและฉลาดคือการได้ตัดสินใจทำตามความพึงพอใจ (pleasure) มากที่สุดเฉพาะหน้า เพราะพรุ่งนี้เป็นของไม่แน่ที่แน่นอนคือวันนี้และขณะนี้

3. ลัทธิเอพิเคอริซึม (epicureanism จากชื่อของอาจารย์ Epicurus แต่เปลี่ยนคำสอนสมถะยอดเยี่ยมของอาจารย์จนกลายเป็นลัทธิใหม่ของตนเองที่ถูกใจชนชั้นสูงของมหาอาณาจักรโรมันอย่างมาก) ปรับหลักจริยธรรมของลัทธิฮิเดนิซึมขึ้นมาว่า ความประพฤติดีและฉลาดคือการได้ตัดสินใจทำตามใจอุเบกขากับความพึงพอใจได้ยาวนานที่สุดและมากที่สุด เพราะพรุ่งนี้ไม่แน่นอนก็จริงแต่ก็แน่นอนมากกว่าไม่แน่นอน จึงต้องใช้ปัญญาคำนวณอย่างชาญฉลาดและพอใจตามนั้น

หมายเหตุ นักประวัติปรัชญาใช้อักษรตามที่ตั้งชื่อของลัทธินี้เป็น epicureanism ให้ต่างจากลัทธิ Epicureanism ที่สอนให้ถืออุเบกขาอย่างสมณะตามคำสอนของ Epicurus อย่างเคร่งครัด

4. ลัทธิสโตวิค (Stoicism ได้นามจากนามของระเบียบเสาหินมุมหนึ่งของเนินเขากรุงเอเธนส์ Stoa Poikile อันเป็นจุดชุมนุมเริ่มแรกของการตั้งลัทธิ โดย Zeno of Citium in Cyprus) ปรับหลักจริยธรรมของลัทธิเอเพอควิเรียนขึ้นมาว่า ความประพฤติดีและฉลาดคือการได้ตัดสิ้นใจทำตามอุเบกขากับความพึงพอใจกับสิ่งที่พอเพียงกับความจำเป็นในชีวิตเท่านั้น เพราะถ้ายังผูกใจอยู่กับสิ่งใดที่ไม่จำเป็นแม้แต่สิ่งเดียวก็ไม่มีความรู้สึกพอและไม่มีความสุขได้จริง

5. ลัทธิซินนิค (Cynicism จากคำภาษากรีกว่า Kunosarges แปลว่าซากสุนัขอันเป็นชื่อของหมู่บ้านในกรุงเอเธนส์ที่เป็นต้นกำเนิดของลัทธิโดย Antisthenes) โดยปรับหลักการจากลัทธิสโตวิคขึ้นมาว่า ความประพฤติดีและฉลาดคือการได้ตัดสิ้นใจทำตามอุเบกขากับความพอใจกับความ รู้สึกไม่มีความต้องการอะไรเลยนอกจากความพอเพียงเฉพาะหน้า เปรียบง่ายๆ ก็คือให้มีความพึงพอใจอย่างสุนัขที่ไม่คิดอะไรเพื่อถึงอนาคตเลยแม้แต่น้อย คือพอใจมีกินเฉพาะอ้มแต่ละมื้อ ไม่ต้องคิดถึงมื้อต่อไป (สุนัขไม่เคยตุนอาหารเก็บไว้กินมื้อต่อไป สุนัขไม่หวังที่นอนไว้นอนครั้งต่อไป ง่วงที่ไหนนอนที่นั่น)

ผลสำคัญประการที่สามและสำคัญที่สุดก็คือ ได้เพลโทว์มาเป็นศิษย์ซึ่งจะลึกลงไปถึงความเชื่อของซาคเชอริสว่า แต่แรกเริ่มเดิมทีมี Chaos ที่หมายถึงสารรวมรูป เพลโทว์จะใช้ชีวิตศึกษาค้นคว้าหาความกระจ่างในเรื่องนี้ต่อไป

บรรณานุกรม

Borchert, Donald. (2006). *Encyclopedia of Philosophy*. Macmillan.

Craig, Edward. (1998). *Routledge Encyclopedia of Philosophy*. Routledge.

Eliade, Mircea, ed. (1987). *The Encyclopedia of Religion*. Macmillan.

Freeman, Kathleen. (1966). *The Pre-Socratic Philosophers*. Basil Blackwell.

Hastings, James, ed. (1959). *Encyclopedia of Religion and Ethics*. Scribner.

Jaeger, Werner. (1967). *The Theology of the Early Greek Philosophers*.

University Press.

[หมวดชีวิตด้านจิตใจ]

ไม่ต้องรอให้เป็นนักบุญเสียก่อน แล้วจึงไปรับพระเยซูคริสต์

ถอดความโดย:

บาทหลวง ปรีชา ธรรมนิยม, OMI.

“จงรับไปกินเถิด นี่เป็นกายของเรา” (มัทธิว 26: 26) ถึงพระเยซูคริสต์ได้ทรงเชื้อเชิญให้รับพระองค์ดังนี้ เราควรรับพระองค์ทุกครั้งที่เราไปร่วมบูชาขอบพระคุณหรือไม่

[ขอข้ามคำอธิบายกฎของการไปรับศีลออกบาปและการรับศีลมหาสนิทด้วยความปรารถนา]

“ถ้าท่านไม่กินเนื้อบุตรแห่งมนุษย์และไม่ดื่มโลหิตของเขา ท่านจะไม่มีชีวิตในตนเอง” (ยอห์น 6: 54) และในบท “ข้าแต่พระบิดา” สัตบุรุษขอให้ได้รับอาหารประจำวัน ในสุนทรพจน์เกี่ยวกับปังทรงชีวิต พระเยซูคริสต์เปรียบเทียบการรับพระกายเป็นเหมือนมันนาในทะเลทรายในพระธรรมเดิม อันเป็นอาหารประจำวันของชาวฮีบรูขณะเดินอยู่ในทะเลทราย ด้วยเหตุผลเดียวกันคริสตศาสนิกชนต้องมีจิตวิญญาณที่จะต้องหล่อเลี้ยงตนเองด้วยปังสวรรค์เป็นกำลังใจทุกวันมิใช่หรือ

บาทหลวงสังกัตคณะธรรมทูตแห่งมารีนิรมล, OMI.

“

การรับศีลฯ มิใช่รางวัล
ของคนที่มีความประพฤติดี
แต่เป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง
ต่อชีวิตความเชื่อ เพื่อเสริมพลัง
ต่อสู้กับความอ่อนแอเปราะบางของตน
เพื่อขจัดชำระความผิดแบบเบา
และช่วยให้สามารถหลีกเลี่ยง
การกระทำความผิดหนัก
เพราะความเปราะบางประสามนุษย์

”

นักบุญพระสันตะบิดรปีโอที่ 10 ได้ทรงเตือนให้รำลึกถึงความปรารถนาของสังคายนาแห่งเตรนโตว่า สัตบุรุษสมควรพึงพอใจแต่รับศีลแค่ฝ่ายชีวิตธรรม แต่ต้องรับศีลนี้เป็นอย่างเป็นรูปธรรม พระองค์ยังได้ปฏิเสธแนวความคิดที่อ้างถึงความเหมาะสมของผู้รับศีลเพื่อเป็นเกียรติและสื่อความศรัทธาต่อบูชาขอบพระคุณจนทำให้สัตบุรุษจำนวนไม่น้อยไม่กล้ารับศีล

“เราปรารถนาอย่างยิ่งจะกินปีศาจครั้งนี้ร่วมกับท่านก่อนจะไปรับثمان” (ลูกา 22: 15) พระเยซูคริสต์เป็นบุคคลแรกผู้ทรงสถาปนาแบ่งปันพระกายแห่งบูชาขอบพระคุณ พระสันตะบิดรเลโอที่ 13 ได้ทรงสรุปว่า การรับศีลมหาสนิท การรับพระเยซูคริสต์จึงเป็นการทำให้พระประสงค์ในหทัยของพระเยซูคริสต์เป็นจริงขึ้นมา” ซึ่งก็น่าจะสอดคล้องกับความปรารถนาของพวกเขาทุกคน

การรับศีล/รับพระเยซูคริสต์เป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง

นักบุญ GERTRUDE ได้เห็นสมาชิกของคณะท่านหนึ่ง มิได้ออกไปรับศีล ท่านจึงถามพระเจ้าว่า “พระเจ้าข้า ทำไมพระองค์จึงได้ทรงอนุญาตให้สมาชิกของคณะท่านนั้นไม่มารับศีล” พระองค์ตรัสตอบว่า “เป็นความผิดของเราหรือที่สมาชิกของคณะท่านนั้นก้มตัวต่ำจนมองเห็นอย่างชัดเจนถึงความไม่เหมาะสมของตน จนมองไม่เห็นความอ่อนโยนของความรักดูจิตดาของเรา?”

ดังนั้น การรับศีลฯ จึงมิใช่รางวัลของคนที่มีคุณธรรม ประจําใจ แต่เป็นความจําเป็นอันอย่างยิ่งต่อชีวิตความเชื่อ จําเป็นเพื่อเสริมพลังต่อสู้กับความอ่อนแอเปราะบางของตนเพื่อ ขจัดชำระความผิดแบบเบาและช่วยให้สามารถหลีกเลี่ยงการ กระทำความผิดหนักเพราะความเปราะบางประสามนุษย์ พวก เราจึงต้องพยายามทำให้งานเลี้ยงแห่งบูชาขอบพระคุณเป็น ความสาละวนอยู่ตลอดเวลาและต่อเนื่องเพื่อพวกเราจะได้พ้น จากโรคโลหิตจางของจิตวิญญาณ

มีเหตุผลและข้ออ้างมากมายสำหรับคริสต์ศาสนิกชน ผู้ห่างวัดและยังไม่เข้าใจและเข้าถึงบูชาขอบพระคุณ โดยหลาย ท่านในบุคคลเหล่านี้มีโน้ในหัวเสมอ (อาจมาจากคำสอนของ ผู้สอนหลักความเชื่อหรือแม่บาทหลวงหลายท่าน) ว่าองค์พระ เยซูคริสต์ทรงเชิญแต่คนที่เหมาะสมหรือคนที่เป็ศิษย์ผู้ซื่อสัตย์ เท่านั้น ฉะนั้นพระวจีของพระเยซูคริสต์ที่ได้ตรัสไว้ว่า “จงรับ เอาไปกิน จงรับเอาไปดื่ม” จึงเป็นการเชิญคริสต์ศาสนิกชนที่ดี เพียงพร้อมเท่านั้น

นี่ไม่ได้กระทำการทูลจารแต่เป็นเหมือนการเยียดหยาม บูชาขอบพระคุณ ทำให้การประกาศข่าวดีเสื่อมสภาพลง ศีลมหาสนิทมิได้มีไว้เพื่อคริสต์ศาสนิกศรครบครัน แล้วใครเล่า กล้าอวดอ้างตัวว่าตนเป็นผู้เพียงพร้อมและเหมาะสมจะได้ รับศีลมหาสนิท

โตะศักดิ์สิทธิ์ขององค์เจ้าเหนือหัวเยซูคริสต์หาใช่รางวัล สำหรับผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่แล้ว และก็มีใช้การมอบวุฒิบัตรแก่ ผู้ปฏิบัติธรรมตามคำเรียกร้องของพระวรสาร พวกเรารับศีลมหาสนิทมิใช่เพราะว่าเราเป็นนักบุญแล้ว แต่เพื่อพวกเราจะได้ค่อยๆ กลายเป็นผู้ครบครัน ความครบครัน ความศักดิ์สิทธิ์มิได้อยู่ที่ จุดเริ่มต้น/จุดปล่อยตัว แต่อยู่ที่จุดหมายปลายทางในชีวิตความ

เชื่อ ถ้าเข้าใจธรรมล้าลึกซึ้งนี้ให้ดีๆ ก็จะช่วยให้พวกเรายกอุปสรรคหรือข้ออ้างมากมายในการไม่กล้าไปปรับศีล (ซึ่งแท้จริงอาจเป็นความไม่รู้ร้อนรู้หนาวในความเชื่อของพวกเรา) ทำให้พวกเราไม่อยู่ในสภาพอันถูกต้องและหมดโอกาสที่จะช่วยขยายการแผ่กระจายของพระวรสารไปสู่คนรอบข้างและในโลกกว้าง

เป็นที่แน่นอนว่าจากการเรียนหลักความเชื่อมา มีเงื่อนไขสำคัญหลักที่อาจทำให้สะดุดและไปปรับศีลไม่ได้ นั่นคือการน้อมรับความเชื่อเดียวกัน และการไม่ตกอยู่ในสภาพของบาปหนัก

แต่ในธรรมล้าลึกแห่งบูชาขอบพระคุณเป็นทั้งวิธีการและเป้าประสงค์ เมื่อพวกเรามองความศักดิ์สิทธิ์ของพวกเรา เป็นที่แน่นอนว่า “แฟนคลับ” ของพระเยซูคริสต์มีความปีติปลาบปลื้มใจอันสุดอธิบายได้ในการได้ร่วมแบ่งปันมื้ออาหารกับองค์เจ้าเหนือหัวเยซูคริสต์ผู้เป็นพระองค์เองผู้ให้อาหาร เพื่อผู้ร่วมมื้ออาหารนั้นจะได้เป็นหนึ่งเดียวกัน และขมวดความเป็นกัลยาณมิตรให้แน่นขึ้น ในตัวของบูชาขอบพระคุณนี่คือเป้าหมาย/จุดหมาย ในเวลาเดียวกันบูชาขอบพระคุณก็ยังเป็นวิธีปฏิบัติทำให้ค่อยๆ กลายเป็นผู้ครบครันและก้าวเข้าอย่างลุ่มลึกในการสัมผัสพระเยซูคริสต์ได้ และหลอมรวมกลมกลืนในความรักของพระเจ้าและในความรักเพื่อนมนุษย์

น่าเสียดายที่ไม่ค่อยมีใครเน้นทิวทยาประการนี้

ก่อนที่จะเป็นกิจกรรมด้านพิธีทางศาสนาของพวกเรา บูชาขอบพระคุณคือพระพรจากพระเจ้า พระเจ้าผู้ได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์ลงมาเป็นบุคคลแรกที่ริเริ่ม และทำให้พวกเรา ถวายัญญาบูชา นี้ เราจึงเห็นว่าทั้งในการสร้างสรรค์หรือในการไถ่ให้รอดพ้น พระเจ้าทรงเป็นผู้ริเริ่มก่อนเสมอ เป็นการเดินทางจากเบื้องบนเพื่อเอื้อโอกาสให้เบื้องล่างได้ถวายัญญาบูชาส่งกลับสู่เบื้องบนด้วยความรู้คุณ

เพราะพระประสงค์อันแรงกล้าของพระเจ้าในความซิดสนิทสัมพันธ์อย่างลุ่มลึกที่สุดกับพวกเรา ในรูปแบบของการถวายบูชาขอบพระคุณ พระเจ้ามีทรงเพียงปรารถนาเข้ามาในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ โดยการบังเกิดเป็นใครคนหนึ่ง เจริญชีวิตในยุคหนึ่ง สมัยหนึ่ง หรือในประเทศหนึ่งเท่านั้น แต่พระเจ้าทรงต้องการเป็นอาหารประจำวันของพวกเรา ไม่ว่าเวลาไหนหรือที่ใด นี่คือการซิดสนิทสัมพันธ์อันศักดิ์สิทธิ์ เป็นการเสริมพลังสร้างชีวิตพวกเราและชีวิตกลุ่มกันผู้อื่น (เทียบ เฮนรี่ เจ เอ็ม นูเวน)

เป็นสิ่งสำคัญมากที่พวกเราต้องจับความสำคัญที่ว่าพระองค์พระเยซูคริสต์และยัญบูชาของพระองค์ จึงทำให้พวกเราสามารถเป็นแผ่นปังทรงชีวิตอันเป็นที่ชื่นชอบของพระเจ้า ศักยภาพของพวกเราในการถวายสักการะบูชาโรยรินมาจากยัญบูชาของพระเยซูคริสต์ หาได้มาจากคุณธรรม ความดีหรือความครบครันของตัวพวกเราไม่ เพราะบูชาขอบพระคุณนี้ คือทำให้การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนชีพของพระเยซูคริสต์เป็นปัจจุบัน ทำให้การผ่านปีศาจเป็นปัจจุบันขึ้นมา ทำให้เข้าใจให้ชัดเจนถึงความหมายอันสำคัญยิ่งนี้ บังคับพวกเราให้ออกไปรับพระองค์ (รับศีล) เพื่อมอบถวายชีวิตของพวกเราอย่างสมเกียรติแต่พระเจ้าและแต่เพื่อนพี่น้อง ถ้าพวกเรารอให้ตนเองเป็นนักบุญก่อนแล้วค่อยไปรับพระองค์ ชาตินี้ทั้งชาติตลอดชีวิต พวกเราก็จะไม่ไปรับศีลเลย

เมื่อเข้าใจธรรมล้ำลึกข้อนี้จะช่วยพวกเราให้ปลดปล่อยผ่อนคลายจากความรู้สึกผิด ไม่ควรที่พวกเรา จะต้องไปกลัวว่าตนไม่เหมาะสมกับงานเลี้ยงนี้ และในความเป็นจริง พวกเราก็กยอมรับสภาพของพวกเรา ก่อน ออกไปรับศีลว่า “พระเจ้าข้า ลูกไม่เหมาะสมจะได้รับพระองค์ก็จริง แต่โปรดตรัสเพียงคำเดียวแล้วพวกลูกก็จะเหมาะสมทันที”

“

คริสตชนควรมีคติพจน์ประจำใจไว้ว่า
พระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างพวกเรา
ทรงทราบดีว่าพวกเราทุกคนมุ่งแสวงหา
ความสุข สิ่งที่สำคัญและจำเป็นอยู่ที่ว่า
พวกเราควรแสวงหาความสุขนี้
ในที่ๆ ความสุขนี้มีอยู่จริง
มิใช่ไปหลงพบกับความเสแสร้ง
แกล้งทำเป็นว่าตนเองได้พบ
ความอึดเอิบใจจอมปลอม
จึงไม่มีสิ่งใดที่ดีกว่าการได้สัมผัสและลิ้มรส
ความปีติยินดีจากองค์พระเยซูคริสต์

”

อีกประการหนึ่งที่พวกเราคริสตศาสนิกชนพึงเข้าใจว่า
ในทุกบูชახอบพระคุณมีคุณลักษณะของความเป็นทุกข์ถึงบาป
แฝงอยู่เสมอ แต่ทว่าความรู้สึกนึกคิดนี้ไม่ควรทำให้พวกเราคิด
ว่า หรือรับว่าตนเป็นคนไม่มีความจริงใจ อาจเป็นได้ที่พวกเรา
ต้องยอมรับว่าพวกเราไม่คู่ควร เป็นคนบาป เพราะความรักใน
ตัวพวกเรามันขึงตึง ขี้โรค แถมยังอยากโอ้อวด ที่ฝังลึกใน
จิตใต้สำนึกของพวกเรา

แต่พวกเราต้องมองให้เข้าใจลุ่มลึกกว่า ถ้าพระเยซูคริสต์ทรงขอร้องให้พวกเรารับพระองค์ ก็เพื่อเป็นการเยียวยาสิ่งบกพร่องในตัวพวกเรา พระองค์ทรงมอบพระองค์เองเป็นอาหารทรงชีวิต เพื่อให้พวกเราค่อยๆ กลายมาเป็นผู้ครบครัน/ผู้ศักดิ์สิทธิ์

ในอาหารมื้อสุดท้ายกับบรรดาอัครธรรมทูต พระองค์มิได้มีพระประสงค์จะเลี้ยงประชาชน แต่พระองค์ทรงปรารถนามอบพระองค์เองเพื่อเปิดเผยให้รู้จักว่าความหมายของชีวิตคือการรับใช้ พระวรกายของพระองค์ “ได้กลายเป็นอะไรที่เปราะบางจนสามารถถูกบีบ/หักได้ (ยุ่ยกร่อนไป)” แต่เป็นความเปราะบางนี้เองที่แผ่พระพลานุภาพของพระเจ้า พระพลานุภาพนี้คือ “ความรักแผ่กระจายตัวออกและแบ่งปัน เพื่อหล่อเลี้ยงและให้ชีวิต” (เทียบ พระสันตะบิดาฟรานซิส โอกาสสมโภชพระวรกายของพระเยซูคริสต์)

ดังนั้น บุษาบอบพระคุณจึงมิใช่รางวัลหรือของขวัญแก่ผู้ครบครัน/นักบุญแต่อย่างใด และเป็นปมทรวงชีวิตของบรรดาคณบาศทั้งหลาย

ทุกครั้งที่พวกเราได้รับปมทรวงชีวิตนี้ “พระเยซูคริสต์เสด็จมาบอกถึงความหมายใหม่ของความเปราะบาง ในชีวิตของเรา” และเตือนสติพวกเราว่า พวกเราช่างมีค่าในสายพระเนตรของพระองค์มากกว่าที่พวกเราคิด จึงเป็นความน่ายินดีและมีสุขแท้ที่พวกเราได้ร่วมแบ่งปันความเปราะบางของพวกเรา กับพระองค์ ด้วยเหตุว่าพระองค์เสด็จมาเยียวยาความไม่พอใจในตนเอง มองตนเองแบบลบๆ หรือบ่นว่าความไม่เอาไหน ของตนเอง และพระองค์ทรงรักษาพิษเหล่านั้นด้วยความรัก ในแง่มุมมองดังนี้ “บุษาบอบพระคุณเป็นยาวิเศษ ที่เยียวยาการปิดกั้นตนเองในหลายด้านให้หายสนิท”

ด้วยตรรกะในการทำงานเดียวกันนี้ พวกเราได้รับการเชื้อเชิญให้มอบตัวพวกเราเองแก่ผู้อื่น และพยายามตอบโต้ความเลวร้าย ด้วยคุณธรรม

เป็นที่น่ายินดีในช่วงเวลาระบาดของ covid-19 คริสตศาสนิกชนคาทอลิกยังมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่ได้ไปร่วมบุษาบอบพระคุณ

ที่คาฟาร์นาอุม พระเยซูคริสต์ได้ตรัสไว้ว่า “ผู้ที่กินเนื้อของเราและดื่มเลือดของเรา ก็มีชีวิตนิรันดร เราจะทำให้พวกเขากลับคืนชีพในวันสุดท้าย” (ยอห์น 6:54) เวลานั้นเองหลายคนได้ผลจากไป ไม่ติดตามพระองค์ต่อไป

การแตกแถว/การผลจากพระองค์ครั้งนี้ ทำให้ธรรมล้ำลึกแห่งปมทรวงชีวิตหนักแน่นขึ้น ชัดเจนในการเลือกอยู่กับพระองค์ เพราะในศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งบุษาบอบพระคุณ พระเยซูคริสต์ประทับอยู่จริง แต่อยู่ภายใต้รูปของปังและเหล้าองุ่น ตรง

นี่เป็นประเด็นที่บรรดาพระสงฆ์/บาทหลวงหรือครูผู้สอนหลักความเชื่อควรละเอียดอ่อนสักหน่อย กล่าวคือ เมื่อเสกปังและเหล้าองุ่นแล้ว (ในบูชาขอบพระคุณ) ทั้งสองได้กลายเป็นพระวรกายของพระเยซูคริสต์ (เนื้อ/มังสาและเลือด/โลหิต) ซึ่งพวกเรามักเผลอเรียกว่าปังบ้าง ถ้วยเหล้าองุ่นบ้าง อันเป็นการบิดเบือนพระธรรมล้ำลึกข้อนี้อย่างไม่รู้ตัว

สังคายนาวาติกันที่ 2 ได้ประกาศว่า บูชาขอบพระคุณเป็นศูนย์กลางรากฐาน ท่อธาร และจุดสูงสุดของชีวิตของพระศาสนจักรและสมาชิกพระเจ้า พระวจนารถผู้ทรงรับสภาพมนุษย์ ซ่อนพระองค์ในบูชาขอบพระคุณ แผ่นปัง (และเหล้าองุ่น) หาใช่ปังและเหล้าองุ่นอีกต่อไป แต่กลายเป็นพระวรกายของพระเยซูคริสต์ อันเป็นธรรมล้ำลึกที่พวกเราส่วนมากไม่ใส่ใจและไม่พยายามให้ความเชื่อของตนเข้าถึงธรรมล้ำลึกประการนี้ เพราะแท้จริงแล้ว ในการรับศีลมหาสนิท พวกเราต้องสัมผัสพระเยซูคริสต์ให้ได้ พระองค์ผู้ทรงเป็นพระมนุษย์เจ้า เพื่อให้ศิลา นี้กลายเป็นศิลแห่งความรักเมตตา และศิลแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระเจ้าและกับเพื่อนพี่น้อง

ในวันที่พวกเรา่วมบูชาขอบพระคุณ มิเพียงพวกเราได้สัมผัสพระพรแห่งพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงกลับคืนชีพเท่านั้น แต่ยังเป็นวันที่พวกเรามาพร้อมเพรียงกันเฉลิมฉลองธรรมล้ำลึกแห่งปีสก้า ในความปิติที่ได้มาพบเจอกันเพื่อแสดงออกซึ่ง “ความเชื่อ” เดียวกัน พระศาสนจักรคือประชากรของพระเจ้าผู้เจริญชีวิตของพระวรกายของพระเยซูคริสต์ในบูชาขอบพระคุณ พระศาสนจักร ณ เวลานั้น จึงเป็นภราดรภาพของบรรดาคริสตศาสนิกชน

ความเชื่อของพวกเราบอกพวกเราว่าองค์พระจิตอยู่กับพวกเรา หลังจากได้รับศีลมหาสนิทอาศีการแนบสนิทของพระวรกายของพระเยซูคริสต์ในตัวพวกเรา พระองค์จะทรงช่วยพวกเราให้รักผู้ไม่เข้าใจพวกเรา ให้พวกเราพยายามเข้าใจพวกเขา และเอาใจของพวกเขามาใส่ใจของพวกเรา พวกเราหลายคนกั้นตัวเองด้วยเหตุผลหรือข้ออ้างมากมาย ทำให้ความกระหายอยากเข้าในบูชาขอบพระคุณถูกกั้นเข้าในความเฉื่อยชา ทำให้มองไม่เห็นแสงอันรุ่งโรจน์ของข่าวดี ทำให้จิตใจมืดมัวเพราะมองไม่เห็นพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นภาพลักษณ์ของพระเจ้า “ถ้าข่าวดีที่เราประกาศมีสิ่งใดปิดบัง ก็ปิดบังเฉพาะสำหรับผู้ที่ไม่มีความเชื่อ ซาตานทำให้จิตใจของคนเหล่านั้นมืดมัว เพื่อมิให้พวกเขาแลเห็นแสงสว่าง... เรามีได้ประกาศเรื่องของตนเอง แต่ประกาศว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์เจ้าเหนือหัว... พระเจ้าตรัสว่า ‘ให้แสงสว่างส่องออกมาจากความมืด’ ก็เป็นผู้ทรงฉายแสงเข้าสู่จิตใจของพวกเรา เพื่อส่องสว่างให้พวกเรามีความรู้ถึงพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า ซึ่งปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (เทียบ 2 โครินธ์ 4:3-6)

ดังนั้น พวกเราควรทำให้ความเชื่อของพวกเรานั้นคงเข้มแข็งขึ้น ด้วยการพยายามไปร่วมบูชาขอบพระคุณให้สม่ำเสมอขึ้น เพื่อสามารถรับความปรีชาฉลาด อาศีการกิจอันแลเห็นไม่ได้ขององค์พระจิตลงในหัวใจของพวกเรา และในบูชาขอบพระคุณอันเป็นธรรมล้ำลึกแห่งความเชื่อที่ได้เปิดเผยไปแล้วที่คานา อาศีพระแม่พรหมจารีมารีผู้เป็นคู่ีลทรงชีวิตแรก (ที่ประทับอยู่ของพระเยซูคริสต์) และเป็นผู้ที่ได้รำพึงทุกอย่างในหัวใจของพระแม่

วันอาทิตย์เป็นวันพระเจ้าที่มีไว้โดยเฉพาะให้พวกเรา ลีเมอร์สเป็นพิเศษ ซึ่งความยินดีแห่งนิรันดรภาพผ่านทางบูชาขอบพระคุณ ซึ่งต้องช่วยพวกเราคริสตศาสนิกชนได้กลับมาท่วมทับด้วยแรงจูงใจในการดำเนินชีวิตคริสตชนต่อไปในวันอื่นด้วย

แต่พวกเราเกือบทุกคนได้มีประสบการณ์ชีวิตในคำถามที่ว่า พวกเราควรปฏิบัติตามบัญญัติอันยากของพระเยซูคริสต์ อย่างเช่น แยกกางเขนของตน ยืนแก้มอีกข้างให้ตบ ยอมรับความทุกข์อย่างสมัครใจ ฯลฯ ผู้ที่เชื่ออย่างแท้จริง คงต่อสู้ให้ได้มาซึ่งความถูกต้องและความแม่นยำของพระวาจาอันแสนยากของพระเยซูคริสต์ แม้ในบางครั้งต้องพบว่าตัวเองมีความกระด้างกระเดื่อง เลือกเอาง่ายเข้าว่า และจะพบกับการผจญให้เลือกที่ดูเหมือนจะเจือด้วยน้ำหวานให้ลุ่มหลงได้ ต้องเผชิญกับแนวความคิดที่สัญญาจะให้ความสุขจอมปลอมและความพึงพอใจชั่วคราวช่วยยามอันเกิดจากความปรารถนาที่สะท้อนให้เห็นในสังคมบริโภคนิยม

คริสตชนควรมีคติพจน์ประจำใจไว้ว่า พระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างพวกเรามา ทรงทราบดีว่าพวกเราทุกคนมุ่งแสวงหาความสุข สิ่งที่สำคัญและจำเป็นอยู่ที่ว่าพวกเราควรแสวงหาความสุขนี้ในที่ๆ ความสุขนี้มีอยู่จริง มิใช่ไปหลงพบกับความเสแสร้งแก่งัดทำเป็นว่าตนเองได้พบความอึดเอิบใจจอมปลอม จึงไม่มีสิ่งใดที่ตึกว่าการได้สัมผัสและลิ้มรสความปิติยินดีจากองค์พระเยซูคริสต์ เพื่อสามารถสัจย์ชื่ออย่างคงเส้นคงวาต่อพระวาจาและบัญญัติของพระองค์ ด้วยความคิด เหตุผล และสติเท่านั้น คงไม่เพียงพอได้ลิ้มรสความปิติอันลุ่มลึกนี้ จำเป็นที่พวกเราต้องตั้งเป้าในการติดตามพระเยซูคริสต์ ด้วยการได้มาซึ่งประสบการณ์อันลุ่มลึกเช่นกัน อันเกิดจากได้สัมผัสพระองค์ผ่านทางความยากลำบากนานาชนิด จนได้ลุถึงความสามารถในการมอง

เห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ แสงสว่างนี้คือเกียรติและรางวัล จากความพยายามของพวกเรา อันเกิดจากระดับความเข้มข้น ของความชื่นชมยินดีของแรงจูงใจที่อยู่ในตัวพวกเราอยู่แล้ว

วันอาทิตย์เป็นวันแห่งบุญกุศลอันประเสริฐ เป็นวันแรก ของสัปดาห์ที่รำลึกถึงการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูคริสต์ เป็นวันแห่งความเชื่ออันสูงส่งของพวกเรา เป็นวันแห่งนิรันดร ภาพโดยแท้จริง วันนั้นพระเยซูคริสต์ได้ทรงก้าวเลียบเคียงเข้า ในพระอาณาจักรนิรันดรด้วยการออกจากคูหา ในการเดินตาม รอยพระองค์ บรรดาสานุศิษย์ได้รับเชิญเช่นกันให้ลิ้มรสความ ปิติที่พระบิดาเจ้าได้ทรงประทานให้ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา วันอาทิตย์จึงเป็นเสมือนการชิมรสก่อนบนโลกนี้

แต่เพื่อสามารถยืนต่อสู่ความยากลำบาก ความทุกข์ และความเหนื่อยล้าประจำวัน พวกเราจำเป็นต้องปิดเป่าอำเภอใจ และความปรารถนาอยากได้แต่ผลประโยชน์ของตน เพื่อรักษา ความเชื่อของพวกเราให้มั่นคงและเดินอย่างอาจหาญในหนทาง แห่งพระวรสาร

“วันของพระเจ้า” นี้ ยังเอื้อให้พวกเราได้ลิ้มรสความปิติ ของสถานภาพในอนาคตของพวกเรา (หลังความตาย) แต่เพื่อ จะได้มาซึ่งรสชาติในโลกหน้า พวกเราต้องสร้างแรงปรารถนา พวกเราจึงต้องภาวนาวอนขอใน “วันพระเจ้า” ในบุชาขอบ พระคุณนี้จากพระเจ้า ให้ทรงประทานพระพรหรรษาแห่งการ ได้รู้รสของความยินดีในสวรรค์ตั้งแต่เวลานี้ วอนขอพระองค์ โปรดให้ธรรมล้ำลึกแห่งวันนี้เป็นจริงในชีวิตประจำวันของพวก เรา แม้ว่าพวกเราต้องยอมรับขอบเขตของพวกเราในการได้มา ซึ่งประสบการณ์นี้ก็ตาม และพวกเราไม่ควรมีข้ออ้าง/เหตุผล อันใดที่ต้องล้มเลิกคำวอนขอนี้ เพราะอย่างไรก็ตาม เมื่อพวก เราได้ฟังพระวาจาแห่งความจริง คือข่าวดีอันนำความรอดพ้น

มาให้ พวกเราต้องเชื่อว่าพวกเราได้รับองค์พระจิตซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงสัญญาไว้ เป็นตราประทับและหลักประกันของมรดกที่พวกเราจะได้รับ เพื่อพาให้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า อาศัยพระชนม์ชีพขององค์พระบุตรเยซูคริสต์ (เทียบ เอเฟซัส 1:13)

แท้จริงแล้ว คริสต์ศาสนิกชนได้รับเชิญให้มามีชีวิตในบุขาขอบพระคุณเหมือนเป็นงานเลี้ยงที่จะพาพวกเราไปสู่อาณาจักรสวรรค์ เอื้อโอกาสให้พวกเราเฉลิมฉลองเป็นพิเศษกว่าวันอื่นๆ ตลอดอาทิตย์ คริสต์ศาสนิกชนควรไตร่ตรองตลอดเวลาถึงช่วงต่างๆ ในชีวิตที่ตนเองได้เพียรพยายามเพื่อให้ได้มาซึ่งความรอดพ้นนิรันดร ณ กรุงเยรูซาเล็มสวรรค์ เมื่อพวกเราได้เริ่มรู้รสหรือลิ้มรสความปีติยินดีในการจะได้เข้าไปอยู่ในอาณาจักรสวรรค์ตั้งแต่ยังอยู่บนโลกนี้แล้ว พวกเราก็จะเอนเอียงมากยิ่งขึ้นที่จะปฏิบัติตนในชีวิตประจำวันด้วยความสัตย์ซื่อต่อบัญญัติของพระเยซูคริสต์ สอดรับการดำเนินชีวิตตามพระวรสาร พลังที่พวกเราได้รับในวันพระเจ้าเมื่ออาทิตย์ที่แล้วจะเป็นแรงผลักดันให้ยอมรับการคุกคามของวันที่ต้องพบกับความแย่ๆ และความปวดร้าว

ในวันอาทิตย์ วันพระเจ้า เมื่อพวกเราได้รับองค์พระเยซูคริสต์ทำให้พวกเราได้สนิทชิดกับพระองค์และเพื่อนพี่น้องธรรมล้ำลึกประการนี้ควรทำให้พวกเราตระหนักรู้ว่า พวกเราถูกส่งออกไปเป็นพยาน เป็นทูต ท่ามกลางหลากหลายวรรณะ หลากหลายอาชีพ หลากหลายสถานภาพของเพื่อนร่วมแบ่งปันชีวิตกับพวกเขา ศิษย์ของพระเยซูคริสต์จะเป็นธรรมทูตแห่งข่าวดีได้ก็ต่อเมื่อตนถือตนเองเป็นเพื่อนพี่น้องกับคนอื่นก่อน ต้องเสมือนมีใบผ่าน (pass) ที่ทำให้สามารถข้ามผ่านความทุกข์ยากร่วมผ่านอุปสรรค

พระเจ้าได้ทรงเอื้อให้เราได้ชิมรสแห่งความปิติยินดี ในอนาคตตั้งแต่บัดนี้ ด้วยการรับพระเยซูคริสต์ในศีลมหาสนิท เพื่อเราจะสามารถเป็นเครื่องหมายแห่งความปิติยินดีนี้ท่ามกลางมวลมนุษย์

สำหรับผู้ที่มีความคิดว่าบูชาขอบพระคุณเป็นกิจกรรมที่น่าเบื่อ คงต้องพยายามปรับทัศนคติเสียใหม่ เพื่อให้เข้าถึงความจริงที่บอกพวกเราว่า ความปรีชาฉลาดมีไว้เสมอสำหรับผู้ที่ยืนยันในความอดทนต่อความน่าเบื่อต่างๆ แม้อาจไม่เห็นผลทันตาเห็น มนุษย์ถูกสร้างมาเพื่อต่อสู้อย่างอดทนต่อความน่าเบื่อที่น่ารำคาญ ต่อความกร่อย จำเจ ของชีวิตประจำวัน และปฏิเสธที่จะวัดตัวเองตาม/ด้วยอำเภอใจตน

องค์พระเยซูคริสต์เคยตรัสไว้ว่า “จะมีประโยชน์อันใดที่จะได้โลกทั้งโลกมาเป็นกรรมสิทธิ์ แต่ต้องเสียวิญญาณไป” ถ้าพวกเราไม่ทอดสมอเพื่อหยุดยั้งการไหลรั่วอันไร้ประโยชน์ของกาลเวลา ชีวิตของพวกเราก็จะเหมือนเลือดที่ไหลไม่หยุดจากบาดแผล วันอาทิตย์ วันพระเจ้าควรเป็นดังสมอหยุดเวลาอันไร้ประโยชน์ของพวกเรา เพื่อมาเรียนรู้การตายต่อสิ่งที่เห็น เพื่อเสริมปลุกชีวิตที่ยังแลเห็นไม่ได้

บรรดาบิดาจารย์ได้กล่าวไว้ว่า มนุษย์ไม่สามารถเจริญชีวิตโดยปราศจากการหวนรำลึกถึง/อดีต หรือปราศจากความหวัง ถ้าพวกเราไม่หวนรำลึกถึงความรอดพ้นจากพระองค์ที่สำเร็จลงในองค์พระเยซูคริสต์ ณ ไม้กางเขน พวกเราก็หมดโอกาสในการก้าวเข้าสู่แสงสว่างแห่งองค์พระผู้ทรงกลับคืนชีพ

การรำลึกถึงอดีตทำให้พวกเราอยู่กับปัจจุบันได้ ความหวังทำให้พวกเราปรารถนาก้าวเข้าหาพระเยซูคริสต์ “ผู้ที่กินเนื้อของเราและดื่มเลือดของเราจะไม่มีวันตาย” (เทียบ ยอห์น 6:50) ในบูชาขอบพระคุณอาศัยการฟังพระวาจาทรงชีวิตอาศัยการรับศีลมหาสนิทอย่างแท้จริงหรืออย่างน้อยด้วยความปรารถนา พระเจ้าทรงมอบพระสัญญาแห่งนิรันดรภาพแก่ร่างกายอันรู้ตายของพวกเรา เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงชี้เหนี่ยวในการประทานพระพรผ่านทางพระวรกายของพระเยซูคริสต์ บูชาขอบพระคุณจึงเป็นเครื่องการันตีแห่งการกลับคืนชีพไว้ล่วงหน้า

เมื่อพวกเราไปร่วมบูชาขอบพระคุณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันอาทิตย์ พวกเราควรพยายามตกแต่งร่างกายและจิตใจของพวกเราให้สวยงามเพื่อปราบสิ่งอนิจจังในตัวให้สิ้นซาก และอยู่ในท่าที่หยุดนิ่งและสงบจิตในสันติ เหมือนกับว่าหัวใจของพวกเราได้อยู่ในนิรันดรภาพแล้ว

[หมวดยุติธรรมด้านจิตใจ]

พระสันตะปาปาฟรานซิสแต่งตั้งพระสันตะปาปาโยฮันน์ปอลที่หนึ่งเป็นบุญราศี (พระสันตะปาปาแห่งรอยยิ้ม)

ถอดความโดย:

บาทหลวง ปรีชา ธรรมนิยม, OMI.

พระสันตะปาปาฟรานซิสได้ทรงแต่งตั้งพระสันตะปาปาโยฮันน์ปอลที่หนึ่งเป็นบุญราศีเมื่อวันที่ 4 กันยายน 2022/2565 ณ มหาวิหารนักบุญเปโตร ชื่อเดิมของพระองค์คือ Albino Luciani (17 ตุลาคม 1912/2455)

เมื่อถูกถามว่าจะทรงใช้พระบรม... อะไร เมื่อได้รับเป็นพระสันตะปาปาแล้ว (วันที่ 26 สิงหาคม 1978/2521) เวลานั้นพระองค์มีพรรษา 65 พรรษา คำตอบของพระองค์ได้แหวกแนวประเพณีที่เคยมีมาแต่ก่อน คือ ใช้พระปรมาภิไธยเดียว แต่พระองค์ทรงใช้สองพระปรมาภิไธยรวมกัน คือ โยฮันและปอล ทั้งนี้เพื่อคารวะถวายเกียรติแด่นักบุญพระสันตะปาปาโยฮันน์ที่ 23 และนักบุญพระสันตะปาปาเปาโลที่ 6

บาทหลวงสังกัถณะธรรมทูตแห่งมารีนิรมล, OMI.

ทรงใช้พระปรมาภิไธย ยอห์นปอลที่ 1 นี้ด้วยเหตุผลของพระองค์ที่ว่า พระสันตะบิดรยอห์นที่ 23 ได้บวชท่านเป็นบิชอป/สังฆราช ณ มหาวิหารนักบุญเปโตร ต่อมาพระสันตะบิดรเปาโลที่ 6 ได้ทรงกระทำให้พระองค์เป็นคาร์ดินัล แต่ก่อนหน้าสองสามเดือน พระสันตะบิดรเปาโลที่ 6 ได้ทำให้พระสันตะบิดรยอห์นปอลที่หนึ่งเงินจันหน้าแดง ขณะเดินทางไปจัตุรัสนักบุญมาระโก พระองค์ได้ทรงถอดสะโตลาของพระองค์ และทรงเอามาสวมใส่ให้พระสันตะบิดรยอห์นปอลที่หนึ่ง (เป็นคาร์ดินัลในเวลานั้น) ต่อหน้าประชาชนตบurchกว่า 20,000 คน และตลอด 15 ปี แห่งสมณสมัยของนักบุญพระสันตะบิดรเปาโลที่ 6 ได้ทรงแสดงว่าควรรักอย่างไร ควรรับใช้อย่างไร ควรทำงานและรับแบกความทรมานเพื่อพระศาสนจักรของพระเยซูคริสต์อย่างไร

ด้วยความสุภาพถ่อมตน หลังจากได้ทรงกล่าวเหตุผลที่ทรงปรารถนาใช้พระปรมาภิไธยของพระสันตะบิดรทั้งสองพระองค์ พระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 ได้ตรัสต่ออีกว่า “พ่อไม่มีหิ้ง ‘ความปราณีอดของหัวใจ’ ของพระสันตะบิดรเปาโลที่ 6 และมีได้เตรียมและมีความรอบรู้เท่าพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่สอง แต่ในเมื่อพ่อได้รับภาระหน้าที่ต่อจากท่าน พ่อก็ต้องพยายามรับใช้พระศาสนจักรให้ดีที่สุด”

33 วันของสมณสมัย

พระสันตะบิดรยอห์นปอลที่หนึ่งทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดาเจ้าด้วยอาการหัวใจล้มเหลวในคืนวันที่ 28 กันยายน 1978/2521 ด้วยสมณสมัยเพียง 33 วัน นักบุญพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 2 ได้ทรงรับภาระหน้าที่และตำแหน่งต่อในปีเดียวกันโดยพระองค์ได้ทรงใช้ชื่อเดียวกับพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 พระองค์ได้ทรงอธิบายเหตุผลของการเลือกใช้พระปรมาภิไธยนี้ในสมณสาส์นเวียนฉบับแรก (Redempto hominis วันที่ 4 มีนาคม 1979/2522) ว่า

“เรา/พ่อปรารถนาใช้ชื่อเดียวกันกับพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่หนึ่ง ผู้เป็นที่รักของพวกเรา เรา/พ่อได้เห็นเสียงเรียกอันจับใจของพระเหนือสมณสมัยใหม่นี้ สมณสมัยของพระองค์ดำรงอยู่แค่ 33 วัน เรา/พ่อถือเป็นหน้าที่มีเพียงสานต่อภาระหน้าที่และตำแหน่งเท่านั้น แต่ยังหมายถึงการปฏิบัติหน้าที่จากจุดเริ่มต้นเดียวกันก็ว่าได้”

สมณสมัยอันแสนสั้นของพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 ได้เอื้อต่อวิวัฒนาการหลายอย่าง อาทิ การเลิกใช้สรรพนามอย่างเป็นทางการว่า “เรา” อันบ่งบอกถึงความสูงศักดิ์ การปฏิเสธจะใช้มาลา/มงกุฎของพระสันตะบิดรแบบโบราณ การมีพระพักตร์ที่แย้มพระโอษฐ์อยู่ตลอดเวลา จนได้สมณนามว่า “พระสันตะบิดรแห่งรอยแย้มพระโอษฐ์”

เมื่อรู้ผลการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งครั้งแรก พระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 ได้ตรัสว่า “พายุลูกใหม่ได้ถล่มตัวพ่อ” ตั้งแต่เริ่มแรกของสมณสมัยของพระองค์ ทุกคนได้เห็นความเรียบง่ายและรอยแย้มพระโอษฐ์ตลอดเวลา พระองค์ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่เข้าใจประชากรของพระองค์ พระองค์ได้เคยตรัสว่า “ถ้าท่านพบความผิดพลาด แทนที่เราจะกำจัดตัดทิ้งทันที เราควรดูซิว่าเราสามารถมีวิธีแก้มือ แก้ปัญหาได้อย่างไรด้วยความเพียรทน และปล่อยให้แสงสว่างแห่งหลักความดีและความจริง ซึ่งโดยทั่วไปเราจะสามารถพบวิธีการได้เสมอ”

ในเวลาเดียวกัน พระองค์ก็ทรงแสดงจุดยืนในความเข้มงวดของหลักความเชื่อ ภายในระยะเวลาอันสั้นของสมณสมัย พระองค์ได้ทรงยืนหยัดปกป้องแนวคำสอนของพระสันตะบิดรเปาโลที่ 6 ได้ทรงอักษรในสมณสาสน์เวียน Humanae Vitae ไม่เห็นด้วยกับการทำแท้งและการคุมกำเนิด พระองค์ได้ทรงปรับปรุงเรื่องภายในนครรัฐวาติกันในเรื่องเศรษฐกิจ พระองค์ทรงเอาพระทัยใส่เป็นพิเศษในเรื่องความยากจนและทรงยืนยันถึงความสำคัญของการจ่ายค่าแรงอย่างยุติธรรมต่อทุกคน

ในเรื่องชีวิตธรรมดา พระองค์ทรงมีความศรัทธาต่อนักบุญเทราซาแห่งพระกุมารเยซูเหมือนพระสันตะบิดรองค์ปัจจุบัน อาจเป็นไปได้ที่ชีวิตของพระองค์ละม้ายคล้ายของท่านนักบุญในเรื่องความป่วย คือ การพิเคราะห์โรคผิด คิดว่าท่านนักบุญเป็นวิณโรค แต่แท้จริงท่านเป็นโรคปอดบวม

ในหนังสือที่พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์ (รวมสมณลิขิต) Illustrissimi พระองค์ได้ทรงยืนยันว่าแทนที่พระองค์จะพบ “ดอกไม้ขาวดอกน้อย” ท่านได้ค้นพบในตัวท่านนักบุญถึง “ประวัติของผู้เป็นเหมือนท่อนโลหะที่มีพลังความตั้งใจ ความอาจหาญและการตัดสินใจเด็ดเดี่ยว”

ในการให้ประสาธตบุรุษเข้าเฝ้า 4 ครั้งในสมณสมัยของพระองค์ พระองค์ได้ตรัสถึงเรื่องความสุภาพอ่อนตน ความเชื่อ ความหวังและความรักเผื่อแผ่ ตอนปลายของการให้เข้าเฝ้าครั้งที่ 4 ประสาธตบุรุษได้ให้ร้องให้พระองค์มีพระชนม์ชีพยืนนาน วันนั้นเป็นวันก่อนที่พระองค์สวรรคต

พระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 สวรรคตในคืนวันที่ 26 กันยายน 1978/2521 มีคนได้พบร่างของพระองค์ท่านราวๆ ตี 5 ในท่าที่ประทับนั่งบนเตียง ดวงไฟหัวเตียงนอนยังเปิดอยู่ ทรงสวมแว่นตาสำหรับอ่านหนังสือ ในพระหัตถ์มีกระดาษสองสามแผ่น การสวรรคตของพระองค์ทำให้มีการวิพากษ์วิจารณ์กันมากมายพอสมควร โดยคิดเหมาเอาว่าอาจเป็นการฆาตกรรม ทั้งๆ ที่ไม่มีอะไรเป็นข้อมูลให้เกิดความสงสัยเช่นนั้นได้

พระคาร์ดินัล Pietro PAROLIN เลขาธิการแห่งรัฐสันตะสำนักได้แสดงความชื่นชมต่อผลงานของการค้นคว้าหาข้อมูลในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา เพื่อให้ความกระจ่างจากเอกสารทางการแพทย์และทางอื่นได้ เพื่อขจัดความสงสัยและการสร้างเรื่องในทางลบต่อการสวรรคตของพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 การค้นคว้านี้คงเอื้อต่อการศึกษาประวัติและคุณค่าทางประวัติศาสตร์ของพระองค์ท่าน ผู้ซึ่งพวกเราเรียกว่า “พระสันตะบิดาแห่งรอยยิ้ม” เอกสารต่างๆ รวมถึงผลงานของ Stetania FALASCA บ่งชี้อย่างชัดเจนโดยไม่มีข้อกังขาใดๆ ว่า พระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 สวรรคตด้วยโรคพระทัยวาย

เสียงวิจารณ์ไปในทางลบเกี่ยวกับการสวรรคตของพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 อาจมาจากการที่รัฐนครวาติกันปฏิเสธการชันสูตรพลิกศพ ซึ่งก็มีใช้ธรรมเนียมปฏิบัติอย่างไรก็ตาม ทุกคนทราบดีว่าพระองค์ท่าน 65 พรรษาแล้ว และมีโรคประจำตัวก็คือนั่นเป็นผู้ป่วยนั้นแหละ พระองค์ได้ประทับที่โรงพยาบาล 8 วัน เพื่อรับการผ่าตัดสี่ครั้งเกี่ยวกับเส้นเลือดอุดตัน และต้องดำเนินการเยียวยาต่อไป แต่พระองค์คงมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเข้มงวดตลอดระยะเวลาที่ได้รับเลือกเป็นพระสันตะบิดรจนถึงวาระแห่งการสวรรคต อีกทั้งภาระหนักเกินไปอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้พระองค์มิได้ทนายตามคำสั่งแพทย์สำหรับพระทัยของท่าน

เกี่ยวกับกระบวนการแต่งตั้ง/สถาปนาพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 เป็นบุญราศี

พระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 สวรรคตอย่างไม่มีใครคาดคิดเมื่อวันที่ 28 กันยายน 1978/2521 ตลอด 44 ปีให้หลัง อันมีพระสันตะบิดรสามพระองค์สืบทอดบัลลังก์ของนักบุญเปโตร พระสันตะบิดรฟรานซิสได้ทรงแต่งตั้ง/สถาปนาพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 เป็นบุญราศี

พระคาร์ดินัล Beniamino STELLA รู้จักพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 เป็นส่วนตัว ท่านยืนยันว่าแวแห่งความศักดิ์สิทธิ์ได้ฉายแสงแห่งความเป็นนักบุญตั้งแต่พระองค์มีพระชนม์ชีพอยู่ เมื่อพระองค์สวรรคต ประชาสัตบุรุษจากเขตศาสนปกครอง (สังฆมณฑล) ของพระองค์เริ่มภาวนาหาพระองค์ บิชอป/มุขนายกจากเขตศาสนปกครองนั้นได้รับคำขอร้องเป็นจำนวนมากให้เริ่มกระบวนการเพื่อให้พระองค์เป็นนักบุญ

Beniamino STELLA

การขอร้องที่ไม่คาดคิดมาจากการประชุมสหพันธ์บิชอปแห่งประเทศบราซิล ได้ส่งจดหมายเป็นทางการไปยังนักบุญพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 2 ขอให้เริ่มกระบวนการสืบสวนและตรวจ บรรดาบิชอปจากลาตินอเมริกาให้เกียรติคารวะพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 เป็น “ธรรมทูตแห่งสังคายนา” และเป็น “มนุษย์แบบอย่างแห่งพระเจ้า”

แต่ ณ เวลานั้น ยังถือกันว่าเป็นช่วงเวลาเร็วเกินไปที่จะเริ่มดำเนินการ ต้องรอเวลาสักหน่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลานั้นกำลังมีการเริ่มกระบวนการสืบสวนสอบสวน กรณีของพระสันตะบิดรปีโอที่ 9 พระสันตะบิดรยอห์นที่ 23 และพระสันตะบิดรเปาโลที่ 6 อยู่

ในที่สุด ได้มีการอนุญาตจากรุงโรมในปี 2002/2545 วันก่อนวันครบรอบ 25 ปีการสวรรคตของพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 สมณกระทรวงเพื่อการสถาปนากบฏได้อนุญาตเป็นพิเศษให้ดำเนินการภายในมาตุภูมิของพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 เขตศาสนปกครอง ซึ่งจริงๆ แล้วตามประเพณีได้กระทำกันในเมืองที่พระสันตะบิดรพระองค์นั้นสวรรคต เพราะพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 ได้เจริญเกือบตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ในเขตเวเนโต กระบวนการสอบสวนสืบสวนเริ่มเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2003/2546 โดยการสืบพยาน 167 ปาก

กระบวนการสืบสวนสอบสวนเพื่อการสถาปนาพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 เริ่มต้นตั้งแต่วันที่ 22 พฤศจิกายน 2003/2546 ก็จริง ในเขตศาสนปกครองของ Dolomites แต่จริงๆ กระบวนการได้เริ่มมาแล้ว ตั้งแต่ปี 1990/2533 แล้ว และสุดท้ายในวันพุธที่ 13 ตุลาคม 2021/2564 พระสันตะบิดรฟรานซิสได้ทรงอนุมัติกฤษฎีกาจากกระทรวงเพื่อการสถาปนา (เป็น) นักบุญ ยอมรับรัฐอัศจรรย์ที่เกิดผ่านทางพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 เป็นอัศจรรย์จากการหายจากความเจ็บป่วยของ Candela GIARDA เด็กหญิงชาวอาร์เจนตินาอายุ 11 ขวบ

ถอยหลังไปวันที่ 20 มีนาคม 2011/2554 Candela เริ่มปวดศีรษะอย่างแรงตลอดสัปดาห์ วันที่ 27 มีนาคมเธอมีไข้สูง อาเจียน พุดจับใจความไม่ค่อยได้ เธอถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล ผลการตรวจออกมาว่า Candela เป็นโรคใช้สมองอักเสบอย่างแรง แทรกด้วยโรคลมบ้าหมูชนิดร้ายแรง มีอาการชักทุกวัน แพทย์ต้องตัดสินใจใส่ท่อช่วยหายใจ ไม่มียาขนานใดสามารถหยุดยั้งอาการชักของเธอไว้ เมื่ออาการของคนไข้ไม่ดีขึ้น เธอจึงถูกส่งในวันที่ 26 พฤษภาคม 2011/2554 เพื่อการ

ดูแลรักษาอย่างเข้มข้น วันที่ 22 กรกฎาคม 2011/2554 การพยากรณ์โรคบอกให้ทราบว่าเธอมีปอดอักเสบ ในสภาพเสื่อมโทรมของสุขภาพของ Candela บรรดาแพทย์ได้เรียกสมาชิกของครอบครัวให้เตรียมใจรับการสิ้นลมของเธอในช่วงเย็นของวันนั้น

สับสนและหมัดหนทางคิด มารดาของ Candela ได้ไปที่วัด Nuestra Señora de la Rabida ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากคลินิกทำไรนิก ที่วัดนั้น เธอได้พบกับคุณพ่อบาทหลวง José DABUSTI ผู้ศรัทธาอย่างมากต่อ “พระสันตะบิดรแห่งรอยยิ้ม” และได้ติดตามคอยให้กำลังใจครอบครัวตลอดมา Roxana ผู้เป็นมารดาได้เล่าว่า “คืนนั้นดิฉันได้ไปหาคุณพ่อบาทหลวง และขอให้ไปดูลูกสาวของเธอผู้มีอาการปางตาย เมื่อท่านบาทหลวงเข้าไปใกล้เตียงของ Candela ท่านได้ภาวนาและบอกให้ดิฉันเอามือวางบนร่างของลูกสาวของเธอและมอบลูกสาวไว้ในความคุ้มครองของพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1

หลังจากเสนอคำวิงวอนผ่านทางพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 ไม่กี่ชั่วโมง ในวันที่ 23 กรกฎาคม สภาพร่างกายของ Candela เริ่มดีขึ้น วันที่ 8 สิงหาคม Candela ไม่ต้องใช้ท่อช่วยแล้ว วันที่ 25 สิงหาคม Candela หายจากโรคไข้สมองอักเสบและจากโรคลมบ้าหมู วันที่ 5 กันยายน Candela ได้ออกจากโรงพยาบาลและหายจากโรคอย่างน่าอัศจรรย์

คุณพ่อบาทหลวง José DABUSTI ชาวอาร์เจนตินา อายุ 56 ปี ได้เป็นพยานบุคคลของอัศจรรย์นี้ คุณพ่อได้อธิบายว่า ท่านศรัทธาต่อพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 ในหัวใจตั้งแต่อายุ 13 ขวบ เป็นความปีติอันยิ่งใหญ่สำหรับพ่อที่ได้มีโอกาสเป็นพยานรู้เห็นอัศจรรย์ที่จะทำให้พระองค์ท่านได้รับแต่งตั้งเป็นบุญราศี คุณพ่อเป็นเจ้าของอวาสวัตในชุมชน Belgrano ในกรุงบัวโนสไอเรส ประเทศอาร์เจนตินา เมื่อวัยหนุ่ม ในปี 1978/2521 คุณพ่อประทับใจอย่างมากจากการที่พระคาร์ดินัล Albino LUCINAI ได้ขึ้นครองบัลลังก์ของนักบุญเปโตรเป็นพระสันตะบิดรองค์ที่ประทับใจในความอ่อนน้อมถ่อมตัว พร้อมทั้งอิริยาบถเรียบง่ายอย่างเห็นได้ชัดตลอดชีวิตสมณะของพระองค์ท่าน

วันที่พระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 สวรรคต คุณพ่อบาทหลวง José ได้รู้สึกตื่นตันอย่างลุ่มลึกจนกลายเป็นความศรัทธาในพระองค์ “พ่อได้มอบชีวิตของทุกวันแก่พระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 พ่อรู้สึกได้ว่าพระองค์ทรงอยู่กับพ่อในทุกระยะของการไตร่ตรองแยกแยะในเรื่องชีวิตสงฆ์ของพ่อ” แม้คุณพ่อบาทหลวง José ได้กล่าวความในใจแบบ... คุณพ่อก็มีได้เสนอแก่ผู้ใดว่าให้มีความศรัทธาแบบท่าน

จนถึงวันที่ 22 กรกฎาคม 2011/2554 คีนั้น Roxana Giarda ผู้มารดาได้มาสั่งกระดิ่งหน้าประตูบ้านพ่อ ทำทางของเธอสิ้นหวัง เธอได้ขอร้องให้คุณพ่อ José DABUSTI ไปที่โรงพยาบาลเพื่อโปรดศีลเจิมคนป่วยให้ลูกสาวของเธอ เพราะแพทย์ได้บอกสถานการณ์ไว้แล้วว่าลูกสาวของเธออาจอยู่ได้อีกไม่นาน แม้บรรดาแพทย์ได้... แล้วทุกวิถีเพื่อยื้อชีวิตของเธอไว้

“พ่อได้รับไปที่โรงพยาบาลทันที ในห้องพยาบาลของ Candela ผู้อยู่ในโคมา มีพยาบาลดูแลอยู่สองสามท่าน พ่อได้เสนอให้ทุกคนภาวนาด้วยกัน โดยวางมือบนร่างของเด็กสาว และโดยไม่รีรอ พ่อได้เสนอให้ผู้มารดา Roxana ภาวนาผ่านทางคำเสนาวิงวอนของพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 เพื่อขอการหายจากโรคของ Condala ในเวลานั้น ผู้มารดาไม่ได้มีความรู้อะไรเกี่ยวกับ ‘พระสันตะบิดรแห่งรอยยิ้ม’ พ่อจึงได้อธิบายอย่างสั้นๆ ถึงเหตุผลที่อาจทำให้พระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 ช่วย Condala ได้” และคุณพ่อได้ชี้ชัดว่าการภาวนาต้อง “ออกมาจากใจจริงๆ”

หลังจากการภาวนาผ่านไปชั่วโมง ซึ่งก็เท่ากับช่วงเวลาที่คุณพ่อได้พบโรคนี้ในตัว Condala มาแล้ว 4 เดือน อาการป่วยของ Condala ได้เริ่มดีขึ้นในวันที่ 23 กรกฎาคม 2011/2554 ในวันที่ 8 สิงหาคม สามารถถอดท่อหายใจจากตัวเธอได้แล้ว วันที่ 25 สิงหาคม การชักกระตุกได้หายไป วันที่ 5 กันยายน Condala ได้ออกจากโรงพยาบาลพร้อมกับยาเล็กน้อย..... เธอได้หายจากโรคอย่างอัศจรรย์

คุณพ่อ José DABUSTI ได้กล่าวยืนยันว่า “แน่นอน พ่อรู้สึกตื่นตันใจที่เห็น Condala หายจากโรค หลังจากได้ ทนทุกข์มาเป็นเวลากว่า 4 เดือน เป็นความอาภัพและความ เชื่อของ Roxana ที่ทำให้ลูกสาวของเธอหายจากโรค ด้วยการ ประทานอัศจรรย์จากพระเจ้า ผ่านทางคำเสนาอวิจวอนของท่าน (บุญราศี) พระสันตะปาตรยอห์นปอลที่ 1”

พระสันตะปาตรเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ทรงเป็นพยาน

ในเอกสารหนาเท่า 3,500 หน้า อันเกี่ยวข้องกับ การ สอบสวนสืบสวนเพื่อแต่งตั้งบุญราศีของพระสันตะปาตรยอห์น ปอลที่ 1 มีคำให้การอยู่สองฉบับ

คำให้การ... แรกคือจากพระสันตะปาตรเบเนดิกต์ผู้ทรง คุณวุฒิ/กิตติคุณ พระองค์ทรงรู้จักพระสันตะปาตรยอห์นปอลที่ 1 เป็นส่วนตัวและได้ทรงมีส่วนร่วมการเลือกตั้งพระสันตะปาตร ด้วย ตามธรรมดาพระสันตะปาตรขณะครองสมณสมัยเป็น ประมุขพระศาสนจักรสากลไม่สามารถยืนยันเป็นพยานให้การ ในกระบวนการสืบสวนสอบสวนเพื่อการแต่งตั้งเป็นบุญราศีได้ แต่พระสันตะปาตรเบเนดิกต์ผู้ทรงคุณวุฒิ/กิตติคุณมิได้ทรงเป็น ประมุขแล้ว จึงทรงสามารถกระทำกรณีนี้อได้

คำให้การเป็นพยานชิ้นที่สองมาจาก ซิสเตอร์ Margherite MARIN ผู้อยู่ใกล้ชิดคอยดูแลพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 เป็นเวลาหนึ่งเดียวกับซิสเตอร์อีกสามท่าน

เอกสารต่างๆ เหล่านี้เสร็จสมบูรณ์ในวันที่ 17 ตุลาคม 2016/2559 ถูกนำส่งไปยังสมณกระทรวงเพื่อการสถาปนาเป็นนักบุญวันที่ 8 พฤศจิกายน 2017/2560 พระสันตะบิดรฟรานซิสได้ทรงอนุญาตให้ออกฤกษ์ฎีกายอมรับรู้ความเป็นคารวะริยะ (ผู้นำเลื่อมใส)

พระสันตะบิดรฟรานซิสได้เฉลิมฉลองการประกาศเป็นบุญราศีของพระสันตะบิดรด้วยตัวของพระองค์เองเมื่อวันที่ 4 กันยายน 2022/2565 ณ ลานมหาวิหารนักบุญเปโตร เป็นปรากฏการณ์น้อยครั้งแบบนี้ เพราะพระสันตะบิดรทรงมีธรรมเนียมให้ตัวแทนพระองค์คือพระคาร์ดินัล ให้กระทำการประกาศสถาปนาบุญราศี แต่เป็นที่เข้าใจและอธิบายกันได้ในกรณีของความเป็นพระสันตะบิดรของพระองค์ท่านยอห์นปอลที่ 1 พระสันตะบิดรฟรานซิสได้กระทำการแบบนี้โอกาสสถาปนาพระสันตะบิดรเปาโลที่ 6 เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2014/2557

ช่วงเริ่มพิธีกรรมของวันที่ 4 กันยายน 2022/2565 พระคาร์ดินัล Beniamino STELLA ผู้รับผิดชอบคดีความขอสถาปนาเป็นนักบุญ ได้กล่าวรำลึกถึงพระสันตะบิดรองค์ที่ 263 ผู้ทรงครองสมณสมัยเพียง 33 วัน จากนั้นฝนก็ได้พร่างพูลลงมาพระสันตะบิดรฟรานซิสได้ทรงประกาศสถาปนาพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 เป็นบุญราศี

พระสันตะบิดรฟรานซิสได้ตรัสขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับมรดกที่พระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 ได้ทรงมอบไว้ นั่นคือพระศาสนจักร ด้วยภาพลักษณ์ปลื้มปีติ สงบราบเรียบ และรอยยิ้ม เป็นพระศาสนจักรที่ไม่เคยปิดประตูใส่หน้าใคร ปราศจากใจที่แข็งกระด้าง ไม่บ่นรำคาญ ไม่หมกมุ่นความคับแค้นใจ/ความขมขื่น ไม่โกรธและไม่หละหลวม ไม่มีภาพลักษณ์ของคนหน้าเข้ม ไม่ยอมทนทุกข์กับความโหยหาอดีตกาล พระองค์ได้ตรัสว่า “ด้วยรอยยิ้ม พระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 ได้ประสบความสำเร็จในการถ่ายทอดพระเมตตากรุณาขององค์เจ้าเหนือหัวเยซูคริสต์” พระสันตะบิดรตรัสต่ออีกว่า “บุญราศีพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 เป็นผู้เลี้ยงแกะผู้อ่อนโยนและสุภาพถ่อมตน” ทรงมีคติพจน์ประจำใจอย่างเรียบง่าย คือ “ความสุภาพถ่อมตน” และถือพระองค์ว่าเป็นดัง “ฝุ่นละอองที่พระองค์ได้ทรงเมตตาเขียนชีวิตของพระองค์ลงบนนั้น” พระองค์ “ได้ทรงสร้างแบบอย่างความยากจนของบรรดาศิษย์” ทรงมีศักยภาพในการ “เอาชนะการประจัญที่จะเอาตัวพระองค์เป็นศูนย์เพื่อหวังเกียรติยศชื่อเสียง” พระองค์ได้ทรงต่อต้านทุกคนที่ได้ “ใช้พระเจ้าเป็นเครื่องมือ” เพื่อประโยชน์ส่วนตัว

พระองค์ได้ทรงเตือนสติบางทีทัศน์ “ทางโลก” ที่อาจซ่อนตัว “อยู่หลังภาพลักษณ์ของความครบครันจอมปลอมทางศาสนา” พระองค์ทรงแสดงความเสียใจและเศร้าใจในการที่ทรงเห็นบ่อยๆ ว่า คนจำนวนมากวางใจ “คนที่รู้จักหลอกลวงอย่างชาญฉลาดและใช้เล่ห์กลให้คนหลงเชื่อ โดยอ้างว่าเพราะเหตุของความวิตกกังวลของสังคม” และโดยให้สัญญาจอมปลอมว่าตนสามารถเป็น “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้น” ผู้สามารถตอบโจทย์ได้ในทุกปัญหา ซึ่งในความเป็นจริงแล้วพวกเขาต้องการเสริมความเป็นที่นิยมและอำนาจของพวกเขานั้นเอง วิธีการของพระเจ้าไม่เคยหลอกใช้ความอ่อนแอของมนุษย์ เพื่อได้มาซึ่งความยิ่งใหญ่ ตรง... พระองค์ทรงขอให้บรรดาศิษย์ขององค์พระเยซูคริสต์ใช้ความรักเป็นเครื่องมือในการดำเนินชีวิต แล้วพระสันตะบิดรฟรานซิสได้ตรัสสรุปว่า “บุญราศีท่านใหม่นี้ได้ทรงดำเนินชีวิตแบบนี้เอง”

Cardinal Pietro Parolin

พระคาร์ดินัล Parolin ได้เขียนไว้ว่า แม้ได้ดำรงสมณสมัยในฐานะประมุขของพระศาสนจักรได้เพียง 33 วัน พระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 ได้เสริมพลังความปรารถนาให้ “พระศาสนจักรหลังสังคายนาได้ใกล้ชิดมากขึ้นกับความเจ็บป่วยของประชากรและความกระหายหาความรักเพื่อแม่” นั่นคือพระศาสนจักรต้องมีผู้เลี้ยงแกะ/นายชุมพาที่อยู่ใกล้ชิดกับประชากรของพระเจ้า เข้าใจและเห็นใจพวกเขาทั้งทาง “ด้านวัฒนธรรมและด้านสังคม” แม้ดูว่าพระองค์ “ทรงเข้มงวดในแก่นแท้ของความเชื่อและในการจัดการบริหารพระศาสนจักร บุญราศีพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 1 ได้แสดงให้เห็นถึง “การอยู่ใกล้ชิดเข้าหาง่าย ความนอบน้อมถ่อมตน และความเรียบง่าย” ได้อย่างเด่นชัด พระองค์ทรงสอนถึงความอ่อนโยนและความเมตตาของพระเจ้าซึ่งคงอยู่เป็นปัจจุบันตลอดกาล

[หมวดชีวิตด้านจิตใจ]

สู่ทศวรรษที่ 6 สถาบันแสงธรรม เพื่อการสืบทอดพันธกิจของ พระเยซูคริสตเจ้า

ดร.สุภาวดี นัมคณิสสรณ์

บทนำ

สถาบันแสงธรรมมีลักษณะเฉพาะในการดำเนินการของสถาบัน โดยมีเป้าหมายเพื่อเตรียมบุคลากรให้เป็นผู้ผู้นำในคริสต์ศาสนา ซึ่งเรียกว่า “พระสงฆ์ (บาทหลวง) และนักบวชให้เป็นผู้นำทางความเชื่อและดำเนินชีวิตตามคุณค่าของพระวรสาร เป็นผู้ที่เพียบพร้อมด้วยความรู้ ความสามารถในทุกๆ ด้าน เพื่อรับใช้พระศาสนจักร สังคม ประเทศชาติให้มั่นคงและเจริญก้าวหน้าบนพื้นฐานของหลักคำสอนขององค์พระเยซูคริสตเจ้า และของพระศาสนจักร

ในโอกาสที่สถาบันแสงธรรมได้จัดฉลอง 50 ปี แสงธรรมในช่วงตั้งแต่วันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ. 2022 - วันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ. 2023 นอกจากพวกเราจะได้ร่วมใจกันขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระพรที่พระองค์ได้ประทานให้แก่สถาบันแสงธรรมแล้วยังเป็นโอกาสที่ดีที่พวกเราจะได้พิจารณาไตร่ตรองว่าสถาบันควรที่จะพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรและแนวทางในการอบรมสมาชิกในสถาบันอย่างไร เพื่อให้สถาบันแสงธรรมซึ่งกำลังจะย่างเข้าสู่ทศวรรษที่ 6 ได้เป็นสถาบันที่ให้กำเนิด

พันธกิจแห่งความรักและความเมตตาของพระเยซูคริสตเจ้า
เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของคริสตชนทุกคน
เพราะคริสตชนคือศิษย์ คือผู้ที่ติดตามพระเยซูคริสตเจ้า
ศิษย์จึงต้องดำเนินตามแบบอย่างของผู้เป็นอาจารย์ของตน

พระสงฆ์ที่แท้จริงตามแบบอย่างขององค์พระเยซูคริสตเจ้าเพื่อที่จะได้ปฏิบัติหน้าที่ในการสืบทอดพันธกิจของพระเยซูคริสตเจ้าต่อไป

พันธกิจของพระเยซูคริสตเจ้า

ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูคริสตเจ้าได้ทรงทำให้แผนการแห่งความรอดขององค์พระบิดาเจ้าสำเร็จและเป็นจริง โดยการประกาศข่าวดีเรื่องการมาถึงของพระอาณาจักรของพระเจ้า โดยหลังจากที่ยอห์นถูกจองจำ พระเยซูคริสตเจ้าได้เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี พระองค์ตรัสว่า “เวลาที่กำหนดไว้มาถึงแล้ว พระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้แล้ว จงกลับใจและเชื่อข่าวดีเถิด” (มก 1:15) และที่เมืองคาเปอร์นาอุมแม้ว่าประชาชนจะพยายามหน่วงเหนี่ยวพระองค์ไม่ให้จากพวกเขาไปแต่พระองค์ก็ทรงตรัสกับพวกเขาว่า “เราต้องประกาศ

ข่าวดีเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้าให้แก่เมืองอื่นด้วย เพราะเราถูกส่งมาเพื่อการนี้” (ลก 4:43) พระอาณาจักรของพระเจ้านั้นได้ปรากฏให้เราเห็นทั้งในพระวาจาและในพันธกิจของพระเยซูคริสตเจ้า

พระเยซูคริสตเจ้าได้ทรงเริ่มพันธกิจในการประกาศและการสถาปนาพระอาณาจักรของพระเจ้าโดยทรงเรียกและเลือกอัครสาวก 12 คน โดยพระองค์ได้เสด็จขึ้นไปบนภูเขา ทรงเรียกผู้ที่พระองค์ทรงต้องการให้มาพบเขาเหล่านั้นก็มาเฝ้าพระองค์ “พระองค์จึงทรงแต่งตั้งอัครสาวกลีบสองคนให้อยู่กับพระองค์ และเพื่อจะส่งเขาออกไปเทศน์สอน โดยให้มีอำนาจขับไล่ปีศาจด้วย อัครสาวกลีบสองคนที่ทรงแต่งตั้ง คือ ซีโมน พระองค์ทรงตั้งชื่อใหม่ให้เขาว่า “เปโตร” ยากอบบุตรของเศเบดีและยอห์น น้องชายของยากอบ พระองค์ทรงตั้งชื่อให้สองพี่น้องนี้ว่า “โธมาส” ซึ่งแปลว่า “ลูก

ฟาร็อง” อันดรูว์ ฟิลิป บาร์โธโลมิว มัทธิว โทมัส ยากอบบุตรของอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมนจากกลุ่มชาตินิยมและยูดาส อิสคาริโอท ต่อมายูดาสผู้นี้ได้ทรยศต่อพระองค์” (มก 3:14-19) พวกเขาได้เข้ามาเป็นสมาชิกของครอบครัวพระเยซูคริสตเจ้าอย่างแท้จริงโดยพระองค์ “...ทรงยื่นพระหัตถ์ชี้บรรดาศิษย์ ตรัสว่า ‘นี่คือมารดาและพี่น้องของเรา เพราะผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ ผู้นั้นเป็นพี่น้องชายหญิงและเป็นมารดาของเรา’” (มธ 12:49-50) ดังนั้น ผู้ที่เป็นพี่น้องชายหญิงของพระเยซูคริสตเจ้าและกลายเป็นพระมารดาของพระองค์โดยทางพระวาจาของพระเจ้า นั่นก็เพราะว่าเขานำพระวาจาของพระเจ้าที่ได้นำชีวิตใหม่ไปให้กับวิญญาณของเพื่อนพี่น้องของเขา ด้วยเหตุนี้ เขาจึงเป็นผู้ที่ให้กำเนิดพระเจ้าในจิตใจของผู้ที่ฟังพระวาจาของพระเจ้าและกลายเป็นมารดาของพระเยซูคริสตเจ้า โดยพระเยซูคริสตเจ้าได้ทรงสอนแนวทางในการดำเนินชีวิตใหม่ให้กับพวกเขาตามจิตตารมณ์ของพระอาณาจักรของพระเจ้าซึ่งบุตรแห่งพระอาณาจักรควรจะมีในการดำเนินชีวิตของเขา (มธ 5:3-48)

ความรักและเมตตา: มิติสำคัญในพันธกิจของพระเยซูคริสตเจ้า

“... บรรดาคนเก็บภาษีและคนบาปเข้ามาใกล้เพื่อฟังพระเยซูคริสตเจ้า ชาวฟาริสีและธรรมาจารย์ต่างบ่นว่า ‘คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินอาหารร่วมกับเขา’ พระองค์จึงตรัสเรื่องอุปมาให้เขาฟัง” (ลก 1:1-3) จากพระวรสารตอนนี้จะเห็นได้ว่าบรรดาฟาริสีและธรรมาจารย์รับไม่ได้เมื่อพวกเขาเห็นพระเยซูคริสตเจ้าต้อนรับและกินอาหารร่วมกับคนบาป ทั้งนี้ก็เพราะว่า การแบ่งปันอาหารแก่กันนั้นย่อมหมายถึงการแสดงออกของการยอมรับและความเป็นหนึ่งเดียวกัน ดังนั้น บรรดาฟาริสีผู้ซึ่งมีความเคร่งครัดในการถือศาสนาและถือกฎหมาย (โตราห์) และธรรมาจารย์ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านความรู้และเชี่ยวชาญกฎหมายโตราห์จึงไม่สามารถที่จะยอมรับและร่วมโต๊ะกับบุคคลที่ยังไม่ได้กลับใจ แต่สำหรับพระเยซูคริสตเจ้าแล้วพระองค์มิได้เรียกร้องให้คนบาปกลับใจก่อนแล้วจึงจะยอมรับร่วมโต๊ะกับพวกเขาแต่พระองค์กลับมอบความรักและการให้อภัยให้กับเขาเพื่อเป็นหนทางช่วยให้พวกเขากลับใจ

“

พระเยซูคริสตเจ้าคือภาพที่สมบูรณ์สูงสุดของความรัก
และเมตตาของพระเจ้า เมื่อเราเป็นศิษย์ของพระองค์
เราก็ต้องดำเนินชีวิตของเราให้เหมือนกับพระองค์ด้วย
เพื่อว่าชีวิตของคริสตชนจะได้เป็นภาพที่สมบูรณ์ของความรัก
และเมตตาของพระเจ้าเหมือนกับที่พระเยซูคริสตเจ้าทรงเป็น

”

จะเห็นได้ว่า สิ่งที่พระเยซูคริสตเจ้าทรงปฏิบัตินั้นเป็นสิ่งที่ทำต่อบุคคลที่ให้ความเคารพและให้ความสำคัญต่อกฎระเบียบแต่สำหรับพระเยซูคริสตเจ้าแล้วพระองค์ทรงก้าวข้ามไปเกินกว่ากฎระเบียบทั้งหลายและพระองค์ทรงเลือกที่จะอยู่เคียงข้างคนบาปเพื่อยืนยันให้ทุกคนเห็นว่าในการดำเนินชีวิตของเรานั้นจะต้องมีความรักและความเมตตาเป็นศูนย์กลาง

พระเยซูคริสตเจ้ายังทรงเล่าอุปมาเรื่อง “แกะที่พลัดหลง” ซึ่งภาพของผู้เลี้ยงแกะที่ออกติดตามแกะที่พลัดหลงไปจึงเปรียบเสมือนภาพที่สะท้อนให้เห็นถึงพระเจ้าที่ทรงเปี่ยมด้วยความรักและเมตตาที่ทรงออกตามหามนุษย์ทุกคนโดยเฉพาะคนบาปซึ่งเป็นผู้ที่อ่อนแอเหมือนแกะตัวที่พลัดหายไปและเป็นแกะตัวที่ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุดจึงทำให้เราสามารถมั่นใจได้ว่า พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรักและ

เมตตาจะไม่ทรงทอดทิ้งมนุษย์คนใดอย่างแน่นอน

นอกจากนี้พระองค์ยังทรงเล่าอุปมาเรื่อง “ลูกจ้างพลานู” “ชาวสะมาเรียผู้ใจดี” ซึ่งอุปมาที่ยกมาเป็นตัวอย่างนี้ล้วนเป็นเรื่องราวที่มีเรื่อง “ความรักและความเมตตา” เป็นหลักของเนื้อหาทั้งหมด ดังนั้นความรักและความเมตตาจึงเป็น “หัวใจ” ของชีวิตและพันธกิจของพระเยซูคริสตเจ้า ซึ่งพันธกิจแห่งความรักและความเมตตาก็ได้บรรลุจุดสมบูรณ์บนไม้กางเขนเพราะเป็นที่ที่ความรักและความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ทุกคนได้รับการเปิดเผยอย่างสมบูรณ์ในองค์พระเยซูคริสตเจ้า

ดังนั้น พันธกิจแห่งความรักและความเมตตาของพระเยซูคริสตเจ้าจึงเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของคริสตชนทุกคนด้วย ทั้งนี้ก็เพราะว่าคริสตชนคือศิษย์ คือผู้ติดตามพระเยซูคริสตเจ้า ศิษย์จึงต้องดำเนิน

ตามแบบอย่างของผู้เป็นอาจารย์ของตน เมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าคือภาพที่สมบูรณ์สูงสุดของความรักและเมตตาของพระเจ้า เมื่อเราเป็นศิษย์ของพระองค์เราก็ต้องดำเนินชีวิตของเราให้เหมือนกับพระองค์ด้วยเพื่อว่าชีวิตของคริสตชนจะได้เป็นภาพที่สมบูรณ์ของความรักและเมตตาของพระเจ้าเหมือนกับที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็น

นอกจากนี้ พระเยซูคริสต์เจ้ายังได้ทรงวางโครงสร้างให้กับพระศาสนจักรของพระองค์ซึ่งจะต้องดำรงอยู่ต่อไปจนกระทั่งพระอาณาจักรของพระเจ้าจะสำเร็จสมบูรณ์และพระศาสนจักรนี้ต่อมาก็ได้พัฒนาเป็นสถาบันทางศาสนาซึ่งมีรูปแบบทางสังคมและรูปแบบนี้ได้รับการสืบทอดมาจากคำสอนและการปฏิบัติของพระเยซูคริสต์เจ้า

ผู้สืบทอดพันธกิจของพระเยซูคริสต์เจ้า

ในพระศาสนจักร สมาชิกทุกคนที่ได้รับศีลล้างบาปก็จะเป็นผู้ที่มีส่วนในหน้าที่ของสงฆ์ ประภาศกและกษัตริย์ของพระเยซูคริสต์เจ้า และทุกคนก็มีพระพรพิเศษของพระเจ้าในการปฏิบัติหน้าที่พิเศษของตน ดังเช่น อวัยวะต่างๆ ในร่างกายที่ทำหน้าที่ต่างกัน ด้วยเหตุที่ว่า “แม้ร่างกายเป็นร่างกายเดียว แต่ก็มีอวัยวะหลายส่วน อวัยวะต่างๆ เหล่านี้แม้จะมีหลายส่วน ก็ร่วมเป็นร่างกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์เจ้า ก็ฉันนั้น เดชะ

พระจิตเจ้าพระองค์เดียว เราทุกคนจึงได้รับการล้างมารวมเข้าเป็นร่างกายเดียวกัน ไม่ว่าจะจะเป็นชาวยิวหรือชาวกรีก ไม่ว่าจะเป็มหาหรือเป็นไทยก็ตาม เราทุกคนต่างได้รับพระจิตเจ้าพระองค์เดียวกัน...” (1 คร : 12-13)

ดังนั้น พระศาสนจักรจึงมีผู้นำหรือ “ศิษยะ” เดียวคือ พระเยซูคริสต์เจ้าและพระองค์ก็ได้ทรงมอบอำนาจการเป็นผู้นำนี้ให้แก่ นักบุญเปโตรและบรรดาอัครสาวก เพื่อให้พวกเขาได้สืบทอดพันธกิจของพระองค์ต่อไปโดยพระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงตรัสกับนักบุญเปโตรว่า “... ซิโมน บุตรของยอห์น ท่านเป็นสุขเพราะไม่ใช่มนุษย์ที่เปิดเผยให้ท่านรู้ แต่พระบิดาเจ้าของเราผู้สถิตในสวรรค์ ทรงเปิดเผย เราบอกท่านว่า ท่านคือศิลา และบนศิลานี้ เราจะตั้งพระศาสนจักรของเรา ประตูนรกจะไม่มีวันชนะพระศาสนจักรได้ เราจะมอบกุญแจอาณาจักรสวรรค์ให้ ทุกสิ่งที่ท่านจะผูกบนแผ่นดินนี้ จะผูกไว้ในสวรรค์ด้วย ทุกสิ่งที่ท่านจะแก้ในแผ่นดินนี้ ก็จะแก้ในสวรรค์ด้วย...” (มธ 16:17-19)

บรรดาอัครสาวกได้พยายามเจริญชีวิตตามคำสอนของพระเยซูคริสต์เจ้าในขณะที่พระองค์อยู่กับพวกเขาและเมื่อพระองค์ได้เสด็จกลับคืนชีพและก่อนที่จะจากพวกเขาไปพระองค์ได้มอบหน้าที่ในการต่องานแพร่ธรรมของพระองค์ให้กับบรรดาอัครสาวกและ

พระองค์ก็ได้ให้บรรดาอัครสาวกมีอำนาจเช่นเดียวกับพระองค์และทรงให้สัญญาว่าจะประทับอยู่กับพวกเขาผู้ที่ทำหน้าที่ในการสืบทอดพันธกิจของพระองค์ตลอดไป โดยพระองค์ตรัสกับบรรดาศิษย์ของพระองค์ว่า “... พระเจ้าทรงมอบอาชญาสิทธิ์ทั้งหมดบนสวรรค์และบนแผ่นดินให้แก่เรา เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา ทำพิธีล้างบาปให้เขา เดชะพระนาม พระบิดา พระบุตร และพระจิต จงสอนเขาให้ปฏิบัติตามคำสั่งทุกข้อที่เราให้แก่ท่าน แล้วจงรู้เถิดว่าเราอยู่กับท่านทุกวันตลอดไปตราบจนสิ้นพิภพ” (มธ 28:18-20)

การที่พระเยซูคริสตเจ้าได้ทรงเลือกบรรดาอัครสาวกของพระองค์นั้นจึงเป็นการสืบทอดการเป็นสงฆ์ของพระองค์ด้วยวิถีทางพิเศษและโดยอำนาจของพระจิตในศีลบรรพชา พระสงฆ์จึงได้เผยแสดงถึงพระเยซูคริสตเจ้า และได้เป็นพยานถึงพระองค์อย่างเด่นชัดโดยผ่านทาง การดำเนินชีวิตที่รักในความยากจน ความนอบน้อมเชื่อฟังและความบริสุทธิ์ ดังนั้น พระสงฆ์จึงถูกเรียกให้ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อจะให้ชีวิตของตนได้เข้ามามีส่วนร่วมกับพระเยซูคริสตเจ้าและเพื่อที่จะได้เป็นผู้ป่าวประกาศข่าวดีโดยปราศจากข้อจำกัดใดๆ ดังเช่นบรรดาอัครสาวกและผู้ที่สืบทอดจากบรรดาอัครสาวก

พระสงฆ์ผู้รับใช้: ภาพลักษณ์ของพระเยซูคริสตเจ้า

“...จงมีความรู้สึกนึกคิดเช่นเดียวกับที่พระคริสตเยซูทรงมีเถิด แม้ว่าพระองค์ทรงมีธรรมชาติพระเจ้า พระองค์ก็ได้ทรงถือว่าศักดิ์เสมอพระเจ้านั้นเป็นสมบัติที่ต้องหวนแหน แต่ทรงสละพระองค์จนหมดสิ้น ทรงรับสภาพดุจทาส เป็นมนุษย์ดุจเรา ทรงแสดงพระองค์ในธรรมชาติมนุษย์ ทรงถ่อมพระองค์จนถึงกับทรงยอมรับแม้ความตายเป็นความตายบนไม้กางเขน...” (ฟป 2:5-8) “เช่นเดียวกับพระคริสตเยซู” นั้นก็แปลว่าต้องปฏิบัติตามแบบอย่างของพระเยซูคริสตเจ้านั้นคือการรับใช้ เพราะทุกกิจการที่พระเยซูคริสตเจ้าทรงกระทำนั้นก็เพื่อรับใช้ผู้อื่น ดังนั้น พระสงฆ์ของพระองค์ก็ต้องกระทำเช่นเดียวกับองค์พระเยซูคริสตเจ้าซึ่งพระองค์ทรงตรัสว่า “...ท่านทั้งหลายย่อมรู้ว่า คนต่างชาติที่เป็นหัวหน้า ย่อมเป็นเจ้านายเหนือผู้อื่นและผู้ใหญ่ย่อมใช้อำนาจบังคับ แต่ท่านทั้งหลายไม่ควรเป็นเช่นนั้น ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นคนที่หนึ่งในบรรดาท่านทั้งหลาย ก็จะต้องทำตนเป็นผู้รับใช้เหมือนกับที่บุตรแห่งมนุษย์มิได้มาเพื่อให้ผู้อื่นรับใช้แต่มาเพื่อรับใช้ผู้อื่นและมอบชีวิตของตนเป็นสินไถ่เพื่อมวลมนุษย์” (มธ 20:25-28)

เราได้เห็นแล้วว่า ตลอดชีวิตของพระเยซูคริสต์เจ้าบนโลกมนุษย์นั้น พระองค์ทรงปฏิบัติตนเป็นผู้รับใช้ พระองค์ไม่เคยเรียกร้องให้บรรดาศิษย์ของพระองค์มาปรนนิบัติรับใช้พระองค์ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระอาจารย์ และในทางตรงกันข้ามพระองค์กลับเป็นผู้ที่คอยดูแลและเอาใจใส่พวกเขา คอยอบรมสั่งสอนและรับใช้พวกเขา แม้จนกระทั่งในวันสุดท้ายก่อนที่พระองค์จะถูกจับไปตรึงกางเขน องค์พระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นพระอาจารย์ได้ก้มลงไปล้างเท้าบรรดาศิษย์ของพระองค์และยังได้ทรงสั่งให้พวกเขาทำเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงทำโดยพระองค์ ทรงตรัสว่า “... ท่านทั้งหลายเรียกเราว่าอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ถูกแล้ว เพราะเราเป็นอย่างนั้นจริงๆ ในเมื่อเราซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและอาจารย์ยังล้างเท้าให้ท่าน ท่านก็ต้องล้างเท้าให้กันและกันด้วยเราวางแบบอย่างไว้ให้แล้ว ท่านจะได้ทำเหมือนกับที่เราทำกับท่าน...” (ยอห์น 13: 13-15)

ดังนั้น พระสงฆ์ของพระเยซูคริสต์เจ้าจึงเป็นพระสงฆ์ที่เป็นผู้รับใช้ผู้อื่น มิใช่ให้ผู้อื่นมารับใช้และพร้อมที่จะอุทิศชีวิตของตนเองเพื่อรับใช้พระเจ้าผ่านการทำงานอภิบาลและการประกาศข่าวดีแห่งความรอดในการรวบรวมและนำชุมชนของผู้มีความเชื่อโดยทำหน้าที่เป็นศาสนบริการแห่งพระ

ธรรมล้ำลึกอันศักดิ์สิทธิ์ในพระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าซึ่งเป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระสงฆ์จึงต้องทำหน้าที่ในการช่วยให้คนบาปได้คืนดีกับพระเจ้าและพระศาสนจักร โดยอาศัยศีลลอภัยบาปและในการถวายบูชามิสซาพระสงฆ์ก็ได้ประกาศการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนชีพของพระเยซูคริสต์เจ้า พระสงฆ์ยังมีส่วนร่วมเป็นพิเศษในหน้าที่อภิบาลของพระเยซูคริสต์เจ้าต่อพระศาสนจักร พระสงฆ์จึงต้องปฏิบัติหน้าที่นี้ตามแบบฉบับของผู้รับใช้และการรับใช้ผู้อื่นอย่างถูกต้องวิธีนี้จะนำไปสู่ความสุภาพด้วยโดยผู้ที่รับใช้จะต้องไม่คิดว่าตนเองนั้นเหนือกว่าคนที่ตนรับใช้ ดังเช่นพระเยซูคริสต์เจ้าซึ่งยอมถ่อมพระองค์มารับสภาพที่ต่ำต้อยที่สุด นั่นคือหนทางแห่งไม้กางเขนและด้วยความสุภาพถ่อมตนนี้เองที่พระองค์ได้ทรงไถ่กู้เราและเสด็จมาช่วยเราอยู่เสมอ ดังนั้น ในการทำกิจเมตตาเราต้องตระหนักว่าเราไม่ได้ทำกิจเมตตาเพราะเราเหนือกว่าหรือเก่งกว่าผู้อื่นแต่เป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้เราสามารถทำเช่นนั้นได้ เราจึงเป็นเพียงเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้าซึ่งการเรียนรู้นี้จะช่วยให้เราหลุดพ้นจากความคิดที่ว่าเราเพียงลำพังเท่านั้นที่จะเป็นผู้รับผิดชอบให้โลกนี้น่าอยู่ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วพระเจ้าทรงเป็นผู้ปกครองโลกไม่ใช่เรา แต่เราจะพยายามทำทุกสิ่งที่เราสามารถทำได้ด้วยใจ

ที่สุขภาพและด้วยสุขภาพนี้เช่นกันที่เราจะมอบทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าและ เราจะมอบการรับใช้แด่พระองค์เท่าที่กำลังของเราจะสามารถทำได้และตราบเท่าที่พระองค์จะประทานผลกำลังให้กับเราและนี่คือภารกิจที่ผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสตเจ้าจะต้องกระทำ

ดังนั้น พระสงฆ์จึงต้องอุทิศตนอย่างสมบูรณ์ในการประกาศถึงพระเยซูคริสตเจ้า โดยตระหนักถึงจิตตารมณ์แห่งความรักและเมตตาของผู้อภิบาลตามแบบอย่างของพระเยซูคริสตเจ้า

พระสงฆ์ของพระเยซูคริสตเจ้าในยุคดิจิทัล

พระเยซูคริสตเจ้าได้ทรงประกาศข่าวดีแห่งความรอดทั้งด้วยคำพูดและการกระทำเพื่อนำความรอดพ้นมาสู่มนุษย์และทำให้ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกับพระตรีเอกานุภาพและได้ทรงมอบหมายพันธกิจในการประกาศข่าวดีแห่งความรอดนี้ไปยังนานาชาติให้แก่บรรดาอัครสาวกของพระองค์และแก่ผู้ที่ผู้สืบทอดต่อจากบรรดาอัครสาวกได้เป็นผู้สานภารกิจของพระองค์ต่อไป

ในประเทศไทยก็เช่นกัน เมื่อประมาณ 350 ปีมาแล้ว ก็ได้มีคนต่างชาติ ต่างภาษาที่พวกเราคนไทยไม่เคยรู้จักเขามาก่อนและพวกเขาก็ได้ยอมทิ้งบ้านเกิดเมืองนอนของเขา พวกเขายอมแม้กระทั่งละทิ้งญาติพี่น้อง

ของเขาแล้วเดินทางเสี่ยงความตายมาที่ประเทศไทยของเราซึ่งระหว่างการเดินทางนั้น พวกเขาก็ยังต้องเผชิญกับอันตรายและโรคร้ายต่างๆ อีกทั้งยังมีความเป็นอยู่ที่ยากลำบาก โดยเฉพาะอากาศและอาหารการกินซึ่งมีความแตกต่างไปจากบ้านเกิดเมืองนอนของเขาอย่างสิ้นเชิง มีบางคนอาจจะเคยตั้งคำถามด้วยความสงสัยว่า บรรดามิชชันนารีเหล่านั้นรู้หรือไม่ว่า ในการเดินทางมายังประเทศไทยนี้มีความเสี่ยงต่อชีวิตและมีโอกาสที่จะต้องตายด้วย คำตอบก็คือพวกเขา^{รู้}และพวกเขาก็พร้อมที่จะสละชีวิตเพื่อที่จะประกาศและยืนยันในสิ่งที่พวกเขาเชื่อและมีความศรัทธา ซึ่งพวกเขาต้องการประกาศถึงพระเยซูคริสตเจ้าให้พวกเราทุกคนที่ยังไม่รู้จักพระเจ้า ไม่รู้จักพระเยซูคริสตเจ้าและก็ไม่เคยได้ยินข่าวดีหรือพระวรสารจะได้รู้จัก ได้เชื่อ และศรัทธาอย่างที่พวกเขาเชื่อและศรัทธา เพื่อที่พวกเราจะได้สามารถเอาตัวรอดไปสวรรค์ได้

แต่ในปัจจุบันนี้ สิ่งหนึ่งที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของคนในโลกปัจจุบันก็คือเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology) ดังนั้น โครงสร้างทางสังคมจึงเป็นสังคมดิจิทัล (Digital Society) ซึ่งเป็นสังคมที่ต้องพึ่งพาเทคโนโลยีดิจิทัลอันได้แก่คอมพิวเตอร์ ซอฟต์แวร์ที่เชื่อมโยงการใช้ข้อมูลข่าวสารในปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้เอง ไม่ว่า

เราจะอยู่ที่ใดในโลก เราก็สามารถที่จะติดต่อสื่อสารถึงกันได้ในเวลาอันรวดเร็วและในราคาที่ประหยัดมากโดยผ่านโทรศัพท์ที่ไร้สายผ่านคอมพิวเตอร์ในรูปแบบของอีเมล (e-mail) และอินเทอร์เน็ต (Internet) ทั้งอีเมลและอินเทอร์เน็ตจึงเป็นพื้นที่สาธารณะในระดับโลก (a global public space) ชนิดใหม่ที่คนต่างเชื้อชาติ ต่างวัฒนธรรมและต่างพื้นที่สามารถที่จะติดต่อสื่อสารถึงกันได้โดยไม่มีปัญหาในเรื่องระยะห่างให้เป็นอุปสรรคอีกต่อไป

ถึงแม้ว่าโลกในยุคดิจิทัลจะมีความสะดวกสบายแต่ในขณะเดียวกันเราก็ต้องอยู่ในท่ามกลางสังคมที่มีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วอยู่ตลอดเวลา ขาดความชัดเจนและแน่นอน จนทำให้เราเกิดความรู้สึกไม่มั่นคงในชีวิต ดังนั้นเราจึงได้เห็นถึงความพยายามของคนบางกลุ่มที่หันกลับไปหาศาสนา หรือ หันกลับไปหาสถาบันหลักในสังคมกันมากขึ้น เช่น ครอบครัว ชุมชนหรือหันกลับไปหารากเหง้าทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เพราะพวกเขาต้องการความมั่นคงและความต่อเนื่อง อีกทั้งยังต้องการรากฐานและคุณค่าที่เป็นสากลแม้ว่าพวกเขา กำลังอยู่ในโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วอยู่ตลอดเวลา เช่นในโลกปัจจุบันก็ตาม แต่ถึงกระนั้นก็ยังมียุคกลุ่มคนที่เลือกที่จะหันหลังให้กับศาสนาด้วยเช่นกัน

ผลสำรวจขององค์กรพิวพบว่า จำนวนคนที่ไม่นับถือศาสนาทั่วโลกนั้นมีมากถึง 1,100 ล้านคน จำนวนที่มากที่สุดคือประเทศจีน 700 ล้านคน โดยกลุ่มคนที่ไม่มีความเชื่อทางศาสนาทั่วโลกพุ่งสูงขึ้นในช่วง 100 ปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศคอมมิวนิสต์ ส่วนประเทศไทยนั้นเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 20 จากความผิดหวังกับบุคคลทางศาสนา

กลุ่มคนไม่มีความเชื่อทางศาสนามักเป็นเทรนด์ใหม่ของโลกและนับวันก็จะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น เพียงค้นหาคำว่า “ กลุ่มคนไม่มีความเชื่อทางศาสนา ” ในอินเทอร์เน็ต ก็จะทำให้พบว่าการตั้งกระทู้ในพันทิพย์ ถามถึงจุดเปลี่ยนของคนที่ปฏิเสธการนับถือศาสนาจำนวนมาก หลายคนแสดงความคิดเห็นโดยระบุว่า ศาสนาไม่มีความจำเป็นกับชีวิต เพราะทำให้คนงมงายและก็ยังมียุคกลุ่มคนไม่มีความเชื่อทางศาสนาเป็นจำนวนไม่น้อยได้ตั้งกลุ่มเฟซบุ๊กไว้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน

จากผลสำรวจข้างต้นนี้ ชี้ให้เห็นว่า มนุษย์ส่วนใหญ่ที่มีชีวิตอยู่ในโลกดิจิทัลจะสามารถติดต่อสื่อสารและรับรู้ข่าวสารกันโดยผ่านโลกของอินเทอร์เน็ตและโซเชียลมีเดีย (Social Media) ที่ได้รวบรวมทุกสิ่งไว้ด้วยกัน ทำให้มนุษย์ได้รับความสะดวกและไม่ต้องไปแสวงหาจากที่อื่น ความก้าวหน้านี้จึงเข้ามาแทนที่ของศาสนาและความเชื่อของศาสนา จึงมียุคกลุ่มคนที่มีความรู้สึกว่าการนับถือศาสนาไม่มีความจำเป็นแล้วสำหรับมนุษย์ ดังนั้น คุณค่าทางศาสนาจึงถูกลดทอนลงไป

“

งานอภิบาลแพรธรรม
ถือว่าเป็นเป้าหมายที่สำคัญสูงสุดของชีวิตพระสงฆ์
และของผู้อภิบาลที่จะต้องถูกส่งไปเพื่อการรับใช้
และการประกาศข่าวดีแห่งพระวรสาร
โดยมีองค์พระเยซูคริสตเจ้าเป็นศูนย์กลางของชีวิต
และการเลียนแบบที่จะเป็นเหมือนพระองค์
ในชีวิตประจำวันของผู้อภิบาลที่ดีเช่นเดียวกัน

”

ปัจจุบันบนโลกสังคมออนไลน์ได้เริ่มมีการตั้งคำถามเกี่ยวกับแนวคิดของกลุ่มคนที่ไม่มีศาสนา โดยเฉพาะในประเทศไทยก็มีกลุ่มคนเหล่านี้มากขึ้นและมักจะมีการถกเถียงว่า พวกเขาจะใช้ชีวิตอย่างไรหากไม่มีศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ ซึ่งมีหลายท่านได้กล่าวตรงกันว่า บริโภคนิยมนั้น ได้เข้ามาแทนที่ศาสนาและมีผู้ยึดถือปฏิบัติตามกันอย่างมากมาย โดยมีศูนย์การค้า ร้านอาหารเป็นที่รวมตัวกัน และมีการแสดงต่างๆ เช่น คอนเสิร์ตที่ช่วยหลอมรวมจิตใจให้ผู้คนมารวมตัวกัน โดยมีสื่อต่างๆ เป็นนักเทศน์

สื่อต่างๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบันก็ได้ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือให้กับบริโภคนิยมและคนที่อยู่ภายใต้บริโภคนิยมนี้ก็จะมีความรู้สึกไม่พอเพียงอยู่ตลอดเวลาเพราะชีวิตจะต้อง

พยายามดิ้นรนอยู่ตลอดเวลาเพื่อที่จะได้เป็นเหมือนกับคนอื่นแทนที่จะเป็นตัวเอง

ดังนั้น ความเชื่อทางศาสนาซึ่งถูกลดความสำคัญลงด้วยกระแสของสื่อและเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าขึ้นจนกระทั่งสามารถที่จะดึงดูดผู้คนให้ถอยห่างไปจากวิถีชีวิตทางศาสนามากขึ้นเรื่อยๆ จนไม่สนใจกับเรื่องศีลธรรมและความถูกต้อง

พระศาสนจักรคาทอลิกก็ได้ตระหนักถึงวิกฤตที่เกิดขึ้นดังกล่าวนี้ซึ่งถือว่าเป็นวิกฤตที่ทำลายความเชื่อของคริสตชนเป็นอย่างมาก และพระศาสนจักรก็ได้ให้การสนับสนุนการใช้สื่อเทคโนโลยีใหม่ๆ เพื่อการอภิบาลโดยต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีของแต่ละท้องถิ่น

พระสงฆ์จึงควรที่จะเลือกใช้สื่อและเทคโนโลยีไปใช้เพื่อให้การอภิบาลบังเกิดผลมากขึ้นและเพื่อให้สามารถเข้าถึงประชาชนได้อย่างกว้างขวางมากขึ้น พระสงฆ์สามารถใช้สื่อและเทคโนโลยีในฐานะที่เป็นเครื่องมือของการอภิบาลและการประกาศข่าวดีแห่งความรอดอย่างมีวิจรรย์ญาณเพื่อแบ่งปันพระวรสารแก่ผู้ที่ใช้สื่อเหล่านี้ที่นับวันก็จะมีจำนวนที่เพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชนที่ชีวิตส่วนใหญ่ของพวกเขาอยู่กับสื่อเหล่านี้ตลอดเวลา

จากประสบการณ์ของผู้เขียนเองพบว่าเวลาที่มีพิธีกรรมที่วัด เช่นพิธีมิสซา กลุ่มคนส่วนใหญ่ที่ไปวัดก็จะเป็นวัยผู้ใหญ่จนถึงวัยผู้สูงอายุ โดยมีลูกหลานเป็นคนพามา ผู้ใหญ่และผู้สูงอายุก็จะตั้งใจร่วมในพิธีกรรมเป็นอย่างดี ส่วนลูกหลานที่เป็นคนพาคุณพ่อคุณแม่หรือปู่ย่าตายายมาร่วมพิธีกรรม เขาก็จะก้มหน้าก้มตาใช้มือถือของเขาอย่างตั้งใจโดยไม่สนใจพิธีกรรมในวัดแต่อย่างใด ดูเหมือนว่าเนื้อหาในมือถือนั้นได้ดึงความสนใจของเขาไปจนหมด คำถามที่อาจถามต่อไปก็คือ ถ้าในอนาคตพวกเขาไม่มีคุณพ่อคุณแม่หรือปู่ย่าตายายให้พามาวัดอีกแล้วพวกเขาจะยังคงมาวัดหรือมาร่วมพิธีกรรมที่วัดอีกหรือไม่ ?

การตอบสนองสิ่งที่ท้าทายนี้เหมาะสมในท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงด้านวัฒนธรรมที่จะช่วยทำให้คนรุ่นใหม่ยังคงเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางศาสนาจึงจำเป็นต้องมีการใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารที่เหมาะสม ในยุคที่การสื่อสารในระบบดิจิทัลซึ่งประกอบด้วยการแสดงออกอย่างไร้ขอบเขตและหน้าที่หลักของพระสงฆ์ทุกท่านก็คือการประกาศถึงพระเยซูคริสตเจ้า พระวจนาตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงรับเอากายและสานต่อพระพรหรรษาอันบันดาลความรอดพ้นของพระองค์ในศตวรรษที่ 21

ในขณะที่เทคโนโลยีใหม่ๆ ได้ก่อให้เกิดความสัมพัทธ์ในระยะเวลาที่ห่างไกลมากยิ่งขึ้น พระสงฆ์จึงควรที่จะตอบสนองในด้านการอภิบาลด้วยการนำสื่อไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการประกาศพระวาจา ในการเปิดหนทางใหม่ของการเสวนา ในการเผยแพร่พระวรสารและการสอนคำสอน ซึ่งพระสงฆ์สามารถใช้ควบคู่ไปกับเครื่องมือเก่าที่เคยใช้กันมา ดังเช่น ในช่วงการแพร่ระบาดของเชื้อโควิด-19 เราไม่สามารถเดินทางไปร่วมพิธีกรรมที่วัดได้ ต้องเข้าร่วมพิธีกรรมที่บ้าน ผ่านระบบออนไลน์ และเมื่อสถานการณ์โควิด-19 คลี่คลายลงจึงสามารถไปร่วมพิธีกรรมที่วัดได้ตามปกติ แต่ก็ยังคงมีระบบออนไลน์สำหรับผู้สูงอายุ ผู้ป่วย และผู้ที่มีความจำเป็นและไม่สามารถเดินทางไปร่วมพิธีกรรมที่วัดได้เช่นกัน

นอกจากนี้ ในฐานะพระสงฆ์ของพระเยซูคริสตเจ้า พระสงฆ์สามารถทำให้พระเจ้าทรงประทับอยู่ในโลกปัจจุบันได้ในภาคปฏิบัติ ด้วยการแสดงความรักและความเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ไม่ว่าเขาจะเป็นคนยากจน คนพิการ คนเจ็บป่วย

คนขอทาน คนชราที่ถูกทอดทิ้ง เด็กกำพร้า คนที่อยู่ชายขอบของสังคมและคนที่ประสบความทุกข์ยากลำบากในการดำเนินชีวิต เพราะเทคโนโลยีการสื่อสารแบบใหม่ทำให้พระสงฆ์ได้รับรู้เรื่องราวต่างๆ ได้ง่ายขึ้นและสามารถให้ความช่วยเหลือได้อย่างรวดเร็วขึ้น และหากว่าเราได้ทบทวนชีวิตของพระเยซูคริสตเจ้าในเวลาที่พระองค์ทำงานประกาศข่าวดีบนโลกนี้ เราก็จะพบว่าพระองค์มิได้สนใจที่จะให้ความช่วยเหลือเฉพาะด้านจิตวิญญาณเท่านั้นแต่พระองค์ยังทรงรักษาผู้คนทางด้านร่างกายด้วยการรักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ให้นาย เช่น ทรงรักษาคนตาบอดและทรงขับไล่ผีปีศาจอีกด้วย ดังนั้น การทำงานอภิบาลและประกาศข่าวดีจึงจำเป็นต้องให้ความสนใจในปัญหาทุกด้านของเพื่อนพี่น้องของเรา ด้วยการแสดงความรักและความเมตตาต่อทุกคน และด้วยการแสดงความรักและความเมตตาดังกล่าวนี้นี้จะสามารถช่วยให้ผู้คนในยุคดิจิทัลได้สัมผัสว่าพระเจ้านั้นทรงประทับอยู่ในท่ามกลางพวกเขา

ทรงทำให้พวกเขามีความก้าวหน้าในความปรารถนาและความหวังของเขา พวกเขาจะพยายามใกล้ชิดกับพระวาจาของพระเจ้า ผู้ทรงประทานความรอดและทรงช่วยพวกเขาให้ได้พัฒนาคุณภาพชีวิตของพวกเขา และด้วยวิธีนี้จะทำให้พระวาจาของพระเจ้าได้มีที่พำนักอันถูกต้องในทุกยุคทุกสมัยรวมทั้งในยุคสมัยของเราซึ่งเป็นยุคดิจิทัลนี้ด้วย

บทสรุป

พระสงฆ์ต้องเป็นประจักษ์พยาน ความรักเมตตาจิตขององค์พระเยซูคริสตเจ้าเอง “... ที่พระองค์เสด็จผ่านไปทีใดทรงกระทำความดี....” (กจ 10:38) งานอภิบาลแพธธรรม ถือว่าเป็นเป้าหมายที่สำคัญสูงสุดของชีวิตพระสงฆ์และของผู้อภิบาลที่จะต้องถูกส่งไปเพื่อการรับใช้และการประกาศข่าวดีแห่งพระวรสารโดยมีองค์พระเยซูคริสตเจ้าเป็นศูนย์กลางของชีวิตและการเลียนแบบที่จะเป็นเหมือนพระองค์ในชีวิตประจำวันของผู้อภิบาลที่ดีเช่นเดียวกัน และเพื่อที่จะเรียนรู้ รู้จัก ติดตามองค์พระเยซูคริสตเจ้าเพื่อที่จะสามารถไปทำหน้าที่ของพระสงฆ์หรือผู้อภิบาลในการเป็นพยานถึงข่าวดีแห่งพระวรสารจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการเตรียมตัว ฝึกฝน อบรม ให้มีความรู้ อันประกอบด้วยความรู้ทั้งทางด้านพระ

คัมภีร์เทวศาสตร์ ปรัชญาและเหตุผล เรื่อง
ของพระศาสนจักร ข้อคำสอนทางจริยธรรม
และศาสตร์ของความเป็นมนุษย์และมีประสบ
การณ์ในชีวิต ซึ่งความรู้ดังกล่าวเหล่านี้จะ
ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือเพื่อช่วยพระสงฆ์ใน
การประกาศสอน ให้คำแนะนำและแนวทาง
ในการปฏิบัติที่ถูกต้องด้วยความมั่นใจ วางใจ
และเป็นสุขใจสำหรับชีวิตที่จะต้องก้าวเดิน
ไปในกระแสเรียกของชีวิตพระสงฆ์ตลอดไป
ซึ่งตลอดระยะเวลา 50 ปี ที่ผ่านมาสถาบัน

แสงธรรมก็ได้ทำหน้าที่ในการฝึกอบรมสามเณร
ให้เตรียมตัวเป็นนายชุมพบาลที่ดีตามแบบ
อย่างของพระเยซูคริสตเจ้า ซึ่งการเป็นนาย
ชุมพบาลที่ดีนั้นเป็นสิ่งที่ทำด้วยตนเองได้ไม่
ง่ายนักและนอกจากการฝึกอบรมตามหลัก
สูตรอย่างครบถ้วนแล้ว เรายังต้องให้พระจิต
เจ้าเป็นผู้นำทางเพื่อจะได้เป็นนายชุมพบาล
ที่สามารถที่จะดูแลประชากรของพระเจ้า
และนำทางพวกเขาให้เดินตามแบบอย่างของ
พระเยซูคริสตเจ้าตลอดไป

บรรณานุกรม

คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระคัมภีร์. (2545). พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่. ม.ป.พ. สื่อมวลชนคาทอลิกแห่งประเทศไทย. (2549). พระสมณสาส์นของสมเด็จพระสันตะปาปา เบเนดิกต์ที่ 16 พระเจ้าคือความรัก. (2549). โรงพิมพ์อัสสัมชัญ. ไทยพีบีเอส. (2561, 29 มกราคม). ผลสำรวจพบคนไม่นับถือศาสนาว่า 1,100 ล้านคนทั่วโลก. <https://www.thaipbs.or.th/news/content/269750>

[หมวดพิธีกรรม]

อาภรณ์ศักดิ์สิทธิ์ ที่ใช้ในพิธีกรรม

บาทหลวง เซซุรา ไชยเดช

เอกสารกฎหมายทั่วไปสำหรับมิสซาตามจารีตโรมัน ข้อ 335 ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับ
อาภรณ์ศักดิ์สิทธิ์ที่ใช้ในพิธีกรรมไว้ดังนี้

“ในพระศาสนจักรซึ่งเป็นพระกายของพระคริสตเจ้า ไม่ใช่อวัยวะทุกส่วนทำหน้าที่
เดียวกัน การมีหน้าที่แตกต่างกันในพิธีถวายบูชาขอบพระคุณ แสดงให้เห็นภายนอก
โดยการสวมอาภรณ์ศักดิ์สิทธิ์ไม่เหมือนกัน อาภรณ์ศักดิ์สิทธิ์ต้องเป็นเครื่องหมาย
แสดงถึงหน้าที่เฉพาะของศาสนบริกรแต่ละคน นอกจากนี้อาภรณ์ศักดิ์สิทธิ์ยังต้อง
ทำให้พิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์มีความสง่างามด้วย อาภรณ์ที่พระสงฆ์ สังฆานุกร และผู้ช่วย
พิธีที่เป็นฆราวาสใช้สวมใส่ ต้องรับการเสกตามโอกาส”

ในบทความนี้ผู้เขียนจะกล่าวถึงความเป็นมาและความหมายของอาภรณ์ศักดิ์สิทธิ์ที่ใช้
ในพิธีกรรม ได้แก่ เสื้ออัลบา ผ้าคลุมไหล่ เชือกคาดเอว สโตลา เสื้อกาสุลา เสื้อดัลมาติกา
เสื้อชีอปัส และเสื้อกัปปา

1. เสื้ออัลบา

เสื้ออัลบา (alba) เป็นเสื้อสีขาวแขนยาว ตัวเสื้อยาวจรดข้อเท้า (สมัยก่อนตัดเย็บจากผ้าลินิน) เอกสารกฎหมายทั่วไปสำหรับมิสซาตามจารีตโรมัน ข้อ 336 กล่าวว่า “อาภรณ์ศักดิ์สิทธิ์ทั่วไปสำหรับศาสนบริกรที่รับศีลบวช¹ และศาสนบริกรที่ได้รับการแต่งตั้งไม่ว่าชั้นใด คือ เสื้ออัลบาที่ใช้เชือกคาดเอวไว้ นอกจกจากเสื้อนี้จะตัดให้เข้ากับร่างโดยไม่จำเป็นต้องใช้เชือกคาดเอว ถ้าเสื้ออัลบานี้ปกคลุมคอไม่มีด ทำให้เห็นเสื้อที่สวมอยู่ภายใน ให้ใช้ผ้าคลุมไหล่ (amictus) ด้วย”

และข้อ 339 กล่าวเสริมว่า “ผู้ช่วยพิธีกรรม ผู้อ่านพระคัมภีร์ และผู้ช่วยอื่นที่เป็นฆราวาสอาจสวมเสื้ออัลบาหรืออาภรณ์อื่นตามที่สภาพระสังฆราชรับรองไว้ตามระเบียบในท้องถิ่นแต่ละแห่ง”

คำว่า “อัลบา” มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินในสมัยกลางคือ “alba” ซึ่งแปลว่า “สีขาว”

ความเป็นมาของเสื้ออัลบาน่าจะมาจากเสื้อที่ชาวโรมันสวมใส่ในชีวิตประจำวัน คือ เสื้อตุนิกา (tunica) ในสมัยโบราณมี 2 แบบ คือ แบบสั้น² และแบบตัวเสื้อยาวจรดถึงข้อเท้า (tunica talaris) พระสันตะปาปาซิลเวสเตอร์ (ค.ศ. 253-257) เป็นผู้กำหนดให้ใช้เสื้ออัลบาแบบแขนยาวตัวเสื้อยาวจรดข้อเท้าในพิธีกรรม ซึ่งยังคงมีผลอยู่จนถึงปัจจุบันนี้ ในปี ค.ศ. 589 สังคายนานาแห่งนาร์บอนน์ ครั้งที่ 1 ได้กำหนดว่า “ทั้งสังฆานุกร อนุสังฆานุกร (subdeacon) และผู้อ่าน

¹ พระสังฆราช พระสงฆ์ สังฆานุกร

² เป็นแบบคล้ายเสื้อเชิ้ตในปัจจุบัน และบางแบบไม่มีแขน

พระคัมภีร์ จะถอดเสื้ออัลบาออกเมื่อจบพิธีมิสซา” ในสมัยกลางมีการปกคลุมตายบนเสื้ออัลบาที่แขนเสื้อทั้งสองข้าง ที่หน้าอก และที่ชายเสื้อ เพื่อเป็นสัญลักษณ์หมายถึงบาดแผลทั้งห้าที่พระเยซูเจ้าทรงได้รับจากการถูกตรึงบนไม้กางเขน³

พระสันตะปาปาอินโนเซนต์ที่ 3 ได้ให้ความหมายของเสื้ออัลบาว่า “หมายถึงความบริสุทธิ์ และเนื่องจากเสื้ออัลบามีสีขาวจึงหมายถึงชีวิตใหม่ที่ได้รับขณะรับศีลล้างบาป” นอกจากนี้ ยังมีผู้ให้ความหมายเสื้ออัลบาว่า “หมายถึงอาณาจักรของกษัตริย์และสงฆ์ที่พระคริสตเจ้าทรงสวมในพิธีกรรมสวรรค์” (เทียบ วว 1:13)

ดังนั้น ทุกครั้งที่ศาสนบริกรพิธีกรรมทั้งพระสงฆ์และฆราวาส สวมเสื้ออัลบาในพิธีกรรม จึงเป็นสิ่งเตือนใจตนเองว่า โดยผ่านทางศีลล้างบาปที่ทำให้เขาเป็นส่วนหนึ่งของพระกายทิพย์ของพระคริสตเจ้า เขามีชีวิตใหม่ในพระองค์ เขาจึงสามารถรับใช้พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ผ่านทางงานศาสนบริการในพิธีกรรม พร้อมกันนั้นศาสนบริกรพิธีกรรมต้องชำระจิตใจของตนให้บริสุทธิ์ เพื่อสมที่จะรับใช้ในพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ เพื่อสักวันหนึ่งเขาสมที่จะอยู่พร้อมกับพระองค์ และรับใช้พระองค์ในเมืองสวรรค์

³ ปัจจุบันยังมีการปกคลุมตายที่เสื้ออัลบาหรือประดับเสื้อด้วยผ้าลูกไม้ แต่หลายแห่งก็ตัดเย็บเสื้ออัลบาเป็นแบบเรียบง่ายโดยไม่ปกคลุมตายใดบนเสื้อ

2. ผ้าคลุมไหล่

ผ้าคลุมไหล่ (amictus) เป็นผ้าสีขาวสมัยก่อนมักจะทำจากผ้าลินิน เป็นผ้ารูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดโดยประมาณคือ กว้าง 2 ฟุต และยาว 3 ฟุต มีเชือกยาวตรงปลายผ้าด้านบนทั้งสองด้าน เพื่อศาสนบริกรพิธีกรรมจะใช้ผูกผ้านี้ให้คลุมบริเวณบ่าและตอนบนของร่างกาย โดยปกติจะปักกางเขนตรงกลางที่ขอบบนของผ้าคลุมไหล่ เพื่อศาสนบริกรที่ใช้ผ้าคลุมไหล่จะได้จูบ (ซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงความเคารพ) ก่อนที่จะสวมผ้าผืนนี้

ชื่อ “amictus” นี้มาจากภาษาละตินคำว่า “amicire” ซึ่งแปลว่า “คลุม” โดยทั่วไปผ้านี้จะใช้เมื่อศาสนบริกรพิธีกรรมสวมเสื้ออัลบาคอกกว้าง ซึ่งทำให้ผู้ร่วมพิธีเห็นอาการที่ใสในชีวิตประจำวันของเขา ศาสนบริกรจึงใส่ผ้าคลุมไหล่นี้หลังจากสวมเสื้ออัลบาคอกกว้างแล้ว เป็นอาการทางพิธีกรรมชิ้นหนึ่ง เพื่อคลุมไม่ให้ผู้ร่วมพิธีเห็นอาการทางโลกที่เขาสวมใส่

ตามประวัติศาสตร์พิธีกรรมได้บันทึกถึงการใส่ผ้าคลุมไหล่ในพิธีมิสซาตั้งแต่ศตวรรษที่ 9

ราบานุสได้ให้ความหมายของผ้านี้ว่า หมายถึงกิจการดีและหัวใจที่บริสุทธิ์เนื่องจากสีของผ้านี้เป็นสีขาว อามาลาริอุสให้ความหมายของผ้านี้จากการมองดูวิธีสวมใส่ผ้านี้ซึ่งล้อมรอบคอ จึงให้ความหมายของผ้านี้ว่า หมายถึงการระมัดระวังลิ้นหรือคำพูด และนักพิธีกรรมบางท่านได้ให้ความหมายของผ้านี้ว่า หมายถึงการอดทนต่ออุปสรรคของชีวิต

ในสมัยกลางก่อนพิธีมิสซาพระสงฆ์จะสวดบทภาวนาก่อนสวมผ้าคลุมไหล่ซึ่งสื่อถึงความหมายของผ้าผืนนี้ว่า “ข้าแต่องค์พระเจ้า โปรดคลุมศีรษะของข้าพเจ้าด้วยหมวกป้องกันแห่งความรอดพ้น เพื่อขับไล่การโจมตีของปีศาจ”

3. เชือกคาดเอว

เชือกคาดเอว (cingulum) เป็นเชือกถักซึ่งสมัยก่อนมักจะทำจากผ้าลินิน แต่เดิมสีของเชือกคาดเอวจะเป็นสีที่ไล่ตามเทศกาลหรือการฉลองในพิธีกรรม เช่น สีเขียวสำหรับใส่ในเทศกาลธรรมดา สีขาวสำหรับเทศกาลปัสกา สีม่วงสำหรับเทศกาลมหาพรต ฯลฯ ปัจจุบันสามารถใช้เชือกคาดเอวสีขาวได้ในทุกเทศกาลและทุกการฉลอง

ราบานุสเป็นคนแรกที่ทำให้ความหมายของเชือกคาดเอวว่าหมายถึงการระมัดระวังตนเอง โดยเฉพาะจากราคะตัณหา และจากความทะนงตน อามาลาริอุสได้ให้ความหมายของเชือกคาดเอวว่า หมายถึงการควบคุมตนเอง นอกจากนั้นยังมีนักพิธีกรรมที่ดีคิดว่า เชือกคาดเอวหมายถึงความชอบธรรมของพระคริสตเจ้า ตามคำพูดของประกาศกอิสยาห์ที่ว่า “ความชอบธรรมจะเป็นดั่งผ้าคาดสะเอว” (อสย 11:5)

ในสมัยกลางก่อนพิธีมิสซาพระสงฆ์จะสวดภาวนาก่อนผูกเชือกคาดเอวซึ่งสื่อถึงความหมายของเชือกเส้นนี้ว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดคาดเอวข้าพเจ้าด้วยสายคาดแห่งความบริสุทธิ์ และโปรดดับไฟแห่งราคะตัณหาให้หมดไป เพื่อว่าคุณธรรมแห่งการบังคับตนและคุณธรรมแห่งความบริสุทธิ์จะได้คงอยู่ในตัวของข้าพเจ้า”

4. สโตลา

สโตลา (stola) เป็นผ้าคล้องคอที่ปัจจุบันพระสังฆราชและพระสงฆ์สวมรอบคอห้อยลงมาทางหน้าอก ส่วนสังฆานุกรสวมสโตลาเฉียงจากไหล่ซ้ายมายึดไว้ที่เอวด้านขวา (เทียบเอกสารกฎทั่วไปสำหรับมิสซาตามจารีตโรมัน ข้อ 340)

คำว่าสโตลามามาจากรากศัพท์ในภาษากรีกยุคต้นถอดคำเป็นอักษรโรมันว่า “stolas” ซึ่งมีความหมายว่าผ้าเช็ดหน้า
 อาการสโตลานี้ก็มีความเป็นมาเหมือนกับอาการศักดิ์สิทธิ์ของพระศาสนจักรส่วนใหญ่ ซึ่งมีจุดเริ่มต้นจากอาการที่ใช้ในชีวิตประจำวันของชาวโรมัน สโตลามิจุดเริ่มต้นมาจากผ้าพันคอที่ใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อทำให้คอและร่างกายส่วนบนอบอุ่น และเป็นผ้าที่ใช้คลุมหน้าเมื่อสิ้นชีวิตก่อนที่จะห่อร่างของผู้ตายด้วยผ้าห่อศพ เราพบเรื่องนี้ในงานเขียนของนักบุญอัมโบรสในปี ค.ศ. 386 ที่ว่า “ศพของนักบุญลาซาร์สถูกคลุมหน้าด้วยผ้าโอราริอุม (orarium คำนี้เป็นคำภาษาละตินซึ่งเป็นต้นกำเนิดของสโตลา)” ในศตวรรษที่ 4 การสวมผ้าโอราริอุมหมายถึงการได้รับเกียรติในสังคมโรมันในฐานะผู้ปฏิบัติหน้าที่ของรัฐ

ตั้งแต่ศตวรรษที่ 6 เป็นต้นมาผ้าโอราริอุมถูกใช้อย่างแพร่หลายในพิธีกรรมโรมันคาทอลิก เราพบภาพโมเสกเป็นภาพพระสังฆราชสวมสโตลา (กลางศตวรรษที่ 6) ที่เมืองราเวนนา

สังคายนาแห่งเมืองไมนซ์ (ค.ศ. 813) กำหนดให้สมณะทุกคนต้องสวมสโตลาในพิธีกรรม

นักเขียนของพระศาสนจักรยุคแรกให้ความหมายของสโตลาว่า เป็นสัญลักษณ์หมายถึงพระคริสตเจ้าทรงล้างเท้าอัครสาวกและทรงเช็ดเท้าของพวกเขาด้วยผ้าโอราริอุม สโตลาจึงมีความหมายถึงหน้าที่ในการรับใช้และอำนาจของพระสงฆ์ในการประกอบพิธีกรรมให้กับบรรดาสัตบุรุษ

นักพิธีกรรมในสมัยกลางให้ความหมายถึงสโตลาว่าเป็นเครื่องหมายที่สำคัญมาก ที่บ่งบอกศักดิ์ของสังฆานุกร หรือพระสงฆ์ที่ได้รับจากศีลบวช สโตลาหมายถึง “ແກ” หรือภาระหน้าที่ของพระคริสตเจ้าที่พวกท่านจะแบกไว้

ราบานุสให้ความหมายของสโตลาว่า หมายถึงภาระหน้าที่การประกาศเทศนา และกล่าวว่า ฝาคัล้องคองนี้ทำให้ระลึกถึงผู้ประกาศพระวาจาของพระเจ้าที่เหมาะสม โดยเน้นว่าการเทศนาจะต้องมีการเตรียมและความรู้สึกที่กำลังทำอะไร

ในพิธีบวชพระสงฆ์ของสังคายนาแห่งเมืองเตรินท์ พระสังฆราชจะมอบสโตลาให้พระสงฆ์พร้อมทั้งกล่าวถ้อยคำที่ให้ความหมายของสโตลาว่า “จงรับแอกขององค์พระผู้เป็นเจ้าเนื่องด้วยแอกของพระองค์หวานชื่น และภาระของพระองค์นั้นเบา” ในมิสซาของสังคายนาแห่งเมืองเตรินท์พระสงฆ์จะสวดภาวนาก่อนสวมสโตลาว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าโปรดประทานอาการแห่งความไม่รู้ตายแก่ข้าพเจ้าอีกครั้งซึ่งข้าพเจ้าได้สูญเสียไปเพราะความพลั้งพลาดของบิดามารดา คู่แรก และแม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่มีค่าพอที่จะเข้าใกล้พระธรรมล้ำลึกอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ แต่ขอโปรดให้ข้าพเจ้าคู่ควรได้รับความยินดีนี้รัตนด้วยเถิด”

5. เสื้อกาสุลา

เสื้อกาสุลา (casula) เป็นเสื้อชั้นนอกที่พระสังฆราชและพระสงฆ์สวมเวลาถวายมิสซา โดยสวมทับเสื้ออัลบาและสโตลา เสื้อกาสุลาเป็นอาการที่สวมเต็มตัวด้านบน และเจาะรูไว้สวมศีรษะ เสื้อนี้จะหุ้มห่อผู้สวมใส่และป้องกันเขาไว้เหมือนบ้านเล็กๆ หรือกระโจม การสวมเสื้อนี้เป็นเครื่องหมายแสดงว่าผู้ประกอบพิธีที่สวมกาสุลาได้ “สวม” พระคริสต์เพื่อกระทำการแทนพระองค์ระหว่างถวายมิสซา สีของเสื้อกาสุลาจะสอดคล้องกับสีของเทศกาลหรือวันฉลอง เช่น เทศกาลมหาพรตจะสวมกาสุลาสีม่วง เทศกาลธรรมดาจะสวมกาสุลาสีเขียว วันสมโภชพระจิตเจ้าจะสวมกาสุลาสีแดง ฯลฯ

เอกสารกฎหมายทั่วไปสำหรับมิสซาตามจารีตโรมัน ข้อ 337 ได้กล่าวถึงอารมณ์เฉพาะสำหรับพระสงฆ์ประธานพิธีมิสซาหรือพิธีที่ต่อเนื่องกับมิสซา คือ“เสื้อกาสุลา (casula หรือ planeta) เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ซึ่งต้องสวมทับเสื้ออัลบาและสโตลา” และข้อ 346 กล่าวว่า “เกี่ยวกับสีของอารมณ์ศักดิ์สิทธิ์ให้รักษารธรรมเนียมที่เคยปฏิบัติกันมาซึ่งมี 6 สี คือ สีขาว สีแดง สีเขียว สีม่วง สีดำ และสีกุหลาบ อย่างไรก็ตาม สภาพระสังฆราชแต่ละแห่งอาจกำหนดกฎเกณฑ์การใช้สีต่างๆ ในพิธีกรรม และเสนอขอปรับเปลี่ยนต่อสันตะสำนักได้ เพื่อให้ตอบสนองความจำเป็นและภูมิปัญญาของประชาชนตามท้องถิ่นนั้น” รวมทั้งข้อ 345 ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายในการใช้อารมณ์ศักดิ์สิทธิ์สีต่างๆ ว่า “ในด้านหนึ่งมีเจตนาแสดงออกภายนอกถึงลักษณะของธรรมล้ำลึกที่เฉลิมฉลอง อีกด้านหนึ่งยังหมายถึงความก้าวหน้าของชีวิตคริสตชนตามลำดับเวลาของปีทางพิธีกรรมด้วย”

คำว่า “casula” เป็นภาษาละตินมีความหมายว่า “บ้านหลังเล็ก หรือกระท่อม” ความหมายนี้จะมาจากลักษณะของเสื้อนี้ที่เป็นเสื้อคลุมที่มีรูตรงกลางสำหรับสวมผ่านทางศีรษะ เสื้อกาสุลามีวิวัฒนาการจากเสื้อคลุมกันฝนที่ชาวกรีกหรือโรมันสมัยโบราณ (300 ปี ก่อนคริสตกาล) สวมทำงานในทุ่งนา

ต่อมาราวปี ค.ศ. 350 ประมาณ 650 ปี หลังจากนั้นจึงเริ่มมีบันทึกว่าบุคคลชั้นสูงในสังคมโรมันและบุคคลทั่วไปเริ่มหันมาสวมเสื้อกาสุลา จากนั้นมาเสื้อกาสุลาเริ่มทำจากผ้าที่มีคุณภาพดีและราคาสูงขึ้น และเป็นเสื้อที่สวมในชีวิตประจำวันของสมาชิกสภาสูงชาวโรมัน และพระสันตะปาปา ในช่วงเวลาเดียวกันนี้เริ่มมีการกล่าวถึงการสวมเสื้อกาสุลาในพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์

ในศตวรรษที่ 8 พระศาสนจักรได้กำหนดว่าเสื้อกาสุลา เป็นชุดเฉพาะที่สวมในการถวายมิสซาสำหรับพระสังฆราช และพระสงฆ์ ส่วนสังฆานุกรให้สวมเสื้อดัลมาติกา ในสมัยกลางเริ่มมีการประดับเสื้อกาสุลาให้สวยงามด้วยงานปักสัญลักษณ์ศักดิ์สิทธิ์ และประดับเครื่องประดับต่างๆ ลงบนเสื้อกาสุลา

เอกสารกฎหมายทั่วไปสำหรับมิสซาตามจารีตโรมัน ข้อ 343 ได้ให้แนวทางในการจัดทำอาภรณ์ศักดิ์สิทธิ์ไว้ ดังนี้ “ในการจัดทำอาภรณ์ศักดิ์สิทธิ์ นอกจากวัสดุที่เคยใช้แล้ว ยังอาจใช้สิ่งทอธรรมดาเฉพาะของท้องถิ่นได้ รวมทั้งสิ่งทอประดิษฐ์ที่สอดคล้องกับศักดิ์ศรีของพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์และของบุคคล ผู้วินิจฉัยเรื่องนี้ได้แก่สภาพระสังฆราช” และข้อ 344 ยังได้กล่าวต่อไปว่า “ความมั่งคั่งและศักดิ์ศรีของอาภรณ์ใดๆ ต้องไม่มาจากการเพิ่มเครื่องประดับเข้าไปมากมาย แต่ต้องมาจากวัสดุที่ใช้และรูปแบบเครื่องประดับต้องเป็นรูปหรือสัญลักษณ์ที่หมายถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อย่าให้มีสิ่งใดที่ไม่เหมาะสมสอดแทรกเข้ามาเลย” เราจะเห็นว่าเสื้อกาสุลาในปัจจุบันทำจากผ้าท้องถิ่นมากขึ้น มีสัญลักษณ์ศักดิ์สิทธิ์ที่พองามบนเสื้อกาสุลา และมีความมั่งคั่งแบบเรียบง่าย

ราบานุสได้ให้ความหมายของเสื้อกาสุลาว่า “หมายถึงถึงความรักความเมตตา ซึ่งครอบคลุมคุณธรรมทุกประการ เนื่องจากเสื้อกาสุลาเป็นเสื้อที่พระสงฆ์หรือพระสังฆราชสวมทับอาภรณ์ศักดิ์สิทธิ์ทุกชิ้นที่ท่านสวมขณะถวายมิสซา”

6. เสื้อดัลมาติกา

เอกสารกฎหมายทั่วไปสำหรับมิสซาตามจารีตโรมัน ข้อ 338 กล่าวว่า “อารมณ์เฉพาะสำหรับสังฆานุกรคือเสื้อดัลมาติกา (dalmatica) สวมทับเสื้ออัลบาและสโตนลา อาจยกเว้นเสื้อดัลมาติกาได้ถ้าจำเป็นหรือไม่ใช่การฉลองใหญ่”

ชื่อของเสื้อดัลมาติกา “dalmatica” มาจากคำว่า “แดลเมเชีย”⁴ ซึ่งเป็นเมืองที่เป็นต้นกำเนิดของเสื้อนี้ เสื้อดัลมาติกาเป็นอารมณ์ของสังฆานุกรที่คลุมทับอารมณ์อื่นที่สวมใส่ในพิธีกรรม เสื้อนี้มีคอกลมแขนยาว รูปทรงเสื้อเป็นสี่เหลี่ยมแขนเสื้อและด้านข้างตัวเสื้อทั้งสองด้านเปิดออกและผูกติดด้วยกระดุมหรือการผูกเชือก มีการประดับเสื้อนี้อย่างงดงามสอดคล้องกับเสื้อกาสุลา สีของเสื้อดัลมาติกาจะสอดคล้องกับสีเสื้อกาสุลาที่พระสงฆ์และพระสังฆราชสวมใส่ตามเทศกาลหรือวันฉลองต่างๆ ในพิธีกรรม

เราพบภาพสังฆานุกรสวมเสื้อดัลมาติกาที่เก่าแก่ที่สุดจากภาพโมเสกที่เมืองราเวนนา (กลางศตวรรษที่ 6) หนังสือที่บันทึกเกี่ยวกับชีวิตของพระสันตะปาปาตั้งแต่สมณสมัยของนักบุญเปโตรจนถึงพระสันตะปาปาในศตวรรษที่ 15 (Liber Pontificalis) บันทึกว่าพระสันตะปาปาซิลเวสเตอร์เป็นผู้ออกระเบียบให้สังฆานุกรควรสวมเสื้อดัลมาติกาในวัด แต่นักประวัติศาสตร์และนักวิชาการบางท่านก็แย้งว่าเป็นพระสันตะปาปาซิมมาคุสต่างหากที่เป็นคนแรกที่มีอบลิตีการสวมเสื้อดัลมาติกาให้แก่สังฆานุกรในปี ค.ศ. 507 ซึ่งดูเหมือนว่าข้อค้นพบ

⁴ แดลเมเชีย (Dalmatia) เป็นเมืองที่อยู่บริเวณชายฝั่งตะวันออกของทะเลเอเดรียติกซึ่งอยู่ในประเทศโครเอเชียปัจจุบัน เมืองนี้เคยเป็นมณฑลหนึ่งของอาณาจักรโรมันในอดีต

ของนักประวัติศาสตร์และนักวิชาการบางท่านข้างต้นสอดคล้องกับระยะเวลาของภาพโมเสกที่เมืองราเวนนา จึงทำให้นักประวัติศาสตร์บางท่านสรุปว่าตั้งแต่ศตวรรษที่ 6 เป็นต้นมาการมอบสิทธิการสวมเสื้อดัลมาติกาแก่สังฆานุกรเริ่มแพร่หลายทั่วไปยังพระศาสนจักรท้องถิ่นในพื้นที่ต่างๆ

ตั้งแต่ศตวรรษที่ 13 เป็นต้นมาจนถึงก่อนที่สมณกระทรวงพิธีกรรมจะออกเอกสาร “Pontificalis ritus” (21 มิถุนายน ค.ศ. 1968) พระศาสนจักรได้กำหนดให้พระสังฆราชนอกจากจะสวมอัลบา สโตลา และเสื้อกาสุลา ในการประกอบพิธีมิสซาที่เฉลิมฉลองอย่างสง่าที่ท่านเป็นประธานแล้ว ยังกำหนดให้พระสังฆราชสวมเสื้อดัลมาติกา⁵ และเสื้อตุนิกา⁶ ใต้เสื้อกาสุลาด้วย

เอกสาร “Pontificalis ritus” ได้เปลี่ยนแปลงข้อกำหนดข้างต้นนี้ โดยกำหนดว่าในการประกอบพิธีมิสซาที่เฉลิมฉลองอย่างสง่าที่พระสังฆราชเป็นประธาน ท่านอาจสวมเสื้อดัลมาติกาใต้เสื้อกาสุลาหรืออาจจะไม่สวมเสื้อดัลมาติกาก็ได้ และยกเลิกการสวมเสื้อตุนิกาในพิธีมิสซาที่เฉลิมฉลองอย่างสง่าที่ท่านเป็นประธาน

เนื่องจากลักษณะของเสื้อดัลมาติกาเป็นเหมือนไม้กางเขน จึงให้ความหมายถึงพระทรมานของพระเยซูเจ้า และยังหมายถึงความสุข การกอบกู้มนุษย์ให้พ้นจากบาป และความยุติธรรม และด้วยเหตุว่าเสื้อดัลมาติกาเป็นอาภรณ์ของสังฆานุกร หลายครั้งจึงใช้เป็นเครื่องหมายของนักบุญที่เป็นสังฆานุกร เช่น นักบุญสเตเฟน นักบุญลอเรนซ์ ฯลฯ

⁵ เสื้อในพิธีกรรมของสังฆานุกร (deacon)

⁶ เสื้อในพิธีกรรมของอนุสังฆานุกร (subdeacon) ปัจจุบันพระศาสนจักรได้ยกเลิกศาสนบริกรอนุสังฆานุกรแล้ว

7. เสื้อชื้อปลี

เสื้อชื้อปลี (surplice) เป็นเสื้อคลุมคอสี่เหลี่ยมสีขาวหรือสีครีมทำจากผ้าลินินหรือผ้าฝ้าย ความยาวของเสื้อประมาณถึงหัวเข่า แขนเสื้อกว้างยาวถึงข้อมือ และมักจะประดับเสื้อนี้ด้วยผ้าลูกไม้หรือการปักกางเขนหรือสัญลักษณ์ศกดิ์สิทธิ์ที่ชายเสื้อ เสื้อนี้ใช้สวมทับเสื้อหล่อ⁷ (cassock)

เสื้อชื้อปลี หรือที่เรียกในภาษาละตินว่า “superpellicium” ซึ่งหมายความว่า “เสื้อคลุมที่สวมทับบนเสื้อยาวขนสัตว์” ซึ่งในสมัยแรกเริ่มของพระศาสนจักร โดยเฉพาะที่ยุโรป เสื้อหล่อมีลักษณะเป็นเสื้อยาวขนสัตว์เพื่อปกป้องร่างกายของผู้สวมใส่จากความหนาวเย็น ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าความหมายตามรากศัพท์ภาษาละติน เสื้อชื้อปลีคือเสื้อคลุมที่สวมทับเสื้อหล่อนั่นเอง

ตั้งแต่ศตวรรษที่ 4-8 เสื้ออัลบามีขนาดใหญ่มาก จึงยากที่จะสวมใส่อาภรณ์อื่นๆ คลุมทับเสื้ออัลบาในการประกอบพิธีกรรม ด้วยเหตุนี้จึงเกิดพัฒนาการของเสื้อชื้อปลีซึ่งมีขนาดสั้นกว่า (ความยาวถึงหัวเข่า) ใช้สวมทับเสื้อหล่อในพิธีกรรม นอกมิสซาโดยสวมพร้อมกับสโตลา เช่น พิธีเสกและอวยพร พิธีโปรดศีลอภัยบาป ฯลฯ และเสื้อนี้ยังสวมพร้อมกับเสื้อหล่อสโตลา และเสื้อคลุมยาว (เสื้อกัปปา) ในขบวนแห่ และในพิธีกรรมที่มีความสง่างามเป็นพิเศษ เช่น พิธีอวยพรศีลมหาสนิท พิธีกรรมทำวัตรอย่างสง่า ฯลฯ แต่มีข้อสังเกตว่าจะ

⁷ เสื้อยาวถึงข้อเท้าเป็นเครื่องแบบของสมณะ สีขาวสำหรับพระสันตะปาปา สีแดงสำหรับพระคาร์ดินัล สีม่วงสำหรับพระสังฆราช และสีดำสำหรับพระสงฆ์ ในประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศในเขตร้อนพระศาสนจักรอนุญาตให้พระสงฆ์ใส่เสื้อหล่อสีขาวแทนเสื้อหล่อสีดำ

ใช้เสื้อช็อปลีแทนเสื้ออัลบาไม่ได้เมื่อพระสังฆราชหรือพระสงฆ์ จะต้องสวมเสื้อกาสุลา หรือสังฆานุกรจะต้องสวมดัลมาติกา (เทียบ กฎทั่วไปสำหรับมิสซาตามจารีตโรมัน ข้อ 336)

ตามประวัติศาสตร์พิธีกรรมในสมัยต่อมาเสื้อช็อปลีค่อยๆ สั้นลงเรื่อยๆ จนถึงราวศตวรรษที่ 18 มีความยาวถึงสะโพก และความยาวของแขนก็สั้นลง เสื้อนี้จึงถูกเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า เสื้อก๊อตตา⁸ (cotta)

นอกจากพระสังฆราชและพระสงฆ์จะสวมเสื้อช็อปลีทับบนเสื้อหล่อในพิธีกรรมนอกมิสซาแล้ว พระศาสนจักรยังอนุญาตให้สามเณรและฆราวาสสวมเสื้อนี้เมื่อทำหน้าที่ในฐานะ ผู้ช่วยพิธีกรรม หรือเด็กช่วยมิสซา ทั้งพิธีมิสซา พิธีกรรม ศีลศักดิ์สิทธิ์ และพิธีกรรมอื่นๆ

จะเห็นว่านายจารีต (Master of Ceremonies) ก็จะใช้เสื้อช็อปลีสวมทับเสื้อหล่อด้วย เนื่องจากนายจารีตมีหน้าที่จัดการดูแลให้พิธีกรรมดำเนินไปอย่างถูกต้อง สง่างาม มีระเบียบ และด้วยความศรัทธา รวมทั้งช่วยประสานและแนะนำ ศาสนบริกรในพิธีกรรมทุกคนให้ปฏิบัติหน้าที่ของตนในพิธีกรรมอย่างดีในฐานะผู้รับใช้ของพระเยซูคริสตเจ้าและบรรดาประชากรของพระเจ้า หน้าที่ของนายจารีตจึงเป็นหน้าที่ในการช่วยพิธีกรรมมากกว่าจะเป็นผู้ร่วมถวายสหบูชามิสซา นอกจากนี้ คณะนักขบถของวัดก็สามารถสวมเสื้อช็อปลีหรือเสื้อก๊อตตาได้

⁸ เป็นภาษาอิตาเลียนมีความหมายว่า “สั้น” น่าจะเป็นเพราะความยาวของตัวเสื้อและแขนเสื้อที่สั้นลง ปัจจุบันเสื้อก๊อตตาก็ยังคงมีความยาวถึงสะโพก แต่แขนเสื้อกลับมายาวเหมือนเสื้อช็อปลีในสมัยแรกเริ่มแล้ว จะสังเกตว่านักขบถมักสวมเสื้อช็อปลีซึ่งมีลักษณะแบบเสื้อก๊อตตานี้

8. เสื้อกัปปา

เสื้อคลุมยาว (pluviale) หรือ เสื้อกัปปา (cappa) มีลักษณะเป็นเสื้อคลุมยาวตัวใหญ่ ประดับตกแต่งด้วยสัญลักษณ์ศักดิ์สิทธิ์อย่างงดงาม ชายเสื้อแผ่ออกได้เป็นครึ่งวงกลม คอปกขนาดใหญ่ตกแต่งสวยงามห้อยลงมาจากบ่าทั้งสองข้าง นอกจากเสื้อกาสุลาแล้วเสื้อคลุมยาวจัดเป็นอารมณ์ศักดิ์สิทธิ์ที่มีความงดงามมาก

จากการศึกษาประวัติศาสตร์พิธีกรรม เราพบว่าการใช้เสื้อคลุมยาวในพิธีกรรมโรมันคาทอลิกได้รับอิทธิพลมาจากจารีตประเพณีฟรังโก-เยอรมัน ในยุคแรกศาสนบริกรที่เป็นสมณะสวมเสื้อคลุมยาวทับเสื้อกาสุลาเพื่อใช้ในขบวนแห่นอกวัด และจะถอดเสื้อคลุมยาวออกเมื่อขบวนแห่เข้ามาในวัดแล้ว การสวมเสื้อคลุมยาวนี้มีเหตุผลทางด้านการปฏิบัติเพื่อป้องกันศาสนบริกรจากฝน หรือให้ความอบอุ่นในกรณีที่อากาศหนาวเย็น การปฏิบัตินี้เห็นได้อย่างชัดเจนจากชื่อของเสื้อในภาษาละตินคือ “pluviale” ซึ่งหมายถึงเสื้อกันฝน หรือคำว่า “cappa” ซึ่งมาจากรากศัพท์ภาษาละตินของคำนี้คือ “capere” ซึ่งแปลว่า “สวมใส่หรือคลุม”

ในสมัยกลางเริ่มนำเอาเสื้อคลุมยาวมาใช้ในพิธีกรรมเฉพาะนอกเหนือจากมิสซา และเช่นเดียวกันกับเสื้อกาสุลาในสมัยกลางเริ่มมีการประดับเสื้อคลุมยาวให้สวยงามด้วยงานปักสัญลักษณ์ศักดิ์สิทธิ์ และประดับเครื่องประดับต่างๆ ลงบนเสื้อคลุมยาว

หลังจากศตวรรษที่ 11 เป็นต้นไปผ้าคลุมศีรษะ (capuce) ของเสื้อคลุมยาวซึ่งแต่ก่อนใช้ประโยชน์อย่างมากตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น⁹ ก็ไม่ได้ถูกใช้อีกต่อไป แต่ยังคงเหลือไว้เป็นเครื่องประดับของเสื้อคลุมยาว

พระสังฆราชหรือพระสงฆ์จะสวมเสื้อคลุมยาวในขบวนแห่ โดยเฉพาะในพิธีกรรมที่ต้องการแสดงออกถึงความสง่างามตามที่หนังสือพิธีกรรมกำหนด เช่น การอวยพรศีลมหาสนิท พิธีกรรมทำวัตรอย่างสง่า พิธีโปรดศีลล้างบาปนอกพิธีมิสซา พิธีแต่งงานนอกพิธีมิสซา ฯลฯ โดยปกติจะสวมเสื้อคลุมยาวทับเสื้ออัลบาและสโตลา หรืออาจสวมเสื้อคลุมยาวทับเสื้อชีอปลีเสื้อหล่อ และสโตลา พระสงฆ์หรือพระสังฆราชจะไม่สวมเสื้อคลุมยาวทับเสื้อกาสุลา

นักประวัติศาสตร์พิธีกรรมบางท่านให้ความหมายของเสื้อคลุมยาวหรือเสื้อกัปปา ว่าเป็นเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์ปกคลุมร่างกายไว้ และยังหมายถึงเกียรติภูมิแห่งการเป็นสงฆ์ของพระคริสตเจ้า เนื่องจากความงดงามของเสื้อคลุมยาว และความสง่างามเมื่อศาสนบริกรสวมเสื้อคลุมยาวนี้

⁹ ใช้เพื่อกันฝนและให้ความอบอุ่น

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพิธีกรรม. (2549). **คำแนะนำและแนวทางปฏิบัติ พิธีบูชาขอบพระคุณสำหรับพระสงฆ์**. คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพิธีกรรม.
- สำราญ วงศ์เสงี่ยม. (2557). **เครื่องหมายแสดงและสัญลักษณ์ในพิธีกรรมโรมันคาทอลิก พิมพ์ครั้งที่ 2**. วิทยาลัยแสงธรรม.
- Bradshaw, Paul. (2013). **The New SCM Dictionary of Liturgy and Worship**. SCM Press.
- Fink, Peter E, S.J. (1990). **The New Dictionary of Sacramental Worship**. Liturgical Press.
- Noonan, James-Charles, Jr. (2012). **The Church Visible : The Ceremonial Life and Protocol of the Roman Catholic Church**. Sterling Ethos.

[หมวดทั่วไป]

**คำปราศรัยของพระคาร์ดินัลลาซาโร ยูว์ เชียง ลิค
สมณมนตรีประจำสมณะกระทรวงพระสงฆ์
ในการประชุมสมัชชาใหญ่สามัญ 50 ปี
ของสหพันธ์พระสังฆราชคาทอลิกแห่งเอเชีย
“เรื่องการไตร่ตรองการอบรมพระสงฆ์ในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง”
ณ ห้องประชุมศูนย์อภิบาลบ้านผู้หว่าน วันจันทร์ ที่ 17 ต.ค. 2022**

บราเดอร์ ผศ.ดร.ภัทรารุส เจริญรูป (แปล)

พระศาสนจักรแบบใด
พระคัมภีร์เล่มเดียว

พระสงฆ์แบบใด
บัญญัติประการเดียว

วิธีการอบรมแบบใด
อาจารย์องค์เดียว

เมื่อข้าพเจ้าคิดถึงการอบรมพระสงฆ์ สิ่งที่ข้าพเจ้านึกถึงขึ้นมาทันทีคือ การเดินทางส่วนตัวของข้าพเจ้าเพื่อก้าวไปสู่ศาสนบริการของพระสงฆ์ คือการที่ทุกสิ่งกลับไปสู่แก่นแท้ที่สำคัญ นั่นคือ **พระคัมภีร์เล่มเดียว บัญญัติประการเดียว พระอาจารย์องค์เดียว**

พระคัมภีร์เล่มเดียวกันคือพระวรสาร เพื่อนำไปปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์ทุกตัวอักษรในชีวิตประจำวัน

บัญญัติประการเดียว คือ บัญญัติแห่งความรักซึ่งกันและกัน ซึ่งพระเยซูเจ้าทรงวางใจมอบให้บรรดาอัครสาวกนำไปปฏิบัติเป็นกลุ่มแรก

พระอาจารย์องค์เดียว ซึ่งทำให้พระองค์เองประทับอยู่ ในสถานที่เราดำเนินชีวิตร่วมกันฉันบุตรของพระบิดาองค์เดียวกัน และเป็นครอบครัวเดียวกันของพี่น้องทั้งชายและหญิง

วิถีทางทั้งสามนี้ได้ประทับรอยลึกลงในชีวิตของข้าพเจ้าตลอดไป เป็นแสงสว่างและนำทางชีวิตให้ข้าพเจ้าตราบจนทุกวันนี้ ในความเป็นจริงการอบรมพระสงฆ์เป็นกระบวนการต่อเนื่องไม่สิ้นสุด ในทางตรงกันข้าม เราต้องอาศัยการกลับใจในทุกๆ วัน เพื่อว่าวิถีชีวิตของเรา การพูดของเรา และการกระทำของเราจะได้หยั่งรากลึกในพระ

วรสารมากๆ ยิ่งขึ้น ในทุกๆ วันมีสิ่งใหม่ๆ ที่เราได้เรียนรู้จากพระอาจารย์เจ้า ผู้ทรงปรารถนาจะเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตเราและสถิตอยู่ท่ามกลางเรา

วิถีทางหรือทิศทางทั้งสามซึ่งในความเป็นจริงเป็นสิ่งสำคัญมาก ได้มีบทบาทเป็นรากฐานแท้ๆจริงในพระศาสนจักรยุคแรก บรรดามรณสักขีมีพลังเข้มแข็งในการเป็นพยานยืนยันถึงข่าวดี แม้ต้องสละชีวิตของตน เพราะบรรดามรณสักขีเหล่านี้ยอมให้พระวาจาของพระเจ้านำทางชีวิตของพวกเขาอย่างสิ้นสุดจิตใจ—นี่เป็นสถานการณ์ที่พบได้ในแผ่นดินเกิดของข้าพเจ้าด้วย ความรักซึ่งกันและกันเป็นกฎพื้นฐานของชีวิตหมู่คณะ “จงดูเถิดว่าพวกเขารักกันและกันและพร้อมที่จะตายเพื่อกันและกันอย่างไร” การประทับอยู่อย่างมีชีวิตชีวาของพระเยซูผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพได้คำจูนและนำทางพระศาสนจักรแม้ในสถานการณ์ที่ยากลำบากที่สุด

แม้ทุกวันนี้มันไม่สามารถเป็นอย่างอื่นได้ ในทุกยุคทุกสมัยเราต้องย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้นเหล่านี้ และเริ่มต้นการเดินทางครั้งใหม่จากรากฐานที่สำคัญเหล่านี้ จากสิ่งที่เรียกกันว่ารากฐานที่สัพพัญญูของเรา ซึ่งไม่อาจเปลี่ยนเป็นแนวทางอื่นใดได้

คำถามเกี่ยวกับชีวิตของพระสงฆ์ และการอบรม

ในขณะเดียวกัน พระจิตเจ้าขององค์พระผู้เป็นเจ้าของทรงนำประชากรของพระองค์ผ่านเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ทรงนำพวกเขาไปสู่ความเป็นจริงแท้อย่างเต็มเปี่ยมมากขึ้น (เทียบ ยน 16:13) ซึ่งพระองค์ทรงนำไปสู่วุฒิภาวะที่บริบูรณ์ที่ครบครันมากขึ้น และสามารถตอบสนองต่อเครื่องหมายแห่งกาลเวลา ดังนั้น จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องถามตัวเราเองว่า **การอบรมพระสงฆ์รูปแบบใดที่เหมาะสมกับยุคสมัยของเรา** ซึ่งสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงมองว่าเป็น “ยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง” นี่เป็นคำถามที่ข้าพเจ้าเฝ้าถามตนเองอยู่เสมอ ตั้งแต่สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงแต่งตั้งข้าพเจ้าให้ดำรงตำแหน่งสมณมนตรีประจำสมณะกระทรวงพระสงฆ์ และข้าพเจ้าไม่เพียงแค่อ่านคำถามนี้กับตัวเองในที่ทำงานของข้าพเจ้าเท่านั้น แต่กับเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้าด้วย เพื่อให้พวกเราได้รับฟังความคิดเห็นจากสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส บรรดาพระสังฆราช และทุกๆ คน ที่มาเยี่ยมเยียนพวกเราที่สมณะกระทรวงเสมอ ขอให้เราพยายามที่จะเข้าใจตามความเป็นจริงว่าพระสงฆ์ดำเนินชีวิตแบบใดในพื้นที่ส่วนต่างๆ ของโลก

แน่นอนว่าพวกเราถูกท้าทายจาก **ปัญหาที่ร้ายแรง**ของการล่องละเมิดซึ่งเกิดขึ้นในหลายประเทศ ซึ่งมีการรายงานในหลายประเทศ มันเป็นความเจ็บปวดอย่างแท้จริงในแง่ของความทุกข์ทรมานอันแสนสาหัสสำหรับผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ และในแง่ของความเสียหายต่อความน่าเชื่อถือของพระศาสนจักร เราไม่สามารถปกปิดเรื่องเหล่านี้ได้ แต่เหนือสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าพระสงฆ์จำนวนมากท้อแท้หมดกำลังใจทำงานหนักเกินไป ต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ยากลำบากในการอภิบาล บ่อยครั้งพวกเขาต้องเผชิญกับประสบการณ์ล้าลึกของความโดดเดี่ยว และเสียงที่จะกลายเป็นปัจเจกนิยมที่คิดถึงแต่ตนเอง พวกเขา รู้สึกไม่มีค่าและไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแล และสิ่งเหล่านี้ก็กัดกร่อนพวกเขาจากภายในแน่นอนว่ายังมีแบบอย่างของพระสงฆ์ที่ดีๆ มากมาย แต่ก็ยังมีคำถามว่า **เราจะต้องทำอะไรเพื่อช่วยพระสงฆ์ให้มีความสุขและความชื่นชมยินดี?**

เป็นเรื่องเร่งด่วนจำเป็นที่ต้องถามตัวเราเองอย่างต่อเนื่อง ว่า**การอบรมพระสงฆ์รูปแบบใดที่จำเป็น** ไม่เพียงแต่ในระยะแรกเท่านั้นแต่ในลักษณะที่ต่อเนื่องด้วย พระสงฆ์ทุกคนต้องรู้สึกว่าได้รับการต้อนรับมีคนรับฟัง มีเพื่อนร่วมทาง และได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนตลอดเส้นทางชีวิตของเขา

พวกเราได้กำหนดให้สิ่งนี้เป็นสิ่งที่สำคัญ
อันดับต้นๆ สำหรับปีต่อๆ ไปของเรา

อย่างไรก็ตาม เราอาจจะไม่สามารถ
ตอบคำถามนี้ได้โดยตรง โดยปราศจากการ
ตั้งคำถามพื้นฐานให้มากขึ้น **คำถามแรกคือ**
พระศาสนจักรแบบใด? เมื่อได้คำตอบแล้ว
ก็ถามต่อว่า **พระสงฆ์แบบใดสำหรับพระ**
ศาสนจักรนี้? และผลที่ตามมาคือ **การ**
อบรมรูปแบบใด? สำหรับคำถามสามข้อนี้
ข้าพเจ้าขอเสนอข้อคิดเห็นบางประการ ซึ่ง
แน่นอนที่เดียวต้องการการศึกษาอย่างจริงจัง
จึงมากขึ้นตลอดเวลา

พระศาสนจักรแบบใด? ธรรมล้ำลึก
ความสนิทสัมพันธ์ พันธกิจ

ข้าพเจ้าขออนุญาตเริ่มต้นไต่ตรอง
เกี่ยวกับพระศาสนจักรจากพระสังฆราชคน
สำคัญในประเทศของข้าพเจ้าคือ **พระคาร์**
ดินัลสเตฟาโน คิม ผู้เป็นพระอัครสังฆราช
แห่งกรุงโซลถึงสามสิบปี ท่านเป็นเหมือน
บิดาที่แท้จริงของพระศาสนจักรในประเทศ
เกาหลี ด้วยสติปัญญาและการเป็นประจักษ์
พยานของท่าน ท่านมีส่วนร่วมเป็นอย่างมาก
ในการสร้างความเติบโตให้แก่ชาวคาทอลิก
ในประเทศของข้าพเจ้า เมื่อปี ค.ศ. 1989
มีการจัดการชุมนุมคารฟูลมหาสนิทระดับ
นานาชาติขึ้นที่ประเทศเกาหลี พระคาร์ดินัล
คิม ได้อธิบายต่อสัตบุรุษทุกคนว่า **“เราต้อง**

เป็นเหมือนพระกายศักดิ์สิทธิ์ (ศีลมหา
สนิท) ในสังคม”

สำนวนนี้ได้สรุปแก่นแท้
ของพระศาสนจักรวิทยาที่เกี่ยวข้องกับศีล
มหาสนิทจากสังคายนาวาติกันครั้งที่สองไว้
ทั้งหมด โดยให้ความสำคัญแก่มิติทั้งสาม
ด้าน คือ ธรรมล้ำลึก ความสนิทสัมพันธ์
และพันธกิจ

ธรรมล้ำลึก (พระกายศักดิ์สิทธิ์)
พระศาสนจักรมีหน้าที่ในการทำให้พระเจ้า
ประทับอยู่จริง นั่นคือทำให้ทุกคนสามารถ
มองเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นพระ
ศาสนจักรจำเป็นต้องซึมซาบไปด้วยพระ
ผู้เป็นเจ้าและหยั่งรากลึกในพระองค์ ได้รับ
การหล่อเลี้ยงอย่างต่อเนื่องโดยศีลศักดิ์สิทธิ์
และหล่อหลอมด้วยพระวาจาคือ พระวรสาร
อันทรงชีวิต เป็นการเรียกไปสู่กระแสเรียก
สากลสู่ความศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งสังคายนาวาติกัน
ครั้งที่สองได้เชื้อเชิญพวกเราทุกคน (เทียบ
รัฐธรรมนูญพระศาสนจักร LG บทที่ 5)
และพระสันตะปาปาฟรังซิสได้เตือนเราให้
ระลึกถึงสมณลิขิต “จงชื่นชมยินดีเถิด”
ความศักดิ์สิทธิ์ในชีวิตประจำวันมิใช่ต้องการ
เพียงการสวดภาวนาอย่างจริงจังเท่านั้น แต่
ยังรวมถึงการประกาศข่าวดีอย่างต่อเนื่อง
ด้วยวิถีการดำเนินชีวิตทั้งหมดของเรา เพื่อให้
ให้ทุกคนได้เห็นองค์พระเยซูเจ้าในตัวเรา

ความสัมพันธ์ (เราต้องเป็นพระกายศักดิ์สิทธิ์) ในความสัมพันธ์ของเรา พวกเราถูกเรียกให้เป็นสัญลักษณ์ของพระตรีเอกภาพ เพื่อเป็นประจักษ์พยานในความสัมพันธ์หนึ่งเดียวว่าเราอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกเหมือนในสวรรค์! นี่คือน้ำที่ของพระศาสนจักร ดังที่สังคายนาวาติกันครั้งที่สองได้เสนอผ่าน “สังฆธรรมนูญว่าด้วยพระศาสนจักร(LG.)” “ผู้คนรวมเป็นหนึ่งเดียวในพระบิดา พระบุตร และพระจิต” (ข้อ 4) เราผู้ซึ่งมีรากฐานมาจากพระเจ้าและหล่อหลอมโดยพระวาจาของพระองค์ ถูกเรียกมาเพื่อเป็นพยานยืนยันถึงอัศจรรย์นี้ทุกวัน สิ่งที่แตกต่างกันและหลากหลายสามารถกลับกลายเป็นร่างกายเดียวกันและมีจิตวิญญาณเดียวกันได้ และความเป็นหนึ่งเดียวกันนี้ไม่ได้ขจัดความแตกต่าง แต่นำมาซึ่งความกลมเกลียวสัมพันธ์ นักบุญโยนาเวนาตुरาผู้ยิ่งใหญ่ได้อธิบายกระแสเรียกสู่ความเป็นหนึ่งเดียวในรูปแบบที่ว่านี่คือ **“พระศาสนจักรเป็นผลลัพธ์แห่งความรักซึ่งกันและกัน”**

พันธกิจ “เราต้องเป็นเหมือนพระกายศักดิ์สิทธิ์ในสังคม”—ที่ซึ่งผู้คนอาศัยอยู่ ที่ซึ่งพวกเขาทำงาน ที่ซึ่งพวกเขาต้องทนทุกข์ ต่อสู้ดิ้นรน และมีความหวัง พวกเราถูกเรียกให้เป็นเชื้อแบ้งแห่งพระตรีเอกภาพในทุกมิติของการดำรงอยู่ร่วมกันของมนุษย์ ในพระสมณสาส์นเตือนใจ

“ความชื่นชมยินดีแห่งพระวรสาร” สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสได้กล่าวถึงภารกิจนี้ดังนี้ “ ในปัจจุบันเครือข่ายและเครื่องมือการสื่อสารของมนุษย์ได้บรรลุถึงระดับการพัฒนาที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เรารู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องค้นพบและแบ่งปันการบำเพ็ญ “ฌาน” (mystique)แห่งการอยู่ร่วมกัน การแลกเปลี่ยน การพบปะและการสวมกอดกัน การสนับสนุนค้ำจุนกัน และการก้าวเข้าสู่กระแสที่วากวน ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงให้กลายเป็นประสบการณ์ที่แท้จริงของความเป็นพี่น้องกัน ในขบวนการคาราวานที่เป็นหนึ่งเดียวกัน ในการเดินทางจาริกที่ศักดิ์สิทธิ์” (ข้อ 87) นี่ไม่ใช่คำถามของการทำให้ชีวิตประจำวันของประชาชนศักดิ์สิทธิ์ด้วยพิธีกรรม แต่เป็นการทำให้ชีวิตประจำวันของประชาชนศักดิ์สิทธิ์ไป เป็นพันธกิจฝ่ายโลกที่เด่นชัดและเกี่ยวข้องกับผู้รับศีลล้างบาปทุกคน

ดังนั้น สังคายนาวาติกันครั้งที่สองจึงได้นำเสนอพระศาสนจักรแก่เรา เป็นประชาชนคนหนึ่งที่เป็นมิตรด้วยชีวิตของพระตรีเอกภาพ ในขณะที่เดียวกันก็มีชีวิตในความชื่นชมยินดีและความวิตกกังวลของมนุษยชาติ เป็นประชาชนคนหนึ่งในกลุ่มคนที่สมาชิกทุกคนมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกันและต่างก็มีบทบาทในพันธกิจอันยิ่งใหญ่เหมือนกัน ดังที่ “สังฆธรรมนูญว่าด้วยพระศาสนจักร

(LG)” กล่าวไว้ในข้อที่ 1 “ในพระคริสต์ เป็นดั่งศีลศักดิ์สิทธิ์หรือเป็นเครื่องหมายและเครื่องมือที่เชื่อมโยงกันอย่างแนบแน่น เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าและเป็นหนึ่งเดียวกับของมวลมนุษยชาติ” หมายถึง “พระกายศักดิ์สิทธิ์ในสังคม” ตามคำพูดของพระคาร์ดินัลลิค

ช่วงเป็นเวลากว่ายาวนานเหลือเกินกว่าที่วิสัยทัศน์แบบประกาศกของสังคายนาวาติกันที่สองจะส่งผลต่อชีวิตของบรรดาคริสตชน โดยไม่ขจัดภาพลวงตา ในปี ค.ศ. 2018 ในระหว่างการแถลงข่าวภายหลังการเสด็จกลับจากกรุงอาบูดาบี สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส ได้ตั้งข้อสังเกตว่า “นักประวัติศาสตร์กล่าวว่ากว่าที่สังคายนาจะหยั่งรากลึกลงในพระศาสนจักรต้องใช้เวลาราว 100 ปี ซึ่งเราเดินมาถึงครึ่งทางแล้ว”

พระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกัน และถูกส่งออกไป

เราต้องก้าวออกไปอย่างแน่วแน่ ก้าวไปในทิศทางใด? ในสมณสาสน์ “ความชื่นชมยินดีแห่งพระวรสาร” สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสได้เชิญชวนให้มีการกลับใจด้านธรรมทูตที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง “ธรรมเนียม วิธีการปฏิบัติต่างๆ เวลาและตารางเวลา ภาษารวมถึงโครงสร้างต่างๆ ของพระศาสนจักร สามารถถูกปรับ

เปลี่ยนให้เป็นช่องทางที่เหมาะสมสำหรับการประกาศพระวรสารในโลกปัจจุบันมากกว่าที่จะเก็บรักษาไว้สำหรับตนเอง” (ข้อ 27) สมณกระทรวงของเราได้ให้คำแนะนำพิเศษในหัวข้อนี้ นอกนั้นในสมณสาสน์ “ความชื่นชมยินดีแห่งพระวรสาร” สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงเรียกร้อง “ให้เราทุกคนออกไปเพื่อมอบชีวิตของพระเยซูคริสต์ให้แก่ทุกคน” “พระศาสนจักรที่ต้องประสบอุบัติเหตุ บาดเจ็บ และสกปรกเพราะออกไปอยู่บนท้องถนน ดีกว่าพระศาสนจักรที่ป่วยเพราะปิดขังตนเอง และยึดติดกับความปลอดภัยของตนเอง” (ข้อ 49)

พวกเราต้องเข้าใจสิ่งที่สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงเตือนเราให้ระลึกบ่อยครั้งว่า สิ่งที่เราากำลังเผชิญอยู่นี้ “ไม่ใช่เป็นยุคสมัยแห่งการเปลี่ยนแปลง แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของยุคสมัย” เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม ค.ศ. 2019 สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสได้ทรงอธิบายว่า “เราพบตัวเราเองอยู่ในช่วงเวลาที่การเปลี่ยนแปลงไม่เป็นแบบเส้นตรงอีกต่อไป” แต่ “เรียกร้องให้มีการตัดสินใจที่ส่งผลอย่างรวดเร็วต่อการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของเรา การสัมพันธ์กับผู้อื่น การสื่อสารและการคิด ความแตกต่างของคนต่างวัยที่สัมพันธ์กัน และเราจะเข้าใจและมีประสบการณ์ความเชื่อกับวิทยาศาสตร์

ได้อย่างไร” สิ่งนี้เป็นบ่อเกิดของภัยอันตราย อีกด้วย “บ่อยครั้งที่เราต้องรับมือกับการเปลี่ยนแปลงราวกับว่าเป็นเพียงเรื่องของการสวมเสื้อผ้าใหม่ แต่เรายังคงเหมือนเดิมทุกประการ”

ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่เราต้องเปิดตัวเองสู่ยุคใหม่ สู่วิถีชีวิตใหม่ของความสัมพันธ์รูปแบบใหม่ของความเป็นพระศาสนจักร ดังนั้นการเชื่อเชิญที่สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสตรัสกับบรรดาประชากรของพระเจ้า ทำให้เกิดกระบวนการคือ กระบวนการก้าวเดินไปด้วยกัน นี้ไม่ใช่ทางเลือก พระองค์ทรงเตือนใจเราด้วยคำพูดของนักบุญยอห์น ครีซอสโตม “พระศาสนจักรและการก้าวเดินไปด้วยกันมีความหมายเหมือนกัน” ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องก้าวเดินไปด้วยกัน เปิดใจให้กัน ต้อนรับซึ่งกันและกัน รับฟังกันอย่างลึกซึ้ง ฟังเสียงของพระจิตเจ้าร่วมกัน และวินิจฉัยอะไรอยู่ในแผนการของพระเจ้า สำหรับปัจจุบันในขณะนี้ นี้ไม่ใช่โครงการชั่วคราวที่จะเกิดขึ้นสืบเนื่องจากการประชุมสมัชชาพระสังฆราชในเดือนตุลาคม ค.ศ. 2023 แต่เป็นวิธีที่จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับ “แนวทางการใช้ชีวิตและการทำงานร่วมกันของพระศาสนจักรในฐานะประชากรของพระเจ้า” พระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกัน ดังที่สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสได้

ตรัสไว้ในปี ค.ศ. 2015 คือ “เป็นหนทางที่พระเจ้าทรงคาดหวังจากพระศาสนจักรในสหัสวรรษที่สาม”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง แต่ยังคงอยู่กรอบแนวคิดเดียวกัน นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอลที่ 2 ได้แสดงความเห็นของพระองค์ภายหลังจากปีปิติมหากาญญู ค.ศ. 2000 พระองค์ท่านทรงเขียนไว้ในพระสมณสาส์น “สู่สหัสวรรษใหม่” ว่า “การให้พระศาสนจักรเป็นบ้านและโรงเรียนแห่งความเป็นหนึ่งเดียว นี่คือนิยามอันยิ่งใหญ่ที่เรา กำลังเผชิญหน้าในสหัสวรรษที่กำลังเริ่มต้นขึ้นนี้ หากเราปรารถนาที่จะซื่อสัตย์ต่อแผนการของพระเจ้า และตอบสนองการเสาะแสวงหาอันลึกซึ้งของโลก”(ข้อ 43) ตามคำกล่าวของนักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอลที่ 2 “แก่นสำคัญของพระศาสนจักร” กำลังตกอยู่ในความเสี่ยง (ข้อ 42) แต่เพื่อให้สิ่งนี้เกิดขึ้น พระองค์ท่านทรงอธิบายไว้อย่างชัดเจนว่า “เราจำเป็นต้องส่งเสริมชีวิตจิตแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกัน ทำให้เป็นหลักการสำคัญของการศึกษา ทุกแห่งที่มีการอบรมบุคคลและคริสตชน ทุกที่ที่ศาสนบริการที่พระแท่นบูชา ผู้ถวายตน และผู้ทำงานอภิบาลได้รับการฝึกอบรม ทุกครอบครัว และทุกชุมชนที่ได้ก่อตั้งขึ้น” (ข้อ 43)

พระศาสนจักรแบบใดหลังจากนี้?

พระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกันเป็นเหมือนบ้านและโรงเรียนแห่งความเป็นหนึ่งเดียวจากภายในชุมชน และกลายเป็นเชื่อแป้งแห่งความสนิทสัมพันธ์ของพระตรีเอกภาพ ในทุกมิติของชีวิตมนุษย์ในโลกนี้คือกระแสเรียกของคริสตชนที่ได้รับศีลล้างบาปแล้วทุกคน ให้เป็นตัวหลักในพันธกิจของพระศาสนจักร นั่นคืออยู่ในแนวหน้าในพันธกิจของพระศาสนจักร

พระสงฆ์แบบใด? ให้เราตั้งคำถามอีกคำถามที่เกี่ยวกับพระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกัน ต้องเป็นพระสงฆ์แบบใด? สิ่งสำคัญคือต้องชี้ให้เห็นว่าพระสงฆ์ในความเป็นหนึ่งเดียวกับพระสังฆราชและคณะสงฆ์ทั้งหมดต้องปฏิบัติตามหน้าที่อย่างเหมาะสมในฐานะผู้อภิบาล หรือถ้าจะให้เจาะจงลงไปกว่านั้น คือการทำให้การประทับอยู่ของพระคริสตเจ้าหรือนายชุมพบาลเกิดขึ้นจริง ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้เวลาครุ่นคิดในเรื่องนี้ แต่ข้าพเจ้าบังคับตัวเองเพ่งความสนใจระลึกถึงข้อความในพระวรสารของนักบุญยอห์นที่ว่า “พระบิดาทรงส่งเรามาฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” เท่านั้น และเมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ทรงเป่าลมเหนือเขาทั้งหลาย ตรัสว่า “จงรับพระจิตเจ้าเถิด ท่านทั้งหลายอภัยบาปของผู้ใด บาปของผู้ใดก็ได้รับการอภัย ท่านทั้งหลายไม่อภัย

บาปของผู้ใด บาปของผู้ใดก็ได้รับการอภัยด้วย” (ยน 20:21-23)

แต่จะดำเนินชีวิตตามคำสอนนี้อย่างแท้จริงได้อย่างไร และจะอย่างไรให้ผู้อภิบาลมีความน่าเชื่อถือและมีพลังแห่งการเป็นพยานยืนยันสิ่งที่เขาต้องมี ข้าพเจ้าขอเน้นในสามประเด็นสำคัญ คือ

[1] กระแสเรียกแห่งการเป็นศิษย์พร้อมกับบรรดาผู้ที่รับการล้างบาป

[2] กระแสเรียกการ “ล้างเท้า” ศาสนบริการเพื่อการรับใช้

[3] กระแสเรียกสู่ชีวิตนิรันดร์และวิธีปฏิบัติเพื่อก้าวเดินไปด้วย

1. กระแสเรียกแห่งการเป็นศิษย์พร้อมกับบรรดาผู้ที่รับการล้างบาป สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงเตือนให้พวกเราระลึกว่า ผู้เลี้ยงแกะจำเป็นต้องมี “กลิ่นของแกะ” และบางครั้งก็ต้องเดินนำหน้า หรือเดินตามหลัง และบางครั้งต้องอยู่ท่ามกลางฝูงแกะ ดังนั้นจึงไม่มีการเป็นผู้นำใดที่จะแยกพระสงฆ์ออกจากบรรดาสัตบุรุษหรือให้พระสงฆ์ต้องอยู่เบื้องหน้าบรรดาสัตบุรุษเท่านั้น!

ในแถลงการณ์การเปิดการประชุมสมัชชาเทววิทยาสากลเกี่ยวกับชีวิตพระสงฆ์ ณ นครรัฐวาติกันเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2022 สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส

ตรัสว่า “เราไม่ควรลืมนึกว่ากระแสเรียกแต่ละประเภท รวมถึงการบวชเป็นพระสงฆ์คือทำให้ศีลล้างบาปมีความสมบูรณ์” และเช่นเดียวกันในโอกาสอื่นๆ สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงเตือนให้ระมัดระวังต่อต้านการเป็นสงฆ์นิยม (clericalism) “เป็นการประจัญที่ใหญ่มากที่จะดำเนินชีวิตพระสงฆ์โดยปราศจากการคำนึงถึงศีลล้างบาป - มีพระสงฆ์บางคนดำเนินชีวิตแบบ “ปราศจากศีลล้างบาป” - หรือพูดอีกอย่างหนึ่งว่า ลืมไปว่ากระแสเรียกอันดับแรกของเราคือความศักดิ์สิทธิ์” ในความเป็นจริง เราต้องเป็นคริสตชนก่อนที่จะเป็นพระสงฆ์ เป็นพยานยืนยันก่อนจะเป็นผู้เทศน์สอน ก่อนอื่นใดเราต้องทำให้ธรรมล้ำลึกแห่งปัสกาเป็นวิถีชีวิตของเรา ต่อมาเราจะได้รับเชิญให้มีส่วนในการเฉลิมฉลองธรรมล้ำลึกแห่งปัสกาด้วยในภายหลัง

ไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่หนังสือ “ระบบพื้นฐานการอบรมพระสงฆ์ (Ratio Fundamentalis)” กล่าวถึงการอบรมพระสงฆ์ที่ดีพิมพ์ปี ค.ศ. 2016 ได้เน้นย้ำมิติของการเป็นศิษย์พระคริสต์ การเป็นศิษย์จะต้องเป็นจิตวิญญาณ มิใช่เป็นเพียงในการอบรมระยะเริ่มต้นในบ้านเณรเท่านั้น แต่ต้องคงคุณลักษณะนี้ตลอดชีวิตของพระสงฆ์ด้วย แต่สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไร ข้าพเจ้าขออธิบายให้เห็นเป็นรูปธรรม เราต้องถามตัว

เองอยู่เสมอว่า: เรายากจนเหมือนองค์พระเยซู ปราศจากการยึดติดในทรัพย์สมบัติและความสุขสบายหรือไม่? เราบริสุทธิ์เหมือนพระองค์และเชื่อตรงโป่งใสในความสัมพันธ์หรือไม่? เรานอบน้อมเชื่อฟังแผนการของพระบิดาหรือทำตามแผนการและความปรารถนาของตนเอง?

เมื่อสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสเชิญข้าพเจ้าให้มากรุงโรม พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าตัดสินใจในเรื่องสำคัญนี้ คือ การต้องละทิ้งบ้านเกิดของข้าพเจ้า ละทิ้งสังคมพลแห่งใหม่ที่ข้าพเจ้ากำลังสร้างและงานอภิบาลมากมายที่ได้เริ่มต้นและได้ดำเนินการมาระยะเวลาหนึ่งแล้ว เหนือสิ่งอื่นใด คือการต้องละทิ้งความสัมพันธ์มากมายและมิตรภาพที่ดี ล้วนเป็นบททดสอบที่เป็นประโยชน์สำหรับข้าพเจ้า ไม่ว่าข้าพเจ้าจะชอบหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าถูกห้อมล้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกมากมาย ทั้งรถยนต์พร้อมคนขับ เลขานุการ บรรดาซิสเตอร์ ... มีทุกคนและทุกสิ่งที่จะพร้อมช่วยเหลือและบริการข้าพเจ้ายังไม่คุ้นชินกับสิ่งเหล่านี้ การรักษาความเรียบง่ายตามจิตตารมณ์พระวรสารต้องมีความพยายามอยู่เสมอ

เราได้อ่านสมณสาส์นเตือนใจ “เราจะมอบผู้เลี้ยงแกะให้ท่าน” ของนักบุญสมเด็จพระสันตะปาปาโยฮัน ปอลที่ 2 มีใจความ

ว่า “บรรดาพระสงฆ์เช่นเดียวกับสมาชิกทุกคนของพระศาสนจักร ควรต้องเติบโตตระหนักรู้ว่าตนเองจำเป็นต้องได้รับการประกาศและกลับใจอยู่เสมอ” (ข้อ 26) ในประเด็นนี้ช่วยให้ข้าพเจ้าได้ตรวจสอบชีวิตของข้าพเจ้าอย่างเป็นรูปธรรมอย่างมากด้วยพระวาจาของพระเจ้าเสมอ ไม่เพียงแต่ไตร่ตรองพระวาจาเท่านั้น แต่ยังได้ตั้งใจมั่นที่จะดำเนินชีวิตตามพระวาจานั้น และทุกเย็นจะสำรวจตัวเองเสมอว่าข้าพเจ้าได้ดำเนินชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้าอย่างไร และมันช่วยข้าพเจ้าได้มากเมื่อปฏิบัติสิ่งนี้ร่วมกับผู้อื่นที่กระตือรือร้นปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตของตนตามพระวาจาของพระเจ้าอย่างจริงจัง ก็ครั้งก็หนที่พวกเขาเหล่านั้นได้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ข้าพเจ้า เป็นกระจกสะทอน และเป็นกำลังใจให้ข้าพเจ้าเสมอมา!

2. กระแสเรียกการล้างเท้า: ศาสนบริการเพื่อการรับใช้

สมัยที่ข้าพเจ้าเป็นนักเรียน ภาพของพระเยซูในห้องชั้นบนสร้างความประทับใจและท้าทายข้าพเจ้าเสมอมา นั่นคือการล้างเท้า มันไม่ได้เป็นเพียงเหตุการณ์ระลึกถึงในวันพฤหัสบดีศักดิ์สิทธิ์ หรือนำมาใช้เป็นภาพบนแผ่นคำภาวนาที่ระลึกสำหรับพิธีมิสซาแรกของพระสงฆ์บวชใหม่เท่านั้น แต่ยังเป็น

ยาถอนพิษที่ขาดไม่ได้สำหรับหลากหลายรูปแบบของสงฆ์นิยม (clericalism) ที่สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อพระศาสนจักร

ในการปราศรัยครบรอบ 50 ปีของสมัชชาพระสังฆราช สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงกล่าวอย่างต่อเนืองกับสภาพระสังฆราชว่า ในฐานะประชากรของพระเจ้า “ในพระศาสนจักร ไม่มีใครสามารถ “ถูกยกขึ้น” ให้สูงกว่าผู้อื่น ตรงกันข้าม ในพระศาสนจักรจำเป็นที่ทุกคนต้อง “ลด” ตัวเองลงเพื่อรับใช้พี่น้องตลอดการเดินทางชีวิต” และพระองค์ได้อธิบายว่า “ในพระศาสนจักรนี้ซึ่งมีลักษณะเดียวกับพีระมิดกลับหัวยอดของมันจะอยู่ใต้ฐาน” “ด้วยเหตุนี้ผู้ที่ใช้อำนาจจึงถูกเรียกว่า “ศาสนบริการ” เพราะในความหมายดั้งเดิมของคำนี้ พวกเขาเป็นผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง” [...] “พระเยซูเจ้าผู้อยู่ในการเลี้ยงอาหารค่ำมื้อสุดท้ายได้ทรงโน้มพระกายลงเพื่อล้างเท้าบรรดาอัครสาวก” (เทียบ ยน 13:1-15) [...] ขอให้เราอย่าลืมสิ่งนี้! สำหรับบรรดาศิษย์ของพระเยซูคริสต์ เมื่อวาน วันนี้ และตลอดไป สิทธิอำนาจเดียวคือสิทธิอำนาจแห่งการรับใช้ อำนาจหนึ่งเดียวคืออำนาจแห่งกางเขนศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น”

“ซึ่งมีลักษณะเดียวกับพีระมิดกลับหัว” เป็นภาพที่ชัดเจนมาก! ซึ่งไม่ต้องตั้ง

คำถามเกี่ยวกับลำดับชั้นของพระศาสนจักร แต่มันชี้ชัดถึงความแปลกใหม่อย่างสิ้นเชิงของลำดับชั้นนี้ ซึ่งต้องเป็นทุกสิ่งและโดยหลักคือ การรับใช้

ภาพที่พระเยซูเจ้าทรงล้างเท้าบรรดาอัครสาวกดูเหมือนจะไม่ใช้ความคิดที่เข้าทำพระองค์ทรงถอดเสื้อคลุม คาดผ้ากันเปื้อนล้างเท้าด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ การทำตามแบบอย่างนี้หมายถึง การต้องออกแรงถูกแขนเสื้อ ขยับแข้งขา ซึ่งหมายถึง การรับใช้ที่เห็นเป็นรูปธรรมจับต้องได้ แต่มีความเรียบง่ายไม่ซับซ้อน

ข้าพเจ้าขอพูดในเรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้าเอง ในฐานะอธิการของบ้านเณร และต่อมาในฐานะพระสังฆราช ข้าพเจ้ามีประสบการณ์มากับตนเองว่า ในบางสถานการณ์การสร้างครอบครัวขององค์พระผู้เป็นเจ้า มันช่วยได้อย่างมากเพียงแค่เดินเข้าครัวไปทำสปาเก็ตตี้สักงานให้เพื่อนร่วมงานหรือแขกที่แวะมาเยี่ยมเยียนข้าพเจ้า ทุกคนมีความสุข ไม่ว่าจะเป็เพื่อนร่วมงาน คนที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในโลกของฆราวาส อดีตนักโทษ หลายต่อหลายครั้งด้วยความคิดเช่นนี้ข้าพเจ้าก็ไปออกรายการทีวีด้วย!

การรับใช้บุคคลที่แตกต่างกัน การรับใช้ผู้คน ยังหมายถึงการค้นพบและประเมินค่าพระพรและพรสวรรค์ที่อยู่ในตัวประชากรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และการต่อต้านการ

ล่อลวงจากการสนับสนุนหลักการหรือความคิดที่ผิด สังคายนาวาติกันที่สองได้เตือนเราในเรื่องเหล่านี้ พระสมณกฤษฎีกาว่าด้วย “การปฏิบัติงานและชีวิตพระสงฆ์ (Presbyterorum Ordinis)” ได้กล่าวไว้ว่า “พระสงฆ์ควรเผยแพร่พระพรพิเศษอันหลากหลายทั้งที่ต่ำต้อยและสูงส่งของบรรดาฆราวาสด้วยความรู้สึกแห่งความเชื่อ รับรู้ด้วยความชื่นชมยินดี และส่งเสริมด้วยความพากเพียร” (ข้อ 9) จะเป็นเรื่องดีเพียงใดที่พระสงฆ์จะได้ตระหนักถึงความเฉลียวฉลาดข้างคิดทางวิชาชีพ ความคิดสร้างสรรค์ และความสามรถต่างๆ ของฆราวาส เพื่อสนับสนุนเป็นกำลังให้พวกเขาในความมุ่งมั่นทุ่มเท แม้กระทั่งในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเมือง!

3. กระแสเรียกสู่ชีวิตนิรันดรและวิถีปฏิบัติเพื่อก้าวเดินไปด้วยกัน

ข้าพเจ้ากังวลว่า เราพูดถึงพระสงฆ์ในฐานะปัจเจกบุคคลบ่อยครั้ง ในขณะที่สังคายนาวาติกันที่สองได้แยกคำนี้ให้แตกต่างให้อยู่ในรูปของพหุพจน์แทบทั้งหมด ในฐานะพระสงฆ์พวกเราเป็นหมู่คณะที่มีพระสังฆราชเป็นหัวหน้า คือคณะพระสงฆ์ (presbyterium) เช่นเดียวกับที่พระสังฆราชเองก็เป็นส่วนหนึ่งของคณะพระสังฆราช (the episcopal college) จึงไม่น่าแปลกใจที่คำตักเตือนจากสมณสาส์นเตือนใจ “เรา

จะมอบผู้เลี้ยงแกะให้ท่าน” ได้กล่าวย้าว่า “ศาสนบริกรศีลบวชมีรูปแบบหมู่คณะเป็นรากฐาน และสามารถดำเนินการได้ในลักษณะที่ทำงานร่วมกันเท่านั้น” (ข้อ 17)

ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นห่วงกังวลถึงความรู้สึกโดดเดี่ยวของพระสงฆ์หลายท่าน การอบรมของบ้านเนอร์เกดในชีวิตหมู่คณะ แต่หลังจากที่บ้านเนอร์เกดก็เสียมากที่แต่ละคนจะเดินไปตามทางของตนเอง ในขณะที่เราได้รับเรียกให้เป็นพยานยืนยันแรกถึงพระบัญญัติใหม่ of พระเยซูเจ้า แท้ที่จริงแล้ว “ถ้าท่านมีความรักต่อกัน ทุกคนจะรู้ว่าท่านเป็นศิษย์ของเรา”(ยน 13:35)

เป็นสิ่งสำคัญมากในสังคมแตกย่อย เช่นทุกวันนี้ การเป็นครอบครัว การรู้ว่าเราเป็นสมาชิกของใคร! และเป็นเรื่องสำคัญยิ่งสำหรับพระสงฆ์ที่จะต้องเป็นครอบครัว! ใช่แล้ว เราแต่ละคนถูกเรียกให้มีชีวิตโสดเพื่ออาณาจักรสวรรค์ แต่มีใช้มาอยู่เพียงลำพัง แต่เพื่อมาเป็นพี่น้อง เป็นสหายกัน ละทิ้งความชื่นชมยินดีและของประทานในการมีครอบครัวตามธรรมชาติ เพื่อสร้างและรับใช้ครอบครัวที่ใหญ่กว่า ครอบครัวของบรรดาบุตรชายหญิงของพระเจ้า บรรดาพี่น้องชายหญิงทุกคน!

ข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณที่ในฐานะสามเณรและพระสงฆ์ ข้าพเจ้าสามารถดำเนินชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกับผู้อื่นตลอดมาแม้ในช่วง

เวลาที่ต้องแบ่งปันไม่เพียงแต่ประสบการณ์ทางจิตวิญญาณเท่านั้น แต่รวมถึงสิ่งของที่ข้าพเจ้ามีด้วย โดยทั่วไปพระสงฆ์จะคุ้นเคยกับการแบ่งปัน แต่ไม่ใช่แบ่งปันเงินใช้จ่ายส่วนตัว (pockets money)! และข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณที่นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 2001 พระสังฆราชส่วนใหญ่ของประเทศเกาหลีได้พบปะกัน 4 ครั้งต่อปี ไม่ใช่เพื่อการประชุมของสภาพระสังฆราชเท่านั้น แต่เพื่ออยู่ร่วมกันในฐานะพี่น้องและมิตรสหาย

เป็นสิ่งสำคัญอย่างไม่ต้องสงสัยที่พระสงฆ์ทุกคนจะต้องยอมให้ตนเองมีมิตรสหายร่วมทาง ไม่ใช่ในด้านจิตวิญญาณเท่านั้น แต่ในด้านความเป็นมนุษย์และในด้านอภิบาลอีกด้วย พระพรแห่งมิตรภาพของพระสงฆ์นั้นล้ำค่าเสมอ รหัสพันธุกรรมพระตรีเอกานุภาพของพระศาสนจักรเรียกร้องมากกว่านั้น แท้ที่จริงแล้ว เราจะพูดถึงพระเจ้าผู้ทรงเป็นความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวได้อย่างไร และเราจะเป็นผู้รับใช้และผู้สร้างพระศาสนจักรที่เป็นหนึ่งเดียวได้อย่างไร หากเราผู้เป็นศาสนบริกรไม่ดำรงชีวิตสัมพันธ์ท่ามกลางพวกเราเอง กับพระสังฆราช และกับประชากรทั้งหมดของพระเจ้าผู้เป็นความสัมพันธ์อันล้ำลึกและทรงชีวิต เราจะพูดถึงตัวเราได้อย่างไรว่าเราเป็น “เครื่องหมายและเครื่องมือของความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าและเป็นหนึ่ง

เดียวกับหมู่มวลมนุษยชาติ” (ธรรมนูญเรื่อง พระศาสนจักร, ข้อ 1

การอบรมรูปแบบใด? เมื่อมาถึงจุดนี้ องค์ประกอบพื้นฐานสำหรับการอบรม พระสงฆ์ได้รับการอธิบายอย่างชัดเจนแล้ว ข้าพเจ้าขอเน้นสามด้านโดยย่ออ้างถึงสมณสาสน์เตือนใจ “เราจะมอบผู้เลี้ยงแกะให้ท่าน (Pastores Dabo Vobis)” และหนังสือ “ระบบพื้นฐานการอบรมพระสงฆ์ (Ratio Fundamentalis)” และในขณะเดียวกันก็อ้างถึงสมเด็จพระสันตะปาปา ฟรังซิสด้วย:

1. สามเณรลัยโรงเรียนแห่งพระวรสาร
2. บ้านและโรงเรียนแห่งความเป็นหนึ่งเดียว
3. การประเมินกระแสเรียกในมุมมองของพันธกิจ

1. สามเณรลัย โรงเรียนแห่งพระวรสาร

ถ้าจะพูดอย่างตรงไปตรงมา สามเณรลัยไม่ใช่โรงงานผลิตพระสงฆ์ แต่เป็นสถานที่สำหรับเรียนรู้วิธีการดำเนินชีวิตในฐานะศิษย์พระเยซู! “ในอัตลักษณ์ที่ลึกที่สุดของสามเณรลัย ซึ่งสมณสาสน์เตือนใจ “เราจะมอบผู้เลี้ยงแกะให้ท่าน (Pastores Dabo

Vobis)” ได้ยืนยันคือเป็นสถานที่ที่ถูกเรียก ในแบบของตน ให้เป็นความต่อเนื่องของพระศาสนจักรของคณะอัครสาวกที่รวมตัวกันรอบๆ พระเยซูเจ้าเพื่อฟังพระวาจา ก้าวไปสู่ประสบการณ์การกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์ และรอคอยพระพรของพระจิตเจ้าเพื่อการปฏิบัติพันธกิจ” (ข้อ 60; ประเด็นสำคัญของข้าพเจ้า)

ด้วยเหตุนี้ สมณสาสน์เตือนใจ “เราจะมอบผู้เลี้ยงแกะให้ท่าน (Pastores Dabo Vobis)” จึงอธิบายลักษณะของสามเณรลัยว่าเป็น “โรงเรียนแห่งพระวรสาร” และเน้นว่า “ก่อนที่จะเป็นสถานที่หรือพื้นที่ทางกายภาพ สามเณรลัยเป็นเครื่องหมายของพื้นที่ทางจิตวิญญาณ เป็นกำหนดการเดินทางของชีวิต” [...] “การได้รับการอบรมเข้าสู่สังฆภาพ คือการทำให้คุ้นชินกับการตอบสนองตัวต่อคำถามพื้นฐานของพระคริสต์ “ท่านรักเราไหม” คำตอบของผู้ที่จะเป็นพระสงฆ์ในอนาคตสามารถเป็นได้อย่างเดียวคือการมอบชีวิตของเขาทั้งหมดเป็นของขวัญ” (ข้อ 42)

เห็นได้ชัดว่ากำหนดการการอบรมขั้นแรกนั้น ไม่ได้เริ่มต้นที่บ้านเณร แต่เริ่มต้นขึ้นในครอบครัวและในชุมชนของบรรดาสามเณร หากครอบครัวและชุมชนมีชีวิตชีวา เต็มไปด้วยชีวิตตามจิตตารมณ์พระวรสาร กระแสเรียกที่แท้จริงก็จะบังเกิดขึ้น

และเป็นที่ยืนยันว่าการเดินบนเส้นทางแห่ง
กระแสเรียกมิได้สิ้นสุดที่การบวชเป็นพระสงฆ์
หลักการชี้แนะซึ่งปรากฏตลอดหนังสือ
“ระบบพื้นฐานการอบรมพระสงฆ์ (Ratio
Fundamentalis)” “การอบรมพระสงฆ์
หมายถึง “การเดินทางที่ต่อเนื่องที่เป็น
หนึ่งเดียวของศิษย์พระคริสต์ ซึ่งเริ่มต้น
ตั้งแต่รับศีลล้างบาป และบรรลุถึงความ
สมบูรณ์ด้วยศีลกำลัง และศีลมหาสนิท
และกลายเป็นศูนย์กลางชีวิตของสามเณร
เมื่อเริ่มต้นการอบรมในสามเณรลาติ และ
สืบเนื่องต่อไปจนตลอดชีวิต” (RFIS บทนำ
ข้าพเจ้าเน้นข้อนี้)

การอบรมอย่างยาวนานหรืออย่างต่อเนื่องมีความสำคัญไม่เฉพาะในพระศาสนจักรเท่านั้น แต่ยังมีความสำคัญในสังคมอีกด้วย ที่ต้องต่อเนื่องเพราะเราไม่สามารถพูดได้ว่า เรา “ทำสำเร็จแล้ว” เรามีสิ่งที่ต้องเรียนรู้เสมอ และยิ่งเป็นเช่นนั้นมากขึ้นเมื่อเราตัดสินใจติดตามองค์พระเยซู “จงกลับใจและเชื่อในพระวรสาร” นี่เป็นการประกาศข่าวดีของพระองค์ที่มาถึงเราทุกวัน (มก 1:15)

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสมีความชัดเจนมากในประเด็นนี้ บทเทศน์ของพระองค์ในพิธีมิสซาเสกน้ำมันครั้งสุดท้ายนี้ยังติดหูข้าพเจ้า “เมื่อสิ้นสุดวันเราควรทำดีโดยฟังมองไปที่องค์พระผู้เป็นเจ้า และให้

พระองค์ฟังมองดูที่หัวใจของเราและหัวใจของทุกๆ คนที่เราพบเจอ มิใช่เพื่อนับบาปความผิดของพวกเขา แต่เป็นการฟังพินิจด้วยความรัก ขณะที่เราทบทวนไตร่ตรองวันของเราด้วยสายพระเนตรของพระเยซู มองดูพระหรรษทานและพระพร และขอบพระคุณสำหรับทุกสิ่งที่คุณองค์ทรงกระทำเพื่อเรา แต่ในขณะที่เดียวกันก็นำการผจญล่อลวงของเรามาวางเฉพาพระพักตร์พระองค์ เพื่อให้รับรู้และปฏิเสธมัน ดังที่เราได้เห็น การทำเช่นนี้เรียกร้องการรู้ว่าสิ่งใดที่พระเจ้าทรงพอพระทัย และสิ่งใดที่พระองค์ทรงเรียกร้องจากเราที่นี่และขณะนี้ในชีวิตของเรา และบางทีหากเราได้สัมผัสสายพระเนตรอันอ่อนโยนของพระองค์ พระองค์จะทรงช่วยให้เราเผยรูปเคารพของเราออกมารูปเคารพที่เราซ่อนไว้ใต้เสื้อคลุมของเราเช่นเดียวกับนางราเชลได้ทำ (เทียบ ปฐก 31:34-35) โปรดให้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เห็นรูปเคารพที่ซ่อนอยู่เหล่านั้นซึ่งเราทุกคนมี เราทุกคน! และทำให้เราเข้มแข็งต่อต้านพวกมันและทำให้มันหมดพลัง”

หากเราไม่ต้องการตกในการนับถือรูปเคารพ การเลือกพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวและเลือกพระวรสารของพระองค์เป็นฐานของชีวิตคริสตชนและชีวิตสงฆ์อย่างชัดเจน จึงไม่มีที่ว่างสำหรับการนึกถึงตนเอง ไม่แม้แต่คิดถึงรางวัลของการปฏิบัติศาสนกิจ! นี่คือ

ความสำนึกตระหนักรู้อันแรงกล้าของพระคาร์ดินัลฟรังซิสเซเวียร์ เหียง วัน ถ้วน ผู้นำเคารพหลังจากการประกอบกิจที่สำคัญ และปฏิบัติศาสนบริการของพระสังฆราชที่เกิดผลตลอดเวลาหลายปีกลับพบว่าตนเองถูกขังอยู่ในคุก อะไรคือสิ่งที่เหลืออยู่และอะไรเท่านั้นที่สำคัญ? พระเจ้า มีใช้การงานของพระเจ้า!

โรงเรียนแห่งพระวรสารนี้จะต้องค่อยๆ นำเราไปสู่การละทิ้งเกียรติยศชื่อเสียงทั้งหมด (เทียบ ฟป 2) เพื่อเปลี่ยนแปลงตัวเราให้ละม้ายคล้ายพระเยซูผู้ทรงสละชีวิตของพระองค์เป็นสินไถ่สำหรับมนุษย์ทุกคนมากขึ้น (เทียบ มก 10:45; 1 ทธ 2, 6) และด้วยเหตุนี้ทำให้เกิดประชากรใหม่ของพระเจ้า (เทียบ ยน 16:21) พระเยซูผู้ถูกตรึงบนกางเขนและถูกทอดทิ้งและทรงกลับคืนพระชนมชีพ ทรงเป็นแบบอย่างที่เราที่เปรี๊ยะยมิได้ของคริสตชนทุกคน และในแง่หนึ่งทรงเป็นแบบอย่างของพระสงฆ์ทุกองค์ด้วย พระองค์คือพระสงฆ์ที่ประเสริฐล้ำเลิศที่สุด

2. บ้านและโรงเรียนแห่งความเป็นหนึ่งเดียว

การรับใช้บริการของพระศาสนจักรคือความเป็นหนึ่งเดียว และมีพันธกิจที่ต้องกระทำคือการสร้างความเป็นหนึ่งเดียว “มิติ

ด้านชีวิตหมู่คณะของกระแสเรียกและการอบรมพระสงฆ์ไม่สามารถปล่อยให้ไป ตามยถากรรมหรือตามสถานการณ์ได้” (Ratio.52) เรารู้ดีว่าปัญหาต่างๆ และการละเมิดมากมายมาจากความรู้สึกโดดเดี่ยว และความเป็นปัจเจกนิยมของพระสงฆ์ มาจากความยากลำบากในการเปิดใจกับผู้ร่วมเดินทางฝ่ายจิตด้วยความไว้วางใจ และจากการที่ไม่สามารถพูดกับผู้อื่นเกี่ยวกับประสบการณ์พระเจ้าของตน จากการต่อสู้กับปัญหาในความสัมพันธ์ฉันพี่น้อง การกำหนดระดับความใกล้ชิดและระยะห่างที่เหมาะสมระหว่างพระสงฆ์และสัตบุรุษ ทุกแง่มุมเหล่านี้ต้องได้รับการเอาใจใส่อย่างรอบคอบในการอบรมพระสงฆ์ แต่นี่คือคำถามสำคัญที่ทำทนายเรา เป็นคำถามที่ข้าพเจ้ามักจะถามตนเอง กับบรรดาพระสังฆราชเมื่อพวกเขาจะมาพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาของบ้านเณรและพระสงฆ์กับข้าพเจ้า บรรดาสามเณรจะมองใครเป็นแบบอย่าง หากไม่ใช่บรรดาพระสงฆ์เริ่มตั้งแต่ผู้ให้การอบรมของพวกเขา? และผู้ที่พระสงฆ์เคารพนับถือคือใคร หากไม่ใช่พระสังฆราช? มีชีวิตและมีความเป็นหนึ่งเดียวกันท่ามกลางบรรดาผู้ให้การอบรมและในหมู่พระสังฆราชหรือไม่?

แต่เราจำเป็นต้องมองให้กว้างออกไปอีก ไม่มีข้อกังขาใดๆ พระเจ้าเองเป็นบุคคลแรกในการอบรมพระสงฆ์ พระองค์เป็น “ช่างฝีมือผู้อดทนและเปี่ยมด้วยเมตตาในการอบรมพวกเรา” ดังที่ปรีชาญาณของบรรดาบิดาจารย์ได้กล่าวว่า “ไม่มีผู้ใดสามารถมีพระเจ้าเป็นพระบิดาได้ เว้นเสียแต่ว่าเขาจะมีพระศาสนจักรเป็นมารดา” ในอ้อมอกของประชากรของพระเจ้าและร่วมกับบรรดาประชากรของพระเจ้า กระแสเรียกคริสตชนทั้งหมดได้รับการอบรม ข้าพเจ้าคิดว่าในอนาคตพวกเราจะต้องทบทวนเรื่องต่างๆ เหล่านี้อีกมาก

ความสำคัญลำดับแรกของการทำงานของพระจิตเจ้า ตามที่มีเขียนไว้ในหนังสือระบบพื้นฐานการอบรมพระสงฆ์ (Ratio Fundamentalis) “เรียกร้องการรับฟังกันและกันและความร่วมมือซึ่งกันและกันระหว่างสมาชิกต่างๆ ของชุมชนพระศาสนจักร พระสงฆ์ สังฆานุกร ผู้ถวายตน และฆราวาส” (ข้อ 125) พวกเราตระหนักมากขึ้นว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของสมาชิกทุกคนของประชากรของพระเจ้า ทั้งชายและหญิง บรรดาพระสงฆ์ ฆราวาส และผู้ถวายตนสำหรับการอบรมที่สมดุลงและมั่นคง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการอบรมเรื่องการถือโสด

ในส่วนตัวของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าขอกล่าวถึงนักบวชหญิงบางท่านที่ดูแลข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าได้ตระหนักถึงกระแสเรียกของตนเอง และเป็นผู้ที่คอยสนับสนุนข้าพเจ้าด้วยความเอาใจใส่เป็นห่วงเป็นใยแบบแม่ เพื่อบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งกระแสเรียกที่พวกท่านมองออก เมล็ดพันธุ์แห่งกระแสเรียกที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปลูกไว้ในหัวใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะขอบคุณพวกท่านตลอดไป

3. การประเมินกระแสเรียกในมุมมองของพันธกิจ

ประการสุดท้าย คือ มิติของการอบรมด้านธรรมทูต คำว่า apostoloi ในภาษากรีกหมายถึง “ถูกส่งไป” หนังสือกิจการอัครสาวก (เทียบ 1, 8; 2, 32; 3, 15 ฯลฯ) ระบุไว้ชัดเจนว่าการเป็นธรรมทูตคือการเป็น “พยาน” – มรณสักขี สำหรับประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักรในแผ่นดินเกิดของข้าพเจ้าเตือนให้ข้าพเจ้าระลึกถึงการเป็นมรณสักขีเสมอ เรามีมรณสักขีมากมาย และแม้แต่พระสงฆ์เกาหลีองค์แรก ท่านนักบุญอันดรูว์ คิม เดก็อน ก็ตายเป็นมรณสักขี ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้รับศีลล้างบาป โรงเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลายที่ข้าพเจ้าเรียนก็ตั้งชื่อตามชื่อของท่านนักบุญองค์นี้นับเป็นบ่อเกิดของกระแสเรียกของข้าพเจ้าด้วย

บรรดามรณสักขีได้เตือนเราว่า เราไม่สามารถเป็นพระสงฆ์ที่แสวงหายศบรรดาศักดิ์หรือตำแหน่งในสังคม ที่หลบภัย ความมั่นคงได้ การเป็นพระสงฆ์หมายถึงการถูกส่งไปเพื่อเป็นพยานยืนยัน นอกเหนือจากหลายสิ่ง สิ่งที่สำคัญมากสำหรับการเป็นพระสงฆ์คือ **ความสัตย์ซื่อบุรณาการส่วนบุคคลที่ดีมาก** (a great personal integrity) ซึ่งต้องได้รับการหล่อเลี้ยงและประเมินตลอดขั้นตอนการอบรมทั้งหมด ไม่มีผู้ใดสามารถเป็นพระสงฆ์ได้หากเขาไม่มีวุฒิภาวะและความสามารถปรับตัวเข้ากับคนหรือสังคมได้อย่างดีเสียก่อน สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสได้ทรงปราศรัยต่อหน้าผู้ร่วมการประชุมใหญ่ของสมณกระทรวงพระสงฆ์เมื่อวันที่ 3 ตุลาคม ค.ศ. 2014 ว่า “โปรดกรุณาเถิด พวกเราทุกคนต้องศึกษาการเดินทางของกระแสเรียกอย่างถี่ถ้วน! ตรวจสอบอย่างดีว่ากระแสเรียกนั้นมาจากพระเจ้าจริงหรือไม่ ตรวจสอบว่าชายผู้ได้รับเรียกสู่สังฆภาพนั้น สุขภาพแข็งแรงดี และมีความมั่นคงทางอารมณ์ และสามารถสละตนเองสามารถประกาศข่าวดี สามารถสร้างครอบครัวได้ แต่ก็ยินดีที่จะตัดสละเพื่อติดตามองค์พระเยซูหรือไม่”

ในสังคมปัจจุบันที่เป็นสังคมพหุลักษณะ และเชื่อมโยงกันอย่างเต็มขั้น ผู้ที่จะเป็นพระสงฆ์ในอนาคตจึงไม่อาจที่จะเติบโตในสภาพที่แยกจากผู้อื่น ในพื้นที่ที่ได้รับการปกป้อง

เป็นเหมือนต้นไม้ที่บอบบางในเรือนกระจก แต่จำเป็นต้องรับรู้ความจริงของทุกคน และในบริบทนั่นเองที่เราต้องเรียนรู้ ไม่เพียงแต่จะยืนด้วยลำแข้งของตัวเองเท่านั้น แต่ยังรวมถึงเรียนรู้วิธีแบ่งปันพระวรสารอีกด้วย

เราได้อ่านพระสมณสาส์นเตือนใจ “ความชื่นชมยินดีแห่งพระวรสาร Evangelii Gaudium” กล่าวว่า “**ธรรมทูตที่แท้จริงผู้ไม่เคยหยุดที่จะเป็นสานุศิษย์ทราบว่าจะพระเยซูทรงเดินไปกับเขา ตรีสร่วมกับเขา หายใจพร้อมกับเขา ทำงานพร้อมกับเขา เขารู้สึกถึงพระเยซูผู้ทรงชีวิตอยู่กับเขา ในท่ามกลางกิจการธรรมทูต**” (ข้อ 266) หนังสือ “ระบบพื้นฐานการอบรมพระสงฆ์ (Ratio Fundamentalis)” กล่าวด้วยว่า: “แรงผลักดันให้แพร่ธรรมนี้เกี่ยวข้องกับบุคคลที่ได้รับเรียกเข้ามาสู่สังฆภาพทางศีลบวชในรูปแบบที่พิเศษมากขึ้น เนื่องจากเป็นเป้าหมายและขอบเขตของการอบรมทั้งหมด” (ข้อ 91)

การเป็นพระสงฆ์ไม่เพียงแต่หมายถึงการเรียนรู้ที่จะสร้างความสัมพันธ์และพูดคุยเจรจากับทุกคนด้วยการเปิดใจกว้าง 360 องศา ซึ่งเป็นสิ่งที่หยั่งรากลึกในพระวรสาร แต่ยังหมายถึงการเรียนรู้ที่จะค้นพบคนดีมีศีลธรรม ในสถานที่ที่เราไม่คาดหวังที่สุด สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงเขียนไว้ในพระสมณสาส์นเตือนใจ “ความชื่นชมยินดีแห่งพระวรสาร” ว่า “เราต้องมองดูบ้าน

เมืองของเราด้วยสายตาที่ไตร่ตรองใคร่ครวญ คือสายตาแห่งความเชื่อที่ค้นพบพระเจ้า ผู้ทรงประทับอยู่ในบ้านของพวกเขา ในท้องถนนและลานจัตุรัส การประทับอยู่ของพระเจ้าเดินทางร่วมไปกับการแสวงหาของบุคคลและกลุ่มคน เพื่อค้นหาความหมายของชีวิต พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ท่ามกลางชาวเมืองที่ส่งเสริมความเป็นหนึ่งเดียวกัน ฆราวาสภาพที่ปรารถนาดี ความจริง และความยุติธรรม การประทับอยู่นี้มิใช่สิ่งที่ประดิษฐ์ขึ้น แต่เป็นการค้นพบและการเผยแสดงของพระเจ้า” (ข้อ 71)

ในระหว่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติศาสนกิจในฐานะพระสงฆ์ ข้าพเจ้าได้เห็นว่า การเข้าหาผู้คนด้วยวิธีนี้ให้ผลมากมายเพียงใด แม้ช่วงที่เป็นพระสังฆราชแห่งสังฆมณฑลแทจ็อน ข้าพเจ้าก็พยายามเดินทางร่วมกับทุกคนให้มากที่สุด ด้วยเหตุนี้จึงเกิดเครือข่ายความสัมพันธ์อื่นๆ ขึ้นมากมาย มิตรภาพที่งดงามกับพระภิกษุรูปหนึ่ง เป็นการพบปะกันหลายครั้งที่อบอุ่นและลึกซึ้งมาก เมื่อถึงเวลาที่ต้องบอกลา ก่อนที่ข้าพเจ้าจะเดินทางไปยังกรุงโรม ท่านได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “รอยยิ้มของท่านชนะใจทุกคน!” จากนั้นท่านก็ได้ส่งข้อความมาหาข้าพเจ้า “ตอนนี้โลกได้กลายเป็นพื้นที่ของท่านแล้ว ในกรุงโรมท่านจะมีชีวิตอยู่เพื่อทุกคน จะปฏิบัติต่อทุกคนเป็นอย่างดี!” ข้าพเจ้าถือเอาสิ่งนี้เป็นการ

รับมอบหมาย เป็นพันธกิจที่ติดตามข้าพเจ้าไปในทุกๆ วันในการบริการรับใช้ในพันธกิจใหม่

บทสรุป ข้าพเจ้าขอสรุปการไตร่ตรองเหล่านี้ด้วยการย้อนกลับไปที่ธรรมนูญ “**จงประกาศพระวรสาร** (Praedicate Evangelium)” ว่าด้วยโรมันคูเรียและการรับใช้พระศาสนจักรและโลก ด้วยเอกสารนี้ สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส มิได้ทรงต้องการปฏิรูปโรมันคูเรียเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังทรงต้องการชี้ไปสู่การปฏิรูปพระศาสนจักรทั้งหมดอย่างแน่วแน่ไปสู่การประกาศข่าวดีและความรักเมตตา ให้เรามาตั้งคำถามจากบางช่วงบางตอนในบทนำของธรรมนูญดังกล่าวกันเถิด ธรรมนูญ “**จงประกาศพระวรสาร**” (เทียบ มก. 16:15; มธ. 10:7-8) นี้คือภารกิจที่องค์พระเยซูคริสต์ทรงมอบหมายแก่บรรดาศิษย์ของพระองค์ พระบัญชาที่นำมานี้คือ “การรับใช้หลักที่พระศาสนจักรสามารถมอบให้แก่ทุกๆ คนและต่อมนุษยชาติทั้งหมดในโลกสมัยใหม่” [...] “พระเจ้าและพระอาจารย์เจ้าของเราได้มอบตัวอย่างนี้ไว้ให้เราเมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าบรรดาศิษย์ของพระองค์ และประกาศว่าเราจะเป็นสุข หากเราปฏิบัติเช่นเดียวกับพระองค์” (เทียบ ยน 13:14-17) น.1).

ในพระศาสนจักร “พันธกิจและความ เป็นหนึ่งเดียวเชื่อมรวมกันแน่นแน้อย่าง มากจนเราสามารถพูดได้อย่างแน่ชัดว่าจุด ประสงค์ของพันธกิจคือ “การทำให้ทุกคน รู้จักและใช้ชีวิตความเป็นหนึ่งเดียว “ใหม่” ที่พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรับเอากายเป็น มนุษย์ ได้ทรงนำเข้ามาอยู่ในประวัติศาสตร์ ของโลก” (ข้อ 4) “การปฏิรูปไม่สิ้นสุดใน ตัวของมันเอง แต่เป็นวิธีที่จะมอบประจักษ์ พยานถึงพระคริสต์ที่มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น เพื่อสนับสนุนการประกาศข่าวดีที่มีประสิทธิ ภาพมากขึ้น เพื่อส่งเสริมจิตวิญญาณแห่ง คริสตสัมพันธให้เกิดเอกภาพมีผลมากขึ้น เพื่อส่งเสริมให้มีการเสวนาอย่างสร้างสรรค์ กับทุกศาสนิกชนและทุกคน” (ข้อ 12)

บรรดาพระเจ้าที่รักทุกท่าน
ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าเราจะสามารถทำทั้งหมดนี้ ได้ก็ต่อเมื่อชีวิตของเราซึมซาบไปด้วยพระ วาจาของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอคงเส้นคงวา เมื่อนั้นเองเราจะสามารถทำงานอันยิ่งใหญ่ ดังที่นักบุญสมเด็จพะสันตะปาปาปอลที่ 6 ได้ตรัสแก่เราในสมณลิขิตเตือนใจ “การประ กาศพระวรสารในโลกปัจจุบันและที่มีความ เกี่ยวข้องกับทวีปเอเชียของเราเป็นพิเศษ ก็คือ “ไม่มีข้อกังขาเลยว่าการแตกแยก ระหว่างคำสอนในพระวรสารและวัฒนธรรม เป็นเรื่องที่ได้ได้รับความสนใจอย่างมากใน ยุคสมัยของเราเช่นเดียวกับในยุคสมัยอื่นๆ ดังนั้น จึงต้องพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ แน่ใจว่ามีการเผยแพร่ของวัฒนธรรมหรือ จะพูดให้ถูกต้องมากขึ้นคือเผยแพร่หลาก หลายวัฒนธรรมอย่างเต็มที่ ผู้คนจาก หลากหลายวัฒนธรรมต้องได้รับชีวิตใหม่ โดยการได้สัมผัสกับพระวรสาร” (ข้อ 20)
เผยแพร่ 17 ตุลาคม ค.ศ. 2022

[หมวดชีวิตด้านจิตใจ]

พระจิตเจ้าผู้ประทานชีวิตและความรัก ทรงนำชีวิตคริสตชนและพระศาสนจักร

บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

1. คำนำ

นักบุญเปาโลกล่าวว่า “ทุกคนที่มีพระจิตของพระเจ้าเป็นผู้นำ ย่อมเป็นบุตรของพระเจ้า” (รม 8:14) คริสตชนที่มีชีวิตจิตคือผู้ที่เจริญชีวิตตามการคล้อยใจของพระจิตเจ้า (1 คร 2: 12, 14) ซึ่งตรงข้ามกับการเจริญชีวิตตามเนื้อหนัง¹ (กท 3:3; 5:13, 16-25; 1 คร 3:1-3; รม 7:14-8:14) นักบุญเปาโลกล่าวถึงการเลือกเจริญชีวิต

ตามวิถีชีวิตสองแบบคือ ชีวิตที่ดำเนินตามการนำของพระจิตเจ้าซึ่งเป็นหนทางแห่งชีวิต และชีวิตที่ดำเนินตามความปรารถนาของเนื้อหนังซึ่งเป็นหนทางแห่งความตาย พระจิตเจ้าจึงมีบทบาทสำคัญในชีวิตคริสตชน พระจิตเจ้าทรงเป็นผู้นำชีวิตคริสตชนหมายถึง ทรงเป็นหลักที่ให้ชีวิตพระเจ้าแก่มนุษย์ในพระคริสตเจ้า “พระจิตเจ้าซึ่งพระเจ้าได้

---

¹ เนื้อหนังมีหลายความหมาย คือ สสารที่ประกอบเป็นร่างกาย ระบบเก่าที่ตรงข้ามกับระบบใหม่ และแวดวงที่ราคะตัณหาและบาปทำงานอยู่ พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ โดย คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระคัมภีร์ หน้า 518 เชียงธรรม c รม. 7

ประทานให้เรา ทรงหลังความรักของพระเจ้าลงในดวงใจของเรา” (รม 5:5) พระจิตเจ้าทรงช่วยให้คริสตชนเจริญชีวิตตาม “กฎของพระคริสตเจ้าหรือกฎของพระจิตเจ้า” (กท 6:2; รม 8:2) คือกฎแห่งความรักซึ่งเป็นบัญญัติประการเดียวของชีวิตใหม่ของคริสตชน (รม 13:8-10; กท 5:14; ยน 13:34; ยก 2:8) ทำให้คริสตชนมีส่วนร่วมในความรักของพระบิดาและพระบุตร (รม 5:5 เซิงอรรด d; กท 4:6)

พระจิตเจ้ามีบทบาทสำคัญในชีวิตของพระศาสนจักร สังคายนาวาติกันครั้งที่สองได้สอนคริสตชนให้ตระหนักถึงบทบาทสำคัญของพระจิตเจ้า ในชีวิตของคริสตชนของพระศาสนจักรและของโลก ในยุคสมัยปัจจุบันที่มนุษย์อยู่ในโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในด้านต่างๆ และเกิดความไม่สมดุลต่างๆ ในโลก พระศาสนจักรได้ทำตามการดลใจของพระจิตเจ้า โดยการอ่านเครื่องหมายแห่งกาลเวลา และร่วมแสวงหาหนทางแก้ปัญหาต่างๆ และมีส่วนร่วมในการเสริมสร้างประวัติศาสตร์แห่งความรอดในโลกปัจจุบัน (G.S. 4-11) นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์นปอล ที่ 2 ได้ออกสมณสาสน์เรื่องพระจิตเจ้าในชีวิตของพระศาสนจักรและของโลก (Dominum et Vivificantem) เพื่อสอนเรื่องพระจิตเจ้าให้เข้าใจมากขึ้นสืบต่อจากสังคายนาวาติกันครั้งที่

ที่สอง บทความนี้จึงพยายามศึกษาถึงบทบาทของพระจิตเจ้าโดยเฉพาะในชีวิตคริสตชน เพื่อช่วยให้เกิดความตระหนักถึงบทบาทสำคัญของพระจิตเจ้าในชีวิตของคริสตชนของพระศาสนจักรและของโลก

2. พระจิตเจ้าในพระคัมภีร์

2.1 พระจิตเจ้าในพันธสัญญาเดิม

ในภาษาฮีบรูคำว่า “ruah” ภาษากรีกว่า “pneuma” พบในพันธสัญญาเดิม 378 ครั้ง มีความหมายสามประการ ความหมายแรกคือลมหรือพายุหรือลมพัดเบาๆ ที่นำฝนมายังทุ่งนาซึ่งเป็นการนำชีวิตหรือความตายมาสู่ทุ่งนาและฝูงสัตว์ (อสค 32:13; 1 พกษ 18:45; 19:12) ความหมายที่สองคือ ลมปราณหรือจิตวิญญาณ ซึ่งทำให้เกิดชีวิตแก่สรรพสิ่ง (ปฐมก 1:2; 2:7) ชีวิตมนุษย์หรือลมปราณเป็นของประทานมาจากพระเจ้าและเป็นของพระเจ้า เมื่อมนุษย์สิ้นชีวิตก็จะคืนลมปราณแด่พระเจ้า (สดด 104:27-30; โยบ 34:14) ความหมายที่สามคือ จิตของพระเจ้าซึ่งมีบทบาทในประวัติศาสตร์แห่งความรอด (อพย 33:14-17; อสย 63:7-14) จิตของพระเจ้าทรงเรียกบุคคลต่างๆ ให้มีส่วนร่วมในแผนการแห่งความรอดหรือการช่วยให้หลุดพ้น เช่น อับราฮัม โยเซฟ โมเสส กิเดโอน ดาวิด และบรรดาประกาศก (ปฐมก 41:38; กตว

11:17; อพย 31:1-5; วนฉ 6:34; 14:6; 1 ซมอ 10:6; 16:13; อสค 2:2 ฯลฯ) เป็นต้น พระจิตของพระเจ้าได้เตรียมการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ประกาศอิสยาห์ทำนายว่า “พระจิตของพระเจ้าจะอยู่กับท่านคือ จิตแห่งปรีชาญาณ (wisdom) และความเข้าใจ (understanding) จิตแห่งความคิดอ่าน (counsel) และอำนาจ (power or fortitude) และจิตแห่งความรู้ (knowledge) และความยำเกรงพระเจ้า (fear of the lord)²” (อสย 11:1-3) ประกาศเอเสเคียลและผู้ประพันธ์บทสดุดีได้กล่าวถึงการฟื้นฟูจิตใจ “เราจะให้ใจใหม่แก่ท่าน เราจะใส่จิตใหม่ไว้ภายในท่าน เราจะนำใจหินออกไปจากร่างของท่าน และจะให้ใจเนื้อแก่ท่าน เราจะใส่จิตของเราภายในท่าน” (อสค 36:25-27; สดค 51:12-14) ประกาศอิสยาห์ที่สองได้กล่าวถึงพระเมสสิยาห์ผู้รับใช้ของพระเจ้า “นี่คือผู้รับใช้ของเรา ซึ่งเราเชิดชู เราเลือกเขาเพราะเราพอใจเขา เราให้จิตของเราแก่เขา เขาจะนำความยุติธรรมไปให้แก่นานาชาติ” (อสย 42:1) เมื่อถึงเวลาที่พระเมสสิยาห์เสด็จมาความรอดพ้นหรือการหลุดพ้นจะสำเร็จไป โดย

พระเจ้าจะประทานพระจิตของพระเจ้าแก่ทุกคน ประกาศโยเอลได้ทำนายว่า “ต่อจากนี้เราจะหลั่งจิตของเราเหนือมนุษย์ทุกคน บรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของท่าน จะประกาศพระวาจา บรรดาคนชราของท่านจะฝันเห็นสิ่งต่างๆ บรรดาคนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต ในเวลาเหล่านั้น เราจะหลั่งจิตของเราเหนือแม้กระทั่งทาสชายและทาสหญิง” (ยอล 3:1-2)

2.2 พระจิตเจ้าในพันธสัญญาใหม่

พระวรสารคือข่าวดีเรื่องการสถาปนาพระอาณาจักรพระเจ้า พระอาณาจักรพระเจ้าได้มาถึงในองค์พระเยซูเจ้า บรรดาศิษย์ของพระองค์จะนำข่าวดีนี้ไปประกาศให้มนุษย์ทุกคน “ท่านทั้งหลายจงไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา ทำพิธีล้างบาปให้เขา เดชะพระนามพระบิดา พระบุตร และพระจิต” (มธ 28:19; มก 16:14-18; ลก 24:36-49; ยน 20:19-23) ศีลล้างบาปทำให้ผู้ที่รับเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสตเจ้า พระผู้ไถ่ แต่งานกอบกู้ทั้งหมดของพระองค์มาจากความรักของพระบิดาและสำเร็จบริบูรณ์เมื่อพระจิตเจ้าเสด็จมา แต่พระจิตเจ้ามีบทบาทในชีวิตและการปฏิบัติภารกิจ

² The New Jerusalem Bible เซิงอรรถ Is.II d. ในพระคัมภีร์ฉบับ Septuagint (LXX) และ Vulgate ได้เพิ่มความศรัทธา (piety) มีความหมายใกล้เคียงกับความยำเกรงพระเจ้าเป็นที่มาของคำสอนพระพรเจ็ดประการของพระจิตเจ้า

ของพระเยซูเจ้า และทำให้ชีวิตและภารกิจของพระเยซูเจ้าดำเนินต่อเนื่องไป ในชีวิตของบรรดาศิษย์ของพระองค์ในพระศาสนจักร ในพันธสัญญาใหม่กล่าวถึงพระจิตเจ้าถึง 375 ครั้ง³ จึงขอกล่าวถึงบทบาทของพระจิตเจ้า ที่บันทึกในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่อย่างสังเขปดังนี้

2.2.1 พระจิตเจ้าในพระวรสารสหทรรศน์ (Synoptic Gospel)

พระวรสารสหทรรศน์กล่าวถึงพระจิตเจ้า 79 ครั้ง พระจิตเจ้ามีบทบาทในเหตุการณ์สำคัญในทุกช่วงของประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้น เริ่มตั้งแต่ทูตสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้ากับพระนางมารีย์ “พระจิตเจ้าจะเสด็จมาเหนือท่านและพระอานูภาพของพระเจ้าสูงสุดจะแผ่เงาปกคลุมท่าน” (ลก 1:35; มธ 1:18-20) ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงรับพิธีล้าง “พระจิตเจ้าเสด็จลงมาเหนือพระองค์ มีรูปร่างที่เห็นได้ดุนกพิราบ” (ลก 3:22; มธ 3:16; มก 1:10) และ “พระจิตเจ้าทรงนำพระองค์ไปยังถิ่นทุรกันดาร ทรงถูกปีศาจประจญเป็นเวลาสี่สิบวัน” (ลก 4:1-2; มธ 4:1; มก 1:12-13) พระเยซูเจ้าทรงเริ่มประกอบพระ

ภารกิจของพระองค์อาศัยการนำของพระจิตเจ้า (ลก 4:14) “พระจิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้ ให้ประกาศข่าวดีแก่คนยากจน ทรงส่งข้าพเจ้าไปประกาศการปลดปล่อยแก่ผู้ถูกจองจำ คืนสายตาให้แก่คนตาบอด ปลดปล่อยผู้ถูกกดขี่ให้เป็นอิสระ ประกาศปีแห่งความโปรดปรานจากองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ลก 4:18-19) เมื่อภารกิจของพระองค์ดำเนินไปด้วยดี “พระเยซูเจ้าปลาทปลา ปลื้มพระทัยเดชะพระจิตเจ้า” (ลก 10:21) พระเยซูเจ้าทรงสอนให้อิทธิฐานภาวณาด้วยความวางใจ “พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะไม่ประทานพระจิตเจ้า แก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์มากกว่านั้นหรือ” (ลก 11:13) พระเยซูเจ้าทรงขับไล่ปีศาจ “แต่ถ้าเราขับไล่ปีศาจด้วยพระจิตของพระเจ้า ก็หมายความว่าพระอาณาจักรของพระเจ้ามาถึงท่านแล้ว” (มธ 12:28; ลก 11:20) พระเยซูเจ้าทรงกระตือรือร้นที่จะให้พระจิตเจ้าทำให้พระอาณาจักรพระเจ้าเป็นจริง “เรามาเพื่อจุดไฟในโลก เราปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้โลกนี้ลุกเป็นไฟ” (ลก 12:49) พระเยซูเจ้าทรงสอนว่า “ผู้ที่กล่าวร้ายต่อพระจิตเจ้าจะไม่

³ Johannes B.Bauer, Encyclopedia of Biblical Theology P.869 - 889

ได้รับการอภัยเลย” (ลก 12:10; มธ 12:32; มก 3:29) เมื่อถูกเบียดเบียน “พระจิตเจ้าจะทรงสอนท่านในเวลาที่คุณจะต้องพูดอะไร” (ลก 12:12; มธ 10:20; มก 13:11) หลังจากพระเยซูคริสตเจ้าทรงกลับคืนชีพ พระองค์ทรงสั่งให้บรรดาอัครสาวกคอยรับพระจิตเจ้า “บัดนี้เรากำลังจะส่งพระผู้ที่พระบิดาทรงสัญญาไว้มาเหนือท่านทั้งหลาย เพราะฉะนั้นท่านจงคอยอยู่ในกรุง จนกว่าท่านจะได้รับพระอานุญาตปกคลุมจากเบื้องบน” (ลก 24: 49)

2.2.2 พระจิตเจ้าในหนังสือกิจการอัครสาวก

หนังสือกิจการอัครสาวกกล่าวถึงพระจิตเจ้า 68 ครั้ง นักบุญลูกาผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ให้ความสำคัญกับบทบาทของพระจิตเจ้ามาก เพราะโครงสร้างของหนังสือกิจการอัครสาวกสามารถสรุปได้ ด้วยพระดำรัสของพระเยซูเจ้าที่ว่า “**พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่าน และท่านจะรับอานุญาตเพื่อจะเป็นพยานถึงเราในกรุงเยรูซาเล็มทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรียจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก**” (1:8) การขยายตัวของ**เมืองของพระศาสนจักรเป็นงานของพระจิตเจ้า** ดังนั้นหนังสือกิจการอัครสาวกจึงได้ชื่อว่า “**พระวรสารของพระจิตเจ้า**” เพราะเล่าถึงกิจการของพระจิตเจ้าที่นำความชื่นชมยินดีและความพิศวง ตั้งแต่การเริ่มต้นของ

พระศาสนจักรเมื่อพระจิตเจ้าเสด็จมายังบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าในวันเพนเทกอสเต (2:1-13) นักบุญเปโตรผู้นำกลุ่มอัครสาวกได้เริ่มประกาศข่าวดี มีผู้กลับใจมาเชื่อและรับศีลล้างบาปประมาณสามพันคน (2:14-41) พระจิตเจ้าทำให้กลุ่มคริสตชนกลุ่มแรกดำเนินชีวิต “**ร่วมกันฉันพี่น้องเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน**” (koinonia: communion) (2:42) พระจิตเจ้าช่วยให้ข่าวดีที่ได้เริ่มประกาศที่กรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศต่อไปในแคว้นสะมาเรีย เปโตรและยอห์น อธิษฐานภาวนาและปกมือ เขาเหล่านั้นก็ได้รับพระจิตเจ้า (8:14-17) ข่าวดีได้ประกาศที่เมืองซีซารียา นายร้อยโครเนลิอัสพร้อมกับญาติพี่น้องและเพื่อนได้รับพระจิตเจ้า (10:44-48; 11:15-17) ข่าวดีได้ประกาศที่เมืองเอเฟซัส นักบุญเปาโลได้ปกมือเหนืออปอลโลและเพื่อนผู้รับพิธีล้างของยอห์นให้ได้รับพระจิตเจ้า (19:1-6) และนักบุญเปาโลได้ประกาศข่าวดีที่กรุงโรม (28:30-31) ทำให้พระดำรัสของพระเยซูเจ้าเป็นจริงคือข่าวดีของพระคริสตเจ้าได้เริ่มประกาศที่กรุงเยรูซาเล็มและประกาศไปในที่ต่างๆ จนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก เพราะกรุงโรมคือนครหลวงของโลกในสมัยนั้น นอกจากนั้นพระจิตเจ้าประทานพระพรต่างๆ เพื่อเป็นประกันว่าข่าวดีนั้นมาจากพระเจ้า (2:4,6, 11; 6:3-10; 10:38; 11:21,27) พระจิต

เจ้าประทานพละกำลังในการเป็นพยานและการประกาศข่าวดีของพระคริสตเจ้า (4: 8-31; 5: 21-42; 6: 10) พระจิตเจ้าทรงนำพระศาสนจักร ในการตัดสินใจครั้งสำคัญต่างๆ (1:15-26; 11:1-18; 15:5-29) มีการรับพระจิตเจ้าในศีลล้างบาป และการปกมือเพื่อเชิญพระจิตเจ้ามาประทับในผู้นั้น (2:38; 8:15-17; 9:17-18; 19:1-6)

2.2.3 พระจิตเจ้าในบทจดหมายของนักบุญเปาโล

จดหมายของนักบุญเปาโลได้กล่าวถึงพระจิตเจ้า 141 ครั้ง จึงขอกล่าวถึงคำสอนสำคัญๆ ของนักบุญเปาโลเรื่องพระจิตเจ้าอย่างสังเขปดังนี้

2.2.3.1 ข่าวดีเรื่องพระเยซูคริสตเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพเพราะพระเจ้าโดยอาศัยพระจิตเจ้า สำหรับนักบุญเปาโล

ข่าวดีคือ “ข่าวดีนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ ซึ่งโดยธรรมชาติมนุษย์ทรงบังเกิดในเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด และโดยทางพระจิตเจ้าผู้บันดาลความศักดิ์สิทธิ์ ทรงได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นพระบุตรผู้ทรงอำนาจของพระเจ้า โดยการกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย พระองค์คือพระเยซูคริสตองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (รม 1: 3-4) นักบุญเปาโลมิได้พบปะกับพระเยซูเจ้า ขณะที่พระองค์มีชีวิตปฏิบัติภารกิจประกาศข่าวดีในโลก แต่ท่านมีประสบการณ์การ

พบปะกับพระเยซูคริสตเจ้าผู้กลับคืนชีพ ทำให้ท่านกลับใจเปลี่ยนแปลงชีวิตของท่าน (กจ 9:1-19; 22:4-16; 26:9-18; กท 1: 12-17) ท่านได้รับเลือกให้ “เป็นเครื่องมือเพื่อประกาศข่าวดีแก่นานาชาติ” (กจ 9: 15; กท 3:14) ท่านประกาศข่าวดีอาศัยพระจิตเจ้า “เพราะข่าวดีที่เราประกาศมาถึงท่าน มิใช่ด้วยคำพูดเท่านั้น แต่ด้วยพระอำนาจเดชพระจิตเจ้า...ท่านก็ได้ทำตามอย่างเราและตามแบบฉบับขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยท่านรับพระวาจาด้วยความทุกข์หลายประการ แต่ท่านก็ยังมีสติปัญญาที่มาจากพระจิตเจ้า” (1 ธส 1:5-6) ท่านสอนให้รับฟังข่าวดีด้วยความเชื่อในพระจิตเจ้า (1 คร 2:4-5; 13; กท 3:2) เพื่อเราจะได้รับพระจิตเจ้าตามพระสัญญาโดยอาศัยความเชื่อ (กท 3: 14)

2.2.3.2 ชีวิตจิตของคริสตชน: ชีวิตใหม่ในฐานะบุตรพระเจ้า

นักบุญเปาโลกล่าวว่า “ถ้าพระจิตของพระผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้ากลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตายนั้นสถิตอยู่ในท่าน พระผู้ทรงบันดาลให้พระคริสตเยซูทรงกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย ก็ทรงบันดาลให้ร่างกายที่ตายได้ของท่านกลับมีชีวิตเดชพระจิตของพระองค์ ซึ่งสถิตในท่านด้วย” (รม 8:11) และ “ทุกคนที่มีพระจิตของพระเจ้าเป็นผู้นำ ย่อมเป็นบุตรของ

พระเจ้า ท่านทั้งหลายไม่ได้รับจิตการเป็นทาสซึ่งมีแต่ความหวาดกลัวอีก แต่ได้รับจิตการเป็นบุตรบุญธรรมซึ่งทำให้เราร้องออกมาว่า “อับบา พ่อเจ้า” พระจิตเจ้าทรงเป็นพยานยืนยันร่วมกับจิตของเราว่า เราเป็นบุตรพระเจ้า เมื่อเราเป็นบุตร เราก็คือเป็นทายาทด้วย เป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสตเจ้า ถ้าเรารับการทรงมานร่วมกับพระองค์ เราก็คือรับพระสิริรุ่งโรจน์ร่วมกับพระองค์ด้วย” (รม 8:14-17; กท 4:5-7) เราจะได้รับมรดกจากพระเจ้าในวาระสุดท้าย แต่ในปัจจุบัน**พระจิตเจ้าจะเป็นประกันของมรดกที่เราจะได้รับจากพระเจ้า** (อฟ 1:14; 4:30; 2 คร 5:5) คริสตชนได้รับชีวิตใหม่อาศัยความเชื่อและศีลล้างบาป (รม 1:16; 6:3-4; ทต 3:5-7; คส 2: 12)

นักบุญเปาโลกล่าวว่า “ถ้าเรามีชีวิตเดชะพระจิตเจ้าแล้ว เราจึงดำเนินชีวิตตามพระจิตเจ้าด้วย” (กท 5:25) “ท่านเริ่มต้นด้วยพระจิตเจ้า แต่บัดนี้ท่านจะมาจบลงด้วยเนื้อหนังหรือ” (กท 3:3) นักบุญเปาโลกล่าวถึงการเลือกเจริญชีวิตตามวิถีชีวิตสองแบบคือ ชีวิตที่ดำเนินตามการนำของพระจิตเจ้า เป็นหนทางแห่งชีวิต หรือชีวิตที่ดำเนินตามความปรารถนาแห่งเนื้อหนัง ซึ่งเป็นหนทางแห่งความตาย คริสตชนจึงต้องพัฒนาชีวิตทั้งหมดทั้งภายในภายนอกใน

จิตสำนึก ทัศนคติ ความโน้มเอียงตามธรรมชาติให้อยู่ในเส้นทาง ที่จะสามารถตัดสินใจตามการคล้อยของพระจิตเจ้าหรือตามคุณค่าแห่งพระวรสารตามแบบอย่างของพระคริสตเจ้า (รม 7:14-25; 8:2-13; กท 5:16-25) นักบุญเปาโลได้กล่าวถึงผลของการเจริญชีวิตตามเนื้อหนัง (กท 5:19-21; รม 1:29-31) และผลของการเจริญตามพระจิตเจ้าคือ “ความรัก(love) ความชื่นชม (joy) ความสงบ (peace) ความอดทน (patience) ความเมตตา (kindness) ความใจดี (generosity) ความซื่อสัตย์ (faithfulness) ความอ่อนโยน (gentleness) และการรู้จักควบคุมตนเอง (self-control)” (กท 5:22-23; 1 คร 13:4-7; 2 คร 6:6; อฟ 5:9; 1 ทธ 4:12) แต่คุณธรรมความรัก (agape) สำคัญที่สุด “ความรักย่อมอดทน มีใจเอื้อเฟื้อ ไม่อิจฉา ไม่โอ้อวดตนเอง ไม่จองหอง ไม่หยาบคาย ไม่เห็นแก่ตัว ความรักไม่ฉุนเฉียว ไม่จดจำความผิดที่ได้รับ ไม่ยินดีในความชั่ว แต่ร่วมยินดีในความถูกต้อง ความรักให้อภัยทุกอย่าง เชื่อทุกอย่าง อดทนทุกอย่าง ความรักไม่มีสิ้นสุด” (1 คร 13: 4-8, 13) “ความรักซึ่งรวมเราไว้เป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์” (คส 3:14) “เพราะพระจิตเจ้าซึ่งพระเจ้าประทานให้เรา ทรงหลังความรักของพระเจ้าลงในดวงใจของเรา” (รม 5:5) เราจึงรัก

เพื่อนพี่น้องด้วยความรักที่มาจากพระเจ้า ความรัก (agape) จึงเป็นรากฐานเป็นสายสัมพันธ์และจิตวิญญาณของกลุ่มคริสตชน

2.2.3.3 พระจิตเจ้าและพระศาสนจักร จากประสบการณ์การกลับใจของนักบุญเปาโลท่านได้เปรียบเทียบพระศาสนจักรกับร่างกายของมนุษย์ ที่มีองค์ประกอบหลายส่วน โดยทางศีลล้างบาปและศีลมหาสนิทคริสตชนเป็นหนึ่งเดียวกัน ท่านกล่าวว่า “เดชะพระจิตเจ้าพระองค์เดียว เราทุกคนจึงได้รับการล้างมารวมเข้าเป็นร่างกายเดียวกัน” (1 คร 12:13) ท่านยังสอนว่า “แม้ว่าเรามีหลายคน เราก็ก็นำมาเข้าด้วยกัน เพราะเราทุกคนมีส่วนร่วมกินปังก้อนเดียวกัน” (1 คร 10:16) พระกายนี้หมายถึงพระศาสนจักร (อฟ 4:4; 1:22; 5:23; คส 3:15; 1:18,24) “พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระคริสตเจ้าไว้เหนือสรรพสิ่งให้ทรงเป็นศีรษะของพระศาสนจักร ซึ่งเป็นพระวรกายของพระองค์” (อฟ 1:20-23) พระคริสตเจ้ารวมจักรวาลทั้งหมดเข้ามาเป็นหนึ่งเดียว ภายใต้การปกครองของพระคริสต์ (อฟ 1:23; คส 1:15-20) คริสตชนเป็นส่วนหนึ่งของพระกาย (1 คร 6:15) เป็นอาคารหรือพระวิหารที่ประทับของพระเจ้า (1 คร 3:9; อฟ 2:20,22) “ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านเป็นพระวิหารของพระเจ้า และพระจิตของพระเจ้าทรงพำนักในท่าน” (1 คร

1:16) “พระเจ้าทรงส่งพระจิตของพระบุตรลงมาในดวงใจของเรา” (กท 4:6; 2 คร 1:22; 3:2-3; โรม 5:5; อฟ 3:17; 2 ธส 3:5) ดังนั้นพระจิตเจ้าจึงประทับในคริสตชนและในพระศาสนจักร

ในพระศาสนจักรพระจิตเจ้าองค์เดียว ทรงประทานหน้าที่หลายอย่างต่างกัน และพระพรพิเศษหลายประการต่างกันแก่คริสตชนทุกคนจึงควรใช้พระพรพิเศษและหน้าที่ที่ได้รับ เพื่อรับใช้และเพื่อประโยชน์ส่วนรวมของพระศาสนจักร (1 คร 12:4-30; โรม 12:4-8) และใช้พระพรของพระจิตเจ้าอย่างเหมาะสมและอย่างมีระเบียบ (1 คร 14:1-40)

2.2.3.4 พระจิตเจ้าเป็นพระบุคคลที่สามในพระตรีเอกภาพ นักบุญเปาโลกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระจิต” (2 คร 3:17) ท่านไม่ปฏิเสธความแตกต่างระหว่างพระคริสตเจ้าและพระจิตเจ้า แต่ท่านยืนยันว่าพระคริสตเจ้าและพระจิตเจ้าทรงเป็นหนึ่งเดียวกันในงานกอบกู้ และคริสตชนมีประสบการณ์ว่าพระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพทรงเป็นจิต หลายครั้งนักบุญเปาโลใช้คำว่า “ในพระคริสตเจ้า” และ “ในพระจิตเจ้า” แทนกันได้ (1 คร 12:13; โรม 12:5; กท 3:27; โรม 8:1,9,10) นักพระคัมภีร์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่า นักบุญเปาโลมิได้บอกว่าพระคริสตเจ้าและพระจิตเจ้าเป็นพระบุคคลเดียวกัน แต่

นักบุญเปาโลได้กล่าวถึง พระจิตเจ้าทรงเป็นพระบุคคลในพระตรีเอกภาพ เช่น “พระเจ้าทรงเปิดเผยให้เราารู้โดยทางพระจิตเจ้า เพราะพระจิตเจ้าทรงหยั่งรู้ทุกสิ่งแม้กระทั่งสิ่งที่ลึกล้ำของพระเจ้า” (1 คร 2:10) “พระเจ้าทรงส่งพระจิตของพระบุตรลงในดวงใจของเรา” (กท 4:6) พระจิตเจ้ามีบทบาทในประวัติศาสตร์แห่งความรอด ทรงช่วยให้มนุษย์รู้พระประสงค์ของพระเจ้าที่ช่วยมนุษย์ให้ได้รับความรอดพ้น (1 คร 2:10-14) และทรงช่วยสร้างความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และมนุษย์ด้วยกัน (2 คร 13:13) “พระจิตเจ้าทรงเป็นพยานยืนยันร่วมกับจิตของเราว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า” (รม 8:16) “พระจิตผู้ตรัสด้วยเสียงอันดังว่า “อับบา พระบิดาเจ้าข้า” (กท 4:6) “เราไม่รู้ว่าจะต้องอธิษฐานภาวนาขอสิ่งใดที่เหมาะสม แต่พระจิตเจ้าทรงอธิษฐานวอนขอแทนเราด้วยคำที่ไม่อาจบรรยายได้” (รม 8:26) “พระจิตเจ้าพระองค์เดียวผู้ทรงแจกจ่ายพระพรต่างๆ ให้แต่ละคนตามที่พอพระทัย” (1 คร 12:11) “ท่านไม่รู้หรือว่าท่านเป็นพระวิหารของพระจิตเจ้า พระจิตของพระเจ้าทรงพำนักอยู่ในท่าน” (1 คร 3:16; 6:19) “พระจิตเจ้าซึ่งพระเจ้าประทานให้เรา ทรงหลั่งความรักของพระเจ้าลงในดวงใจของเรา ขณะที่เราอ่อนแอพระคริสตเจ้าสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปตามเวลาที่

กำหนด” (รม 5:5-6) และสูตรซึ่งออกพระนามทั้งสามพระบุคคลในพระตรีเอกภาพ “ขอพระหรรษทานของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอความรักของพระเจ้าและความสนิทสัมพันธ์ของพระจิตเจ้าสถิตอยู่กับทุกท่านเทอญ” (2 คร 13:13; 1 คร 12:4-6; 6:11; อฟ 4:4-6)

2.2.4 พระจิตเจ้าในงานเขียนของนักบุญยอห์น (พระวรสาร, จดหมายและวิวรณ์)

ข่าวดีสำหรับนักบุญยอห์นคือ การประกาศว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเมสสิยาห์และพระบุตรของพระเจ้า พระจิตเจ้าผู้ตรัสในนามของพระคริสตเจ้าผู้กลับคืนพระชนมชีพ ทรงช่วยบรรดาศิษย์ได้จดจำและเข้าใจพระวาจาของพระเยซูเจ้า เป็นการมอญย้อนกลับไปยังพระชนมชีพของพระเยซูคริสต์ เมื่อพระองค์ทรงดำรงชีพในโลก งานเขียนของนักบุญยอห์นกล่าวถึงพระจิตเจ้า 59 ครั้ง คำสอนเรื่องพระจิตเจ้าของนักบุญยอห์นพอสรุปอย่างสังเขปได้ดังนี้

2.2.4.1 พระเยซูเจ้าทรงประทานพระจิตเจ้าแก่บรรดาศิษย์ของพระองค์

พระจิตเจ้าประทับอยู่ในพระเยซูเจ้า นักบุญยอห์นผู้ทำพิธีล้างยืนยันว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระจิตเจ้าเสด็จลงมาจากสวรรค์เหมือนนกพิราบ และทรงอยู่เหนือพระองค์” (ยน 1:32) และ “ผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมานั้น ย่อม

กล่าวพระวาจาของพระเจ้า เพราะพระเจ้า
 ประทานพระจิตเจ้าให้เขาอย่างไม่จำกัด”
 (ยอห์น 3:34) พระเยซูเจ้าตรัสกับนิโคเดมัสว่า
 “เราบอกความจริงแก่ท่านว่าไม่มีใครเข้าสู่
 พระอาณาจักรของพระเจ้า ถ้าเขาไม่เกิด
 จากน้ำและพระจิตเจ้า” (ยอห์น 3:5) พระเยซู
 เจ้าทรงสอนว่า “ผู้ใดกระหาย จงมาหาเรา
 เถิด ผู้ที่เชื่อในเรา จงดื่มเถิด ตามที่พระ
 คัมภีร์กล่าวว่า ‘ลำธารที่ให้ชีวิตจะไหลออก
 มาจากภายในผู้นั้น’ พระเยซูเจ้าตรัสดังนี้
 หมายถึงพระจิตเจ้า ซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะ
 ได้รับ” (ยอห์น 7:37-39; 4:14; 6:35) “แต่
 เวลานั้นพระเจ้ามิได้ประทานพระจิตเจ้าให้
 เพราะพระเยซูเจ้ายังมิได้รับพระสิริรุ่งโรจน์”
 (ยอห์น 7:39) ความจริงพระจิตเจ้าทรงประกอบ
 พระภารกิจแล้วในพระวาจาของพระเยซูเจ้า
 “พระจิตเจ้าทรงเป็นผู้ประทานชีวิต ลำพัง
 มนุษย์ทำอะไรไม่ได้ วาจาที่เรากล่าวแก่ท่าน
 ทั้งหลายนั้นให้ชีวิต เพราะมาจากพระจิต
 เจ้า” (ยอห์น 6:63) และ “ท่านทั้งหลายรู้จัก
 พระองค์เพราะพระองค์ทรงดำรงอยู่กับท่าน
 และอยู่ในท่าน” (ยอห์น 14:17) แต่นักบุญ
 ยอห์นยืนยันเช่นเดียวกับนักบุญเปาโลและ
 นักบุญลูกาว่า พระจิตเจ้าที่จะประทานให้ใน
 เวลาที่พระเมสสิยาห์เสด็จมา เป็นเวลาที่
 พระเยซูคริสตเจ้าได้สิ้นพระชนม์และทรง
 กลับคืนพระชนม์ชีพ เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
 (ยอห์น 13: 31-32; วอ 5: 6; 22: 1,17)

นักบุญยอห์นได้สอนว่าพระเยซูเจ้า
 ทรงประทานพระจิตเจ้าเมื่อไร? เราสามารถ
 สรุปได้ว่าท่านสอนว่า

ก) เมื่อพระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์ “พระ
 เยซูเจ้าทรงจิบน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้วตรัสว่า
 “สำเร็จบริบูรณ์แล้ว” พระองค์ทรงเอนพระ
 ศีรษะสิ้นพระชนม์” (ยอห์น 19:30) การสิ้น
 พระชนม์ของพระเยซูเจ้าเป็นการ “ส่งพระ
 จิต” (ยอห์น 1:33; 20:22; 7:39; 16:5-6)

ข) เมื่อทหารแทงข้างพระวรกาย
 ของพระเยซูเจ้า “ทหารคนหนึ่งได้ใช้หอก
 แทงด้านข้างพระวรกายของพระองค์โลหิต
 และน้ำก็ไหลออกมาทันที” น้ำเป็นสัญลักษณ์
 หมายถึงพระจิตเจ้า แสดงว่าการบูชาของ
 พระเยซูเจ้าบนกางเขน เป็นบ่อเกิดพระ
 หรรษทานอันอุดม น้ำและพระโลหิตเป็น
 สัญลักษณ์ของศีลล้างบาปและศีลมหาสนิท
 ที่เป็นต่อธารน้ำพระจิตมายังผู้มีความเชื่อใน
 กลุ่มคริสตชน (ยอห์น 19:34)

ค) เมื่อพระเยซูคริสตเจ้าผู้ทรงกลับ
 คืนพระชนม์ชีพ ได้ประทานพระจิตเจ้าแก่
 บรรดาศิษย์ของพระองค์ พระเยซูเจ้าตรัส
 กับเขาทั้งหลายว่า “พระบิดาทรงส่งเรามา
 ฉันทิด เราส่งท่านทั้งหลายไปฉันทิด” ตรัส
 ดังนี้แล้ว พระองค์ทรงเป่าลมเหนือเขาทั้ง
 หลาย ตรัสว่า “จงรับพระจิตเจ้าเถิด” (ยอห์น
 20:21-22)

ง) พระเยซูเจ้าทรงสัญญาจะส่งพระจิตเจ้าพระผู้ช่วยเหลืออีกองค์หนึ่ง มายังบรรดาศิษย์ของพระองค์

2.2.4.2 พระจิตเจ้า: พระผู้ช่วยเหลือ (Paraclete) ที่พระเยซูเจ้าทรงสัญญาจะประทานให้ พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยเหลือองค์แรก (1 ยน 2:1; รม 8:34; 1 ทธ 2:5; ฮบ 7:25; 8:6b) พระองค์ทรงสัญญาจะประทานพระผู้ช่วยเหลืออีกองค์หนึ่ง พระวรสารของนักบุญยอห์นกล่าวถึงพระผู้ช่วยเหลือ 5 ตอนดังนี้

1) ยน 14:16-17 “เราจะวอนขอพระบิดาแล้วพระองค์จะประทานผู้ช่วยเหลืออีกองค์หนึ่งให้ท่าน เพื่อจะอยู่กับท่านตลอดไป คือพระจิตแห่งความจริง ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะมองพระองค์ไม่เห็น และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงดำรงอยู่กับท่าน และอยู่ในท่าน”

2) ยน 14:26 “แต่พระผู้ช่วยเหลือคือพระจิตเจ้าที่พระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเรานั้น จะทรงสอนท่านทุกสิ่ง และจะทรงทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราเคยบอกท่าน”

3) ยน 15:26-27 “เมื่อพระผู้ช่วยเหลือซึ่งเราจะส่งมาจากพระบิดาจะเสด็จมาคือพระจิตแห่งความจริง ผู้ทรงเนื่องมาจากพระบิดา พระองค์จะทรงเป็นพยานให้เรา

ท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานให้เราด้วย เพราะท่านรู้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว”

4) ยน 16:7-11 “เพราะถ้าเราไม่ไป พระผู้ช่วยเหลือก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไป เราจะส่งพระองค์มาหาท่าน เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงแสดงให้โลกเห็นความหมายของบาป ของความถูกต้อง และการตัดสิน”

5) ยน 16:13-15 “เมื่อพระจิตแห่งความจริงเสด็จมา พระองค์จะทรงนำท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด พระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่จะตรัสทุกสิ่งที่ทรงได้ฟังมา และจะทรงแจ้งให้ท่านรู้เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น พระองค์จะทรงให้เราได้รับพระสิริรุ่งโรจน์ เพราะพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านรู้คำสอนที่ทรงรับจากเรา ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นก็เป็นของเราด้วย ดังนั้นเราจึงบอกว่าพระจิตเจ้าจะทรงแจ้งให้ท่านรู้คำสอนที่ทรงรับจากเรา”

เราสามารถสรุปได้ว่า พระบิดาจะประทานพระผู้ช่วยเหลือคือ พระจิตแห่งความจริงในนามของพระเยซูคริสตเจ้า เพื่อมาอยู่กับบรรดาศิษย์ของพระองค์ เพื่อมาสอนและทำให้ระลึกถึงคำสอนของพระเยซูเจ้า เพื่อเป็นพยานถึงพระเยซูเจ้า เพื่อแสดงให้โลกเห็นความหมายของบาป ความถูกต้องและการตัดสิน เพื่อนำบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าไปสู่ความจริงที่สมบูรณ์

2.2.4.3 พระจิตเจ้าประทับในบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าและในเวลาของพระศาสนจักร บรรดาคริสตชนตระหนักถึงความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าและเพื่อนพี่น้องมาจากพระจิตเจ้า “เรารู้ว่าเราดำรงอยู่ในพระองค์และพระองค์ดำรงอยู่ในเรา เพราะพระองค์ประทานพระพรของพระจิตเจ้าให้เรานั่นเอง” (1 ยน 4:13; 3:24) “เรารู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก ผู้ใดอยู่ในความรัก ย่อมดำรงอยู่ในพระเจ้าและพระเจ้าทรงดำรงอยู่ในเขา” (1 ยน 4:16, 8) “จงมีความรักเกิดเพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน... ให้ผู้ที่รักพระเจ้ารักพี่น้องของตนด้วย” (1 ยน 4:19,21) “เรารู้ว่าเราผ่านพ้นความตายมาสู่ชีวิตแล้วเพราะเรารักพี่น้อง” (1 ยน 3:15) พระเยซูเจ้าทรงสอนให้บรรดาศิษย์ปฏิบัติตามบัญญัติใหม่แห่งความรัก ตามวิถีแห่งความรัก วิถีแห่งพระเจ้าคือ “ให้ท่านทั้งหลายรักกัน เหมือนดังที่เรารักท่าน” (ยน 15:12; 13:34) ให้รับใช้กันและกันเหมือนตัวอย่างที่พระองค์ล้างเท้าให้พวกสาวก (ยน 13:14-15) และสละชีวิตเพื่อผู้อื่น (ยน 15: 13) เหมือนที่พระองค์มอบชีวิตเป็นพยานถึงความรักจนถึงที่สุด บนไม้กางเขนและในศีลมหาสนิท เพื่อให้ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันร่วมชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าพระตรีเอกภาพ และ

เป็นหนึ่งเดียวกันกับเพื่อนมนุษย์ (ยน 17: 21-26)

ในเวลาของพระศาสนจักรพระจิตเจ้าจะทำให้บรรดาศิษย์เข้าใจถึงความจริงที่พระเยซูเจ้าทรงสอน (ยน 14:26; 16:13) เป็นเวลาแห่งการประกาศข่าวดี “พระบิดาทรงส่งเราฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” (ยน 17:18; 20:20) และจะเป็นพยานถึงพระคริสตเจ้าแม้จะถูกเบียดเบียน “ข้าพเจ้าเห็นวิญญูณของผู้ถูกตัดศีรษะ เพราะคำพยานถึงพระเยซูเจ้าและเพราะพระวาจาของพระเจ้า...เขาเหล่านั้นกลับมีชีวิตและเข้าครองราชย์พร้อมกับพระคริสตเจ้า” (วิว 20:4; 19:10; 17:6; 12:11; 1:2)

3. พระจิตเจ้าในสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 และในสมณสาสน์ของนักบุญพระสันตะปาปา ยอห์น ปอลที่ 2

3.1 พระจิตเจ้าในสังคายนาวาติกันครั้งที่สอง (11 ต.ค. 1962 - 8 ธ.ค. 1965)

นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์นที่ 23 ซึ่งเป็นผู้ประกาศให้มีสังคายนาวาติกันครั้งที่สองโดยมีแรงบันดาลใจว่าสังคายนาวาติกันครั้งที่สองนี้ควรเป็นเหมือนวันเพนเตกอสเตใหม่คือ เป็นวันที่พระจิตเจ้าเสด็จลงมาเหนือพระศาสนจักรในปัจจุบันเหมือนพระจิตเจ้าเสด็จลงมาเหนือบรรดา

คริสตชนรุ่นแรก (กจ 1:14) สังกายนา วาติกันที่สองนี้ เป็นสังคายนาสากลที่พระสังฆราชคาทอลิกทุกองค์ทั่วโลกมาประชุมกัน เพื่อพิจารณาสภาพการณ์ของโลกปัจจุบัน โดยการมองดูเครื่องหมายแห่งกาลเวลา (Signs of Times) และพยายามหาคำตอบจากจุดยืนทางศาสนาให้กับสังคมปัจจุบัน โดยเลือกประเด็นเรื่องที่เหมาะสมกับยุคสมัย และมีหัวข้อที่ครอบคลุมในทุกประเด็นที่สำคัญ มีเอกสารสังคายนาออกมา 16 ฉบับ ในเอกสารเหล่านี้กล่าวถึงพระจิตเจ้า 258 ครั้ง⁴ เราสามารถสรุปคำสอนเรื่องพระจิตเจ้าของสังคายนาวาติกันที่สองได้อย่างสังเขปดังนี้

3.1.1 สังคายนาวาติกันครั้งที่สอง เน้นพระคริสตเจ้าเป็นศูนย์กลาง พระจิตเจ้าเป็นพระจิตของพระคริสตเจ้า (LG 7, 1;8, 1;14, 2) พระจิตเจ้าช่วยสืบสานภารกิจของพระคริสตเจ้า และเสริมสร้างพระศาสนจักร พระจิตเจ้าเป็นหลักของชีวิตของพระศาสนจักร (LG 21, 2;AA 3,2,29) พระจิตเจ้าเป็นผู้ประกันการถ่ายทอดธรรมประเพณีที่ถูกต้องและสืบเนื่องกันมา และประกันความถูกต้องของคำสอนอย่างเป็นทางการของพระศาสนจักร (LG 25; DV 8,9)

3.1.2 พระศาสนจักรเป็นรหัสธรรม ประกอบด้วยส่วนที่เห็นได้และส่วนที่เห็นไม่ได้ พระจิตเจ้าเป็นส่วนที่เห็นไม่ได้ แต่เป็นส่วนสำคัญของพระศาสนจักร พระศาสนจักรเปรียบกับรหัสธรรมพระวจนาตถ์ ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อเป็นเครื่องมือนำความรอดให้กับมนุษย์ ในทำนองเดียวกัน โครงสร้างของพระศาสนจักรมีไว้เพื่อให้พระจิตของพระคริสตเจ้าผู้ให้ชีวิตแก่พระศาสนจักร ใช้เป็นหนทางในการเสริมสร้างพระศาสนจักร (LG 8, 1) เพื่อคริสตชนจะได้มีชีวิตใหม่ในพระคริสตเจ้า มีการฟื้นฟูชีวิตอย่างต่อเนื่อง “จงมีจิตใจและความรู้สึกนึกคิดอย่างใหม่” (อฟ 4:23) พระคริสตเจ้าได้ประทานพระจิตของพระองค์ ให้ประทับในสมาชิกของพระศาสนจักร ทำให้เกิดความ เป็นหนึ่งเดียวกัน และเพื่อให้ดำเนินงานของพระศาสนจักรสืบเนื่องต่อไปได้ (LG 7) พระคริสตเจ้าทำให้พระศาสนจักรเต็มด้วยพระจิตของพระองค์ (LG 9) พระสงฆ์ได้รับการบวชเพื่อจะได้มีส่วนในการเป็นสงฆ์ของพระคริสตเจ้า และเพื่อสืบต่องานสงฆ์ของพระคริสตเจ้าโดยอาศัยพระจิตเจ้า (PO 5)

⁴ Yver Congar, I believe in the Holy Spirit, p.167 – 173

3.1.3 สังกายนาวาติกันที่สองเน้นบทบาทของพระตรีเอกภาพในแผนการณ์แห่งความรอด

การริเริ่มของพระบิดานำไปสู่การกระทำภารกิจของพระบุตรและพระจิตเจ้า (LG 2-4; AG 2-4) พระศาสนจักรคือประชากรของพระเจ้า เป็นพระกายของพระคริสตเจ้า และพระวิหารของพระจิตเจ้า (PO 1; AG 7,3,9) พระศาสนจักรเป็นหนึ่งเดียวกันในความเป็นหนึ่งของพระบิดาและพระบุตร และพระจิตเจ้า (LG 4) จากมุมมองของพระตรีเอกภาพจึงมีการเปลี่ยนแปลงด้านพิธีกรรม การประกอบพิธีศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ เช่น ศิลาล้างบาป ศิลอภัยบาป ศิลบรรพชา และศีลมหาสนิทจะกล่าวถึงบทบาทของทั้งสามพระบุคคลในพระตรีเอกภาพ ดังตัวอย่างในบทขอบพระคุณที่ 2, 3, 4 โดยเฉพาะในแบบที่สอง ซึ่งนำมาจากบทภาวนาเก่าแก่ของนักบุญฮิปโปไลตุส (Hippolytus) ภาวนาในนามพระบิดา พระบุตร และพระจิตเจ้า เป็นต้น

3.1.4 การทำงานของพระจิตเจ้าและพระพรพิเศษของพระจิตเจ้า

สังคายนาวาติกันครั้งที่สองตระหนักในการทำงานของพระจิตเจ้าและพระพรพิเศษของพระจิตเจ้า ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างมากในพระศาสนจักร พระศาสนจักรมิใช่สถาบันที่ประกอบด้วย พระ

สังฆราช พระสงฆ์ นักบวช เท่านั้น แต่ประกอบด้วยบรรดาคริสตชนที่มีพระพรพิเศษแตกต่างกัน คริสตชนทุกคนและแต่ละคน มีสิทธิและหน้าที่ที่จะใช้พระพรพิเศษของตนในพระศาสนจักรและในโลก เพื่อความดีของมนุษยชาติ และเพื่อเสริมสร้างพระศาสนจักรโดยอิสระ ตามที่พระจิตเจ้าทรงประสงค์ (ยน 3:8) โดยมีความเป็นหนึ่งเดียวกันกับพี่น้องในพระคริสตเจ้า โดยเฉพาะกับผู้อภิบาล (AA 3) พระพรพิเศษที่พระจิตเจ้าประทานให้มิใช่เพื่อรับใช้ส่วนรวม และช่วยเสริมสร้างพระศาสนจักร โครงสร้างของพระศาสนจักรต้องเป็นหนทางให้พระจิตเจ้าสามารถทำงานของพระองค์ได้ (LG 8, 1) พระจิตเจ้าทรงตั้งใจให้เจริญชีวิตตามพระวรสารทำให้คนในสมัยปัจจุบันเข้าใจพระวรสาร (DV 8, 3; 23) ทำให้มีการฟื้นฟูชีวิตพระสังฆราช พระสงฆ์ นักบวช และฆราวาสใหม่ มีการปรับปรุงพิธีกรรมใหม่ (LG 44,45; CD, PO, SC) เน้นบทบาทการแพร่ธรรมของฆราวาส (AA) มีการมุ่งมั่นอุทิศตนริเริ่มสิ่งใหม่ๆ ในงานธรรมทูต (AG 29, 3) ทำให้พระศาสนจักรมุ่งมั่นอุทิศตนในการฟื้นฟูตนเอง (LG 9; GS 21, 5; 43,6) อาศัยการตั้งใจของพระจิตเจ้า ทำให้พระศาสนจักรมุ่งมั่นอุทิศตนเพื่อเสริมสร้างคริสตศาสนสัมพันธ์ และถือว่าขบวนการคริสตศาสนสัมพันธ์ (Ecumenical

Movement) ทั้งในพระศาสนจักรคาทอลิก และในคริสตจักรนิกายอื่นๆ ได้รับการคล้อยจากพระจิตเจ้า (UR 1, 2; 4, 1; 24, 2) ทำให้มีท่าทีรับรู้ เห็นคุณค่าและพร้อมจะเสวนากับศาสนาอื่นๆ (NA 2) และให้ความสำคัญกับพระศาสนจักรท้องถิ่นมากขึ้น มีสภาพระสังฆราชในแต่ละประเทศ และสหพันธ์พระสังฆราชในแต่ละทวีป เพื่อความเป็นหนึ่งเดียวกันในการรับใช้มนุษยชาติ (LG 26, 1 CD 1, 11) มีการประชุมสมัชชาพระสังฆราช (Synod of Bishops) ในเรื่องเกี่ยวกับพระศาสนจักรทั่วโลก

3.1.5. พระจิตเจ้าทรงนำพระศาสนจักรให้สืบสานงานการช่วยมนุษย์ในโลกปัจจุบัน

พระธรรมนูญว่าด้วยพระศาสนจักรในโลกปัจจุบันข้อ 4.4 ได้วิเคราะห์สถานการณ์ของโลกปัจจุบันดังนี้ “ไม่มีสมัยใดที่มนุษย์มีโภคะทรัพย์ ช่องทางความสามารถและอำนาจเศรษฐกิจเท่าทุกวันนี้ แต่ถึงกระนั้นยังมีชาวโลกเป็นจำนวนมากที่อดอยากยากแค้น และมีคนนับไม่ถ้วนไม่รู้หนังสือเลย ไม่มีสมัยใดที่มนุษย์มีความสำนึกในเสรีภาพอย่างแรงกล้าอย่างทุกวันนี้ แต่ในขณะที่เดียวกันมีความเป็นทาสทางสังคม และทางจิตใจแบบใหม่ๆ เกิดขึ้น แม้ว่าโลกทุกวันนี้มีความสำนึกอย่างแรงกล้าถึงเรื่องต้องรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน และทุกคนต้องพึ่งพา

อาศัยกันโดยจำเป็นต้องมีส่วนช่วยเหลือกัน แต่โลกยังแตกแยกกันอย่างรุนแรงด้วยกำลังที่รบพุ่งต่อสู้กัน ความริ้วฉานทางการเมือง เศรษฐกิจสังคม เชื้อชาติและลัทธิความเชื่อ ยังคงมีอยู่อย่างฉกาจฉกรรจ์” พระศาสนจักรประกาศท่าทีที่แสดงออกถึง ความพยายามเข้าใจและเป็นหนึ่งกับมนุษย์ในโลกปัจจุบัน “พระศาสนจักรไม่มีความมั่งคั่งใหญ่โตสูงส่งทางโลก มีจุดประสงค์แต่ประการเดียวคือ โดยการนำของพระจิตเจ้าผู้ช่วยเหลือดำเนินงานของพระคริสตเจ้าผู้ซึ่งเสด็จมาในโลก เพื่อเป็นพยานประกาศความจริง เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด เพื่อรับใช้ผู้อื่นไม่ใช่ให้ผู้อื่นรับใช้ตน” (GS 1)

พระศาสนจักรหลังสังคายนาวาติกันที่สองยังดำเนินไปในหนทาง ภายใต้การนำทางของพระจิตเจ้า นักบุญพระสันตะปาปาเปาโลที่ 6 ได้กล่าวตอนหนึ่งในโอกาสพิธีปิดสังคายนาวาติกันที่สอง ถึงความจำเป็นต้องรื้อฟื้นความสนใจใหม่ เรื่องหลักคำสอนเกี่ยวกับพระจิตเจ้าดังนี้ “สืบเนื่องจากการศึกษาเทววิทยาเรื่องพระคริสตเจ้าและศึกษาเทววิทยาเรื่องคริสตจักรของสังคายนาวาติกันครั้งที่สองแล้ว เป็นสิ่งที่ขาดมิได้ต้องมีการศึกษาใหม่และความเลื่อมใสศรัทธาใหม่ต่อพระจิตเจ้า เพื่อเสริมสร้างทำให้เกิดความเข้าใจคำสอนของสังคายนาวาติกันที่สองมากยิ่งขึ้น”

3.2 สมณสาสน์ของนักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 เรื่องพระจิตเจ้าในชีวิตของพระศาสนจักรและของโลก (Dominum Et Vivificantem)

นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอลที่ 2 ได้ออกสมณสาสน์เกี่ยวกับพระบุคคลในพระตรีเอกภาพดังนี้ 1. เรื่องพระบุตร: พระผู้ไถ่มนุษย (Redemptor Hominis) (1979) 2. เรื่องพระบิดา: พระเมตตาของพระเจ้า (Dives In Misericordia) (1981) 3. เรื่องพระจิตเจ้า: พระจิตเจ้าในชีวิตของพระศาสนจักรและของโลก (Dominum Et Vivificantem) (1986) โดยมีจุดประสงค์เพื่อเสริมสร้างจิตสำนึกในพระศาสนจักรว่า “พระจิตเจ้าคือผู้ผลักดันให้พระศาสนจักรปฏิบัติในส่วนของตนทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จไป พระเจ้าผู้ทรงสถาปนาพระคริสตเจ้าให้เป็นทอธารแห่งความรอดของทั้งโลก และในโอกาสฉลองครบรอบสองพันปีแห่งการประสูติของพระเยซูเจ้า และเป็นการศึกษาต่อเนื่องเพื่อให้เกิดความเข้าใจคำสอนของสังคายนาวาติกันครั้งที่สองมากยิ่งขึ้น” (น.2) สมณสาสน์เรื่องพระจิตเจ้าในชีวิตของพระศาสนจักรและของโลกมี 67 ข้อ แบ่งเป็น 3 ตอนสรุปอย่างสังเขปได้ดังนี้

3.2.1 ตอนที่หนึ่ง: พระจิตของพระบิดาและพระบุตรซึ่งประทานแก่พระศาสนจักร

กล่าวถึง การที่พระเจ้าทรงประทานพระจิตเจ้าผู้ให้ชีวิตแก่มนุษยชาติ และเป็นต้นให้แก่พระศาสนจักรตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน พระจิตเจ้าทรงมีบทบาทในประวัติศาสตร์แห่งความรอดของมนุษย์ ตั้งแต่เริ่มต้นประวัติศาสตร์จนถึงเวลาอาหารค่ำมื้อสุดท้ายในงานเลี้ยงปัสกา ในเวลานั้นพระเยซูเจ้าได้ทรงสัญญาจะส่ง “ผู้ช่วยเหลือ” อีกองค์หนึ่งมาภายหลังจากการจากไปของพระคริสตเจ้า ผ่านทางพระคริสตเจ้า เพื่อทำให้งานประกาศข่าวดีคือการช่วยให้มนุษย์ได้รับความรอดพ้นดำเนินสืบต่อไปในโลก อาศัยพระศาสนจักร (น.3) ตามแผนการของพระเจ้า การจากไปของพระคริสตเจ้า “เป็นเงื่อนไขซึ่งขาดไม่ได้ในการส่ง” และ “การเสด็จมาของพระจิตเจ้า” การส่งพระจิตเจ้าเกี่ยวข้องกับการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูคริสตเจ้า การส่งพระจิตเจ้ามายังมนุษย์เป็น “การเริ่มต้นใหม่” ที่มีความสัมพันธ์กับปฐมกาลเมื่อพระเจ้าประทานพระองค์เองเพื่อความรอดพ้นของมนุษย์ ซึ่งมีลักษณะเดียวกับธรรมล้ำลึกแห่งการสร้างโลกนั่นเอง

(น.11-12) แต่เนื่องจากการประทานพระจิตเจ้าครั้งแรกในปฐมกาล มีบาปเป็นอุปสรรคต่อการประทับอยู่ของพระจิตเจ้าในสิ่งสร้าง โดยเฉพาะบาปขัดขวางการประทานพระองค์เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น (น.13) โดยอาศัยกางเขนซึ่งนำการไถ่กู้มนุษย์และอาณาภาพของธรรมล้ำลึกแห่งปัสกาของพระเยซูคริสตเจ้า พระจิตเจ้าได้เสด็จลงมาบังบรรดาอัครสาวกตั้งแต่วันพระจิตเจ้าเสด็จมาเพื่อประทับอยู่กับพระศาสนจักร และในพระศาสนจักร และทางพระศาสนจักรพระองค์ประทับในโลก (น.14) ดังนั้นยุคของพระศาสนจักรเริ่มต้นเมื่อพระจิตเจ้าเสด็จมา และดำเนินสืบต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน เราเห็นได้ชัดเจนในสังคายนาวาติกันที่สอง “พระจิตเจ้าตรัสกับพระศาสนจักร” ในเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์แห่งความรอดในยุคสมัยปัจจุบัน (น.26)

3.2.2 ตอนที่สอง: พระจิตเจ้าผู้ทำให้โลกสำนึกถึงบาป

กล่าวถึงการทำให้โลกสำนึกถึงบาป หมายถึง การแสดงให้เห็นถึงความชั่วร้ายที่มีอยู่ในบาป ซึ่งเป็นการเผยแพร่ธรรมล้ำลึกของบาป (น.39) พระคริสตเจ้าเสด็จมาในโลกนี้มิใช่เพื่อตัดสินลงโทษโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดพ้น แต่ว่า “ตั้งแต่แรกเริ่มมาแล้ว ซาตานเป็นผู้คอยทำลายผลงานการสร้างของพระเจ้า เป็นปฏิปักษ์ต่อความรอด ต่อ

พันธสัญญา และต่อการร่วมเป็นหนึ่งในมนุษย์กับพระเจ้า” (น.27) พระจิตเจ้าเป็นผู้ช่วยให้มนุษย์สำนึกว่า บาปเป็นการปฏิเสธความเชื่อ เป็นการหนีหนีจากความจริงที่อยู่ในพระวาจาของพระเจ้า เป็นการฝ่าฝืนขอบเขตของตน เป็นการเข้าใจความจริงเรื่องพระเจ้าและมนุษย์ผิด กล่าวสั้นๆคือ “ตามพระวาจาของพระเจ้าได้เผยว่า บาปเป็นตัวการและรากเหง้าของความชั่วทั้งปวง” (น.33) พระจิตเจ้าทรงทำให้รู้แจ้งในความผิดคือ แสดงให้เห็นความเลวร้ายของบาปที่เชื่อมโยงกับกางเขนของพระคริสตเจ้า ดังนั้น มนุษย์จะไม่สามารถสำนึกถึงความเลวร้ายของบาปได้ ยกเว้นต้องอาศัยพระจิตเจ้า พระจิตแห่งความจริงและเป็นผู้ช่วยเหลือด้วย (น.32)

พระจิตเจ้าทรงแสดงให้เห็นความหมายเรื่องการตัดสิน เพราะเจ้าแห่งโลกนี้ถูกตัดสินลงโทษแล้ว พระจิตเจ้าทรงแสดงให้เห็นความหมายเรื่องความชอบธรรมคือ ความดียอมชนะความชั่วและความรอดพ้นจะสำเร็จสมบูรณ์ในองค์พระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงกลับคืนพระชนม์ชีพแล้ว หน้าที่ของพระจิตเจ้าในการแสดงให้โลกเห็นความหมายของบาป ของความชอบธรรม และการตัดสินนี้มีจุดประสงค์เพื่อ “พระจิตเจ้าจะทรงสืบสานภารกิจการช่วยมนุษย์ให้รอดของพระคริสตเจ้าในโลก”

(น.27) เพื่อจะปฏิบัติภารกิจดังกล่าวให้สำเร็จผล พระจิตเจ้าทรงช่วยชำระมโนธรรมให้บริสุทธิ์ เตรียมมนุษย์ให้ตระหนักถึงความชั่วและเปิดใจขอร้องภัยพิบัติสำหรับบาปของตน พระเยซูคริสตเจ้าทรงมอบอำนาจการยกบาปให้บรรดาอัครสาวก ซึ่งได้มอบต่อแก่ผู้แทนของท่านสืบต่อกันมาในพระศาสนจักร “อำนาจซึ่งมอบให้มนุษย์นั้น จะต้องมีการปฏิบัติงานเพื่อช่วยให้รอดพ้นของพระจิตเจ้าร่วมอยู่ด้วยเสมอ” (น.42) ฉะนั้นเราจึงเข้าใจบาปที่จะไม่ได้รับการอภัยคือ “บาปผิดต่อพระจิตเจ้า” (มธ 12:31; ลก 12:10) ที่กล่าวถึงในพระวรสารนั้นเป็น “การปฏิเสธไม่ยอมรับความรอดพ้น ซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่มนุษย์ โดยทางพระจิตเจ้าที่ทำงานผ่านพระอานุกาพแห่งกางเขน” (น.46) ผลคือ การไม่ยอมกลับใจเพราะการไม่ฟังเสียงของพระเจ้าในมโนธรรมของตน พระสันตะปาปาปิอุสที่12 กล่าวว่า บาปของศตวรรษนี้คือ “การสูญเสียความสำนึกถึงบาป” (น.47)

3.2.3 ตอนที่สาม: พระจิตเจ้าผู้ประทานชีวิต

อธิบายเหตุผลของการมีการฉลองปี “ปีติมหากาญจน์” พระเยซูคริสตเจ้าผู้ปฏิสนธิด้วยเดชพระจิตเจ้าการประสูติของพระองค์มิใช่เป็นเรื่องของอดีตเท่านั้น แต่เป็นเหตุการณ์ที่มีผลเปลี่ยนโฉมหน้าประวัติศาสตร์ของ

มนุษยชาติ “พระเจ้าได้ทรงร่วมเป็นหนึ่งในเดียวกับมนุษย์รับเอาเนื้อหนังคือ เป็นหนึ่งในเดียวกับสิ่งสร้างทั้งหลาย” (น.50) พระวจนาตถ์ทรงรับธรรมชาติมนุษย์และประทับท่ามกลางเรา เป็นผลงานของพระจิตเจ้าผู้ประทานชีวิต อาศัยการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนมชีพของพระบุตรมนุษย์ทุกคนจึงสามารถมีชีวิตใหม่ “ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ประทานอำนาจให้ผู้นั้นเป็นบุตรพระเจ้า” (ยน 1:12) สิ่งนี้สำเร็จได้ด้วย “เดชพระจิตเจ้า” มนุษย์ได้กลายเป็นบุตรพระเจ้า นักบุญเปาโลกล่าวว่า “ทุกคนที่มีพระจิตของพระเจ้าเป็นผู้นำย่อมเป็นบุตรของพระเจ้า” (รม 8:14)(น.52) พระจิตเจ้าทำงานนอกพระศาสนจักรที่มองเห็นได้ด้วย โดยเฉพาะกับมนุษย์ทุกคนที่มีน้ำใจดี พระจิตเจ้าทำงานในลักษณะที่พระเจ้าเท่านั้นที่ทราบ ทำให้พวกเขามีส่วนร่วมในธรรมล้ำลึกแห่งปีสภา (GS 22; LG 16) (น.53) การต่อสู้ภายในจิตใจของมนุษย์ระหว่างกิเลสตัณหาและการดำเนินชีวิตตามพระจิตเจ้า (กท 5:16-25; 7:14-25) (น.55) การต่อต้านพระจิตเจ้ายังแสดงออกในรูปแบบต่างๆ ดังนี้ การยึดติดกับระบบปรัชญา อุดมการทางวัตถุนิยม อเทวนิยม วัฒนธรรมแห่งความตาย เช่น การแข่งขันสะสมอาวุธ โดยเฉพาะระเบิดปรมาณู ความยากจนและความหิวโหย การทำแท้ง

การอุทธรณ์ สงครามและการก่อการร้าย ฯลฯ (น.57) พระจิตเจ้าทำให้ชีวิตจิตหรือชีวิตภายในของมนุษย์เข้มแข็ง สามารถอุทิศตนเพื่อผู้อื่นได้ พระศาสนจักรเป็นเครื่องหมายและเครื่องมือของพระจิตเจ้าผู้ประทานชีวิต (น.64.2) อาศัยพระจิตเจ้าพระคริสตเจ้าประทับอยู่ และทำงานผ่านทางศีลศักดิ์สิทธิ์และการสวดภาวนา (น.661-65) พระจิตเจ้าเป็นผู้รักษาความหวังในจิตใจของมนุษย์ ทรงช่วยชำระมโนธรรมให้บริสุทธิ์ และฟื้นฟูทุกสิ่งขึ้นใหม่ (น.67)

4. พระจิตเจ้าในชีวิตจิตของคริสตชน

นักบุญเปาโลกล่าวว่า “ทุกคนที่มีพระจิตของพระเจ้าเป็นผู้นำ ย่อมเป็นบุตรพระเจ้า” (รม 8:14) คริสตชนที่มีชีวิตจิตคือผู้ที่เจริญชีวิตตามการดลใจของพระจิตเจ้า (1 คร 2:12; 14) ซึ่งตรงข้ามกับการเจริญชีวิตตามเนื้อหนัง (กท 3:3-4; 6:16-25; 1 คร 3:1-3; รม 7:14-8:14) ชีวิตจิตของคริสตชนมีแก่นหลักอยู่ที่องค์พระเยซูคริสตเจ้า ผู้เป็นแบบอย่าง ทั้งจากรูปแบบชีวิตและคำสอนของพระองค์ อาศัยพระจิตเจ้าชีวิตใหม่ที่พระคริสตเจ้าประทานให้แก่คริสตชน จึงสามารถดำเนินไปอย่างดี เราจึงสามารถสรุปบทบาทของพระจิตเจ้าในชีวิตจิตคริสตชนได้ดังนี้

4.1 ชีวิตใหม่ในพระคริสตเจ้าเป็นชีวิตภายใต้การนำของพระจิตเจ้า

คริสตชนได้รับการช่วยให้รอดพ้นและมีชีวิตใหม่ อาศัยความเชื่อและศีลล้างบาป “ความเที่ยงธรรมที่พระเจ้าทรงช่วยให้รอดพ้นซึ่งพระองค์ประทานให้แก่ทุกคนที่มีความเชื่อในพระเยซูคริสตเจ้า” (รม 3:22) “ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า เราทุกคนที่ได้รับศีลล้างบาปเดชะพระคริสตเยซู ก็ได้รับศีลล้างบาปเข้าร่วมกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ด้วย ดังนั้น เราถูกฝังไว้ในความตายพร้อมกับพระองค์อาศัยศีลล้างบาปเพื่อว่าพระคริสตเจ้าทรงกลับคืนชีพจากบรรดาผู้ตาย เดชะพระสิริรุ่งโรจน์ของพระบิดาฉันใด เราก็จะดำเนินชีวิตแบบใหม่ด้วยฉันนั้น” (รม 6:3-4) “เดชะพระจิตเจ้าองค์เดียวกัน เราทุกคนจึงได้รับการล้างมารวมเข้าเป็นกายเดียวกัน” (1 คร 12:13) “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเถิด แต่ละคนจงรับศีลล้างบาปเดชะพระนามของพระเยซูคริสตเจ้า เพื่อจะได้รับการอภัยบาป แล้วท่านจะได้รับพระพรของพระจิตเจ้า” (กจ 2:38) “ทุกคนที่มีพระจิตของพระเจ้าเป็นผู้นำ ย่อมเป็นบุตรของพระเจ้า” (รม 8:14) ชีวิตใหม่ในพระคริสตเจ้าเป็นชีวิตภายใต้การนำของพระจิตเจ้า เป็นเหมือนชีวิตใหม่ในพระเยซูคริสตเจ้าผู้กลับคืนพระชนม์ชีพ ผู้ประทับอยู่ในสภาพใหม่ในพระศาสนจักร (มธ 28:20)

ในศีลมหาสนิท ในพระวาจา ในเพื่อนมนุษย์ (มธ 25:40) ในท่ามกลางผู้ที่รวมกันในนามของพระองค์ (มธ 18:20) ในผู้นำพระศาสนจักร (ลก 10:16) และในใจของผู้มีความเชื่อ (ยน 14:23; วว 3:20; 1 ยน 1: 2b; 4: 15-16)

4.2 ชีวิตจิตคริสตชนมีความรักเป็น “กฎ” “สายสัมพันธ์” “จิตวิญญาณ” (spirit)

พระเยซูเจ้าทรงมอบบัญญัติใหม่แห่งความรักแก่บรรดาศิษย์ คือ “ให้ท่านทั้งหลายรักกัน เหมือนดังที่เรารักท่าน” (ยน 15:12; 13:34) ความรัก (agape) มาจากพระเจ้า “พระจิตเจ้าซึ่งพระเจ้าประทานให้เรา ได้หลังความรักของพระเจ้า ลงในดวงใจของเรา” (รม 5:5; กท 5:22) ความรักสำคัญที่สุด (1 คร 13:13) ความรักเป็นสายสัมพันธ์ “ความรักซึ่งรวมเราไว้ เป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์” (คส 3:14) “จงรักกัน เพราะความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่มีความรัก ย่อมบังเกิดจากพระเจ้าและรู้จักพระองค์ ผู้ไม่มีความรัก ย่อมไม่รู้จักพระเจ้า เพราะพระเจ้าเป็นความรัก” (1 ยน 4:7) ผู้ที่รักคือผู้ที่มีพระจิตของพระองค์ เขาเกิดใหม่และเป็นบุตรพระเจ้า พระเยซูเจ้าทรงอธิษฐาน “เพื่อให้ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน” (ยน 17:21)

คริสตชนสมัยแรกมีชีวิตหมู่คณะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในด้านต่างๆ ดังนี้

1. เป็นหนึ่งเดียวทางความเชื่อและศีลล้างบาป (กจ 2:41)

2. ร่วมปฏิบัติศาสนกิจของคริสตชนร่วมกันโดย การฟังพระวาจาของพระเจ้า ร่วมพิธีบิขนมปัง ร่วมอธิษฐานภาวนาทั้งในพระวิหารและตามบ้าน (กจ 2:42-47)

3. ร่วมแบ่งปันกันในทุกสิ่ง ไม่มีสมาชิกคนใดขาดสน (กจ 2:44; 4:34)

4. ร่วมเป็นพยานและเผยแผ่ธรรม จำนวนผู้ได้รับความรอดเพิ่มขึ้นทุกวัน (กจ 2:47)

5. ร่วมกันแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น โดยการนำของพระจิตเจ้า (กจ 1:15-26; 5:1-11; 6:1-7; 15:1-29) และด้วยความรัก และความเป็นหนึ่งใจเดียวกันเป็นพื้นฐานของชีวิตหมู่คณะและการประกาศข่าวดี

4.3 คริสตชนหล่อเลี้ยงชีวิตจิตโดยการภาวนา พระวาจา และศีลศักดิ์สิทธิ์

พระเยซูเจ้าทรงสอนบรรดาศิษย์ให้อธิษฐานภาวนา “พระเจ้าข้า โปรดสอนเราให้อธิษฐานภาวนา” (ลก 11:1) “พระเยซูเจ้าทรงเล่าเรื่องอุปมาเรื่องหนึ่งแก่บรรดาศิษย์เพื่อสอนว่า จำเป็นต้องอธิษฐานภาวนาอยู่เสมอโดยไม่ท้อถอย” (ลก 18:1) “พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะไม่ประทานพระจิตเจ้า แก่ผู้ทูลขอพระองค์มากกว่านั้นหรือ”

(ลก 11:13) “พระจิตเจ้าเสด็จมาช่วยเหลือเราผู้อ่อนแอ เพราะไม่รู้ว่าจะต้องอธิษฐานภาวนาขอสิ่งใดที่เหมาะสม แต่พระจิตเจ้าทรงอธิษฐานภาวนาขอแทนเรา” (รม 8: 26) พระเยซูเจ้าทรงสอนว่า “มนุษย์มิได้ดำรงชีวิตด้วยอาหารเท่านั้น แต่ดำรงชีวิตด้วยพระวาจาทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ 4:4) พระเยซูเจ้ามีพระวาจาทรงชีวิต (ยน 6:68; 1 ยน 1:1) การฟังพระวาจาเป็นสิ่งจำเป็น “สิ่งที่จำเป็นมีเพียงสิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนที่ดีที่สุด” (ลก 10:42) พระเยซูเจ้าตรัสว่า “มารดาและพี่น้องของเราคือผู้ฟังพระวาจาของพระเจ้าและนำไปปฏิบัติ” (ลก 8:21) คริสตชนหล่อเลี้ยงชีวิตของตนด้วยพระวาจาเพื่อจะได้รับใช้พระวาจาในการประกาศข่าวดี ศิลปะดีลีทธีเป็นเครื่องหมายและเครื่องมือแห่งความรอด ในพิธีกรรมของศิลปะดีลีทธีโดยอาศัยถ้อยคำและสัญลักษณ์ซึ่งพระจิตเจ้าทรงทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ พิธีกรรมเป็นการประกอบหน้าที่สงฆ์ของพระคริสตเจ้าโดยพระศาสนจักร พิธีกรรมสำคัญคือ พิธีกรรมแห่งศีลมหาสนิทคือ “พิธีบูชาขอบพระคุณ” และพิธีกรรมของศิลปะดีลีทธีอื่นๆ คือ ศิล่างบาป ศิลกำลัง ศิลอภัยบาป ศิลบรรพชา ศิลสมรส ศิลเจิมคนไข้

4.4 คริสตชนบำเพ็ญพรตคือการฝึกฝนทั้งความซื่อสัตย์และทำความดี

นักบุญเปาโลกล่าวว่า “ถ้าเรามีชีวิตเดชะพระจิตเจ้าแล้ว เราจงดำเนินตามพระจิตเจ้าด้วย” (กท 6:25) “ท่านเริ่มต้นด้วยพระจิตเจ้า แต่บัดนี้ท่านจะมาจบลงด้วยเนื้อหนังหรือ” (กท 3:3) นักบุญเปาโลกล่าวถึงการเลือกเจริญชีวิตตามวิถีชีวิตสองแบบที่ขัดแย้งต่อสู้กัน ชีวิตที่ดำเนินตามการนำของพระจิตเจ้า และชีวิตที่ดำเนินตามการนำของความปรารถนาแห่งเนื้อหนัง (รม 7: 14-25; 8:2-13; กท 5:16-25) คริสตชนคือศิษย์ที่ติดตามและเลียนแบบชีวิตของพระคริสตเจ้า โดยการตายต่อบาปและมีชีวิตใหม่ภายใต้การนำของพระจิตเจ้า นักบุญเปาโลได้เปรียบชีวิตฝ่ายจิตที่ร้อนรนปฏิบัติตามการนำของพระจิตเจ้า เหมือนกับนักกีฬาที่ต้องฝึกฝนตนเองตลอดเวลา (1 คร 9: 24-27; 2 ทธ 4:7-8) ทำให้ชีวิตก้าวหน้าจนสามารถกล่าวได้เช่นเดียวกับนักบุญเปาโลว่า “ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองอีกต่อไป แต่พระคริสตเจ้าทรงดำเนินชีวิตอยู่ในตัวข้าพเจ้า” (กท 2:20) การเลียนแบบพระคริสตเจ้าเป็นหน้าที่ของคริสตชนทุกคน บางคนได้รับการเรียกพิเศษให้เลียนแบบพระเยซูคริสต์ โดยสละทรัพย์สินสมบัติและเจริญชีวิตโสดเพื่ออาณาจักรพระเจ้า (มก 10:21; มธ 19:12) บางคนได้รับเรียกให้เป็นมรณสักขี

สละชีวิตเพื่อยืนยันความเชื่อและความรักต่อพระเจ้า (มก 10:39; ยน 15:20; วว 6:9; 7:14-19)

4.5 คริสตชนเติบโตก้าวหน้าในการวินิจฉัยจิต (Discernment of Spirits) และการวิเคราะห์สถานการณ์อาศัยแสงสว่างจากพระวรสาร (Gospel Discernment)⁵

การวินิจฉัยจิต คือ การพิจารณาไตร่ตรอง แยกแยะ และตัดสินว่า จิตใดเป็นจิตดี จิตของพระหรือจิตใดเป็นจิตชั่ว โดยอาศัยแสงสว่างจากพระจิตเจ้า นักบุญเปาโลสอนว่า “จงทดสอบทุกสิ่งและยึดสิ่งที่ดีงามไว้” (1 ธส 5:21) การวินิจฉัยจิตเป็นพระพรพิเศษของพระจิตเจ้า นักบุญเปาโลสอนว่า “พระจิตเจ้าพระองค์เดียวกันประทานให้อีกคนหนึ่งรู้จักจำแนกจิตต่างๆ” (1 คร 12:10) นักบุญเปาโลได้ให้หลักเกณฑ์ในการวินิจฉัยจิตดังนี้

1. การแยกแยะกิจการของเนื้อหนัง และกิจการของพระจิตเจ้า (กท 5:19-21; รม 13:12)

2. พระจิตเจ้าทรงนำมนุษย์ให้เข้าถึงธรรมล้ำลึกของพระเจ้า (1 คร. 7:7; 12:3; รม 8:12-17)

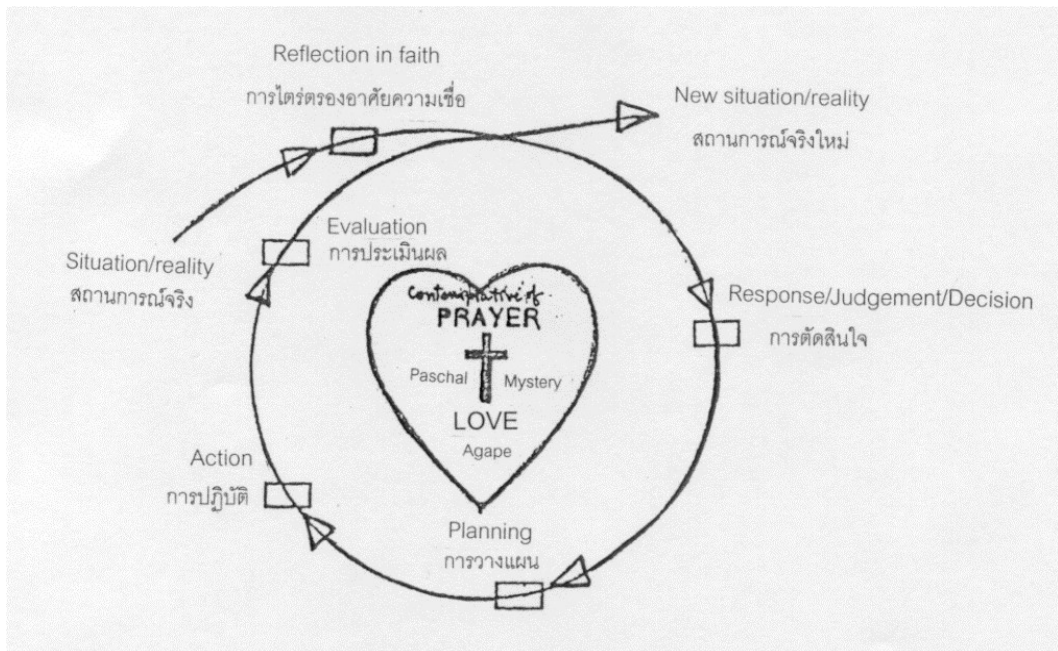
3. พระจิตเจ้าทรงนำคริสตชนให้ก้าวหน้าในด้านชีวิตจิต (กท 5:25; 22-23; รม 8:14; 2 ทธ 1:7) นักบุญเปาโลสอนว่า “อย่าคล้อยตามความประหลาดของโลกนี้ แต่จงเปลี่ยนแปลงตนเองโดยการฟื้นฟูความคิดใหม่ เพื่อจะได้รู้จักวินิจฉัยว่า สิ่งใดเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า สิ่งใดดี และสิ่งใดเป็นที่พอพระทัยอันสมบูรณ์ของพระองค์” (รม 12:2) ความรักต่อกันและการอธิษฐานภาวนา ทำให้ก้าวหน้าในการวินิจฉัยจิต (ฟป 1:9-10; คส 1:9-10)

การวิเคราะห์สถานการณ์อาศัยแสงสว่างจากพระวรสาร คือ การพิจารณาไตร่ตรอง แยกแยะ และตัดสิน สถานการณ์ โดยอาศัยแสงสว่างแห่งพระวรสาร ในปัจจุบันสถานการณ์ซับซ้อนและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ มีความสำคัญ แต่การวิเคราะห์และตีความสถานการณ์โดยอาศัยแสงสว่างจากพระวรสารมีความสำคัญมากกว่าอีก เอกสารพระสังคายนาวาติกันที่สองกล่าวไว้ว่า “ทุกๆ ขณะพระศาสนจักรมีหน้าที่ต้องเฝ้าดูเครื่องหมายแห่งกาลเวลา จึงจะสามารถให้คำตอบแก่คนในแต่ละยุคสมัยได้อย่างเหมาะสม คือตอบคำถามที่มนุษย์

⁵ PASTORES DABO VOBIS 10

มักถามอยู่เสมอว่า “ชีวิตในปัจจุบันและชีวิตในอนาคต มีความหมายอะไรและเกี่ยวข้องกับกันอย่างไร” (GS 4.1) ในเอเชียที่ประชุมสภาพระสังฆราชเพื่อการพัฒนา (BISA) ครั้งที่ 7 ได้ให้วิธีการเพื่อวิเคราะห์สถานการณ์ เพื่อทำงานอภิบาลและงานแพร่ธรรม⁶

พระคริสตเจ้าในการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์ด้วย (รม 6:1-7; คส 3:1) พระจิตเจ้าจะเป็นผู้ประกันในเรื่องนี้ (2 คร 1:22; 5:5) และหวังรอคอยการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสตเจ้า (กจ 1:11; 3:20; ยก 5:8; 1 ธส 2:19) ทำให้ตื่นเฝ้าภาวนา มีสติเจริญชีวิตคริสตชนอย่างดีใน

4.6 คริสตชนเจริญชีวิตในความหวังและความชื่นชมยินดี

คริสตชนมีความหวังเมื่อรับศีลล้างบาปจะได้รับพระพรของพระจิตเจ้า (กจ 2:33,39) หวังจะมีส่วนร่วมเป็นหนึ่งเดียวกับ

ความเชื่อ ความรักและความหวัง (มก 13:33-37; 1 ธส 5:2-11) ทำให้ประเมินคุณค่าสิ่งต่างๆ ตามความเป็นจริง ไม่ยึดติดกับโลกที่จะผ่านไป (1 คร 7:31) แต่ทำงานอย่างแข็งขันรับใช้เพื่อนมนุษย์ในการเผยแผ่

⁶ พระศาสนจักรในเอเชียกับการพัฒนา หน้า 99 – 104 For All the People of Asia Vol.I p229 - 233

ธรรม (คส 1:24-29) ใช้พระพรพิเศษและหน้าที่ที่ได้รับจากพระจิตเจ้าเพื่อรับใช้พระศาสนจักรและมนุษย์ทุกคน (รม 12:4-8; 1 คร 12:4-30) ผลของพระจิตเจ้าคือความชื่นชมยินดี (กท 5:22) “อาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่การกินการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรม สันติและความชื่นชมยินดีในพระจิตเจ้า” (รม 14:17) “จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงมีความอดทนต่อความทุกข์ จงพากเพียรในการภาวนา” (รม 12:12; 15:13) มีความยินดีแม้ในความทุกข์ยาก นักบุญเปโตรกล่าวว่า “จงชื่นชมยินดีในการที่ท่านมีส่วนร่วมรับทราบกับพระคริสตเจ้า เพื่อท่านจะได้มีความชื่นชมและปลื้มปิติขึ้นเมื่อพระองค์ทรงสำแดงพระสิริรุ่งโรจน์ ถ้าท่านถูกด่าว่าเพราะพระนามของพระคริสตเจ้า ท่านย่อมเป็นสุขเพราะพระจิตผู้ทรงสิริรุ่งโรจน์ พระจิตของพระเจ้าสถิตอยู่กับท่าน” (1 ปต 4:13-14; 2 คร 7:4; 12:10; ฮบ 12:1-2; รม 8:17) นักบุญเปาโลกล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้ายินดีที่ได้รับความทุกข์ทรมานเพื่อท่านทั้งหลาย ความทรมานของพระคริสตเจ้ายังขาดสิ่งใด ข้าพเจ้าก็เสริมให้สมบูรณ์ด้วยการทรมานในกายของข้าพเจ้า เพื่อพระกายของพระองค์ คือพระศาสนจักร” (คส 1:24)

4.7 ชีวิตคริสตชนเป็นชีวิตผู้ประกาศข่าวดี

เวลาของพระศาสนจักรเป็นเวลาแห่งการประกาศข่าวดี “พระบิดาทรงส่งเรามาฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” (ยน 17:18; 20:22) พระเยซูเจ้าทรงมอบพันธกิจแก่บรรดาศิษย์ “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวดีแก่มนุษย์ทั้งปวง” (มก 16:15; มธ 28:19; ลก 24:27) สมณสาสน์ “พันธกิจขององค์พระผู้ไถ่” (Redemptoris Missio) กล่าวถึงพระจิตเจ้าทรงเป็นผู้นำของพันธกิจการประกาศข่าวดีไป “สุดปลายแผ่นดินโลก” (กจ 1:8) พระจิตเจ้าทรงนำทิศทาง การแพร่ธรรมและทำให้พระศาสนจักรทั้งหมดเป็นธรรมทูต (กจ 2:42-47; 4:32-35) พระจิตเจ้าประทับอยู่และทำงานอยู่ตลอดเวลา (R.M. 21-30) สมณสาสน์หลังการประชุมสมัชชา “พระศาสนจักรในเอเชีย” (Ecclesia in Asia) กล่าวถึง พระจิตเจ้าและพันธกิจของพระศาสนจักรในเอเชีย “พันธกิจงานธรรมทูตการเป็นพยานและการประกาศข่าวดีกับความ เป็นหนึ่งเดียวกันย่อมควบคู่กันไปเสมอความเป็นหนึ่งเดียวก่อให้เกิดพันธกิจและพันธกิจจะสำเร็จได้ก็ในความเป็นหนึ่งเดียว” (EA 24)

5. พระจิตเจ้าในประสบการณ์ชีวิตของผู้นำด้านชีวิตจิตผู้ก่อตั้งคณะกิจการของพระแม่มารี (คณะโพโคลาเร)

เคียร์รา ลูบิกผู้นำด้านชีวิตจิตผู้ก่อตั้งคณะกิจการของพระแม่มารี ได้บรรยายแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตเกี่ยวกับพระจิตเจ้า ให้กับผู้เข้าประชุมคริสตศาสนสัมพันธ์ที่เมืองคาสเทล กันดอนโฟ เมื่อวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1990 ขอสรุปเนื้อหาอย่างสังเขปดังนี้

5.1 พระจิตเจ้ากับการก่อตั้งคณะกิจการของพระแม่มารี (คณะโพโคลาเร)

ในประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักรพระจิตเจ้าได้ประทานพระพรพิเศษ (Charism) ให้กับบุคคลต่างๆ ในพระศาสนจักร ในยุคสมัยต่างๆ เพื่อช่วยฟื้นฟูชีวิตของพระศาสนจักร ในสมัยปัจจุบันที่มีความต้องการความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของมนุษยชาติมากที่สุด พระจิตเจ้าได้ทรงดลใจให้เกิดขบวนการเพื่อความเป็นหนึ่งเดียว โดยเริ่มต้นปี ค.ศ. 1943 และพัฒนาเติบโตอย่างต่อเนื่องตามการทรงนำของพระจิตเจ้าในขบวนการมีการกล่าวถึงพระจิตเจ้าน้อยมากเพราะพระองค์ได้ทรงดลใจให้ทำเช่นนั้น

จนถึงปัจจุบันจึงมีการกล่าวถึงพระองค์มากขึ้น พระจิตเจ้าทรงเป็นองค์ความรัก ความรักให้มีความสำคัญกับผู้อื่นมากกว่าตนเอง พระองค์อยู่เบื้องหลัง เช่นเดียวกับขบวนการชีวิตจิตอื่นๆ ในพระศาสนจักร เช่นชีวิตจิตของนักบุญออกัสติน, นักบุญบอनावนตูรา, นักบุญเทเรซาแห่งอาวีลา, นักบุญยอห์นแห่งไม้กางเขนและนักบุญอิกญาซีโอแห่งโลโยลา เป็นต้น จะกล่าวถึงพระจิตเจ้าในตอนท้ายของชีวิตของท่าน

จากประสบการณ์ในขบวนการชีวิตจิตลำดับแรกพระเยซูเจ้าทรงเผยพระองค์เองทำให้เกิดความเข้าใจในชีวิตของพระองค์ พระวาจาของพระองค์ คือมหาสนิท การประทับอยู่ของพระองค์ท่ามกลางผู้ที่ชุมนุมกันในนามของพระองค์ การไถ่กู้ของพระองค์ ต่อมามีความตระหนักและเข้าใจถึงการเป็นบุตรของพระบิดาเจ้า และต่อมาถึงตระหนักในความรักที่มาจากพระจิตเจ้า ปิตาจารย์ของพระศาสนจักรกล่าวว่า “ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเป็นพระจิตเจ้าที่กระทำ”⁷ แม้ว่า “พระจิตเจ้าทรงเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดาและพระบุตรเสมอไม่เคยแยกจากกันเลย”⁸ ขบวนการเพื่อความเป็นหนึ่งเดียวเริ่ม

⁷ Gregory Nazianzen, De Oratio 31,19 P.36, 168

⁸ Basil, De Spiritu Sancto 16, 37 P.32, 133 CCC743

ที่จิตใจของสมาชิกแต่ละคนที่มีความเชื่อมั่นว่า “พระเจ้าคือองค์ความรัก” (1 ยน 4:8; 16) และผลที่ตามมาคือ การเลือกพระเจ้าของเรามาเป็นบุคคลแรกเป็นศูนย์กลางในชีวิตของเรา มีการจัดลำดับคุณค่าความสำคัญของสิ่งต่างๆ ในชีวิตของเราใหม่เป็นการกลับใจและเปลี่ยนแปลงใหม่ในจิตใจของเรา มีพระเจ้าของเรามาเป็นศูนย์กลางหมายถึง การมุ่งมั่นปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าของเรามา (มธ 7:21) พระเจ้าทำให้พระวาจาของพระองค์ใหม่สำหรับเรา ทำให้เจริญชีวิตตามพระวาจาทรงชีวิต (ยน 6:68) พระเจ้าทรงนำไปสู่วิถีแห่งชีวิตใหม่แห่งความรัก เพื่อให้คำอธิษฐานภาวนาของพระเยซูเจ้าเป็นจริงคือ “เพื่อให้ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน” (ยน 17:21) ทำให้เลือกเจริญชีวิตตามบัญญัติใหม่ ซึ่งเป็นข้อสรุปคำสอนของพระเยซูเจ้า “เรารักท่านทั้งหลายอย่างไร ท่านก็จงรักกัณอย่างนั้นเถิด” (ยน 13:34; 15:12) พระเจ้าทรงทำให้เข้าใจว่า พระเยซูเจ้าที่ถูกตรึงกางเขนและถูกทอดทิ้งเป็นกุญแจสู่การเจริญชีวิตตามบัญญัติใหม่ และพระเยซูเจ้าผู้กลับคืนพระชนมชีพที่ประทับท่ามกลางเราเต็มเปี่ยมด้วยพระเจ้า (มธ 18:20)

5.2 ประสบการณ์พระเจ้าในชีวิตประจำวัน

5.2.1 การฟังเสียงของพระเจ้า

เพราะ “พระวาจาของพระเจ้าสถิตในท่าน” (1 ยน 2:14) การฝึกฝนที่จะสงบ มีสมาธิ และสติ ฟังเสียงของพระเจ้าในจิตใจของเรา และพระเยซูคริสต์ผู้ประทับท่ามกลางเราจะทำให้เสียงของพระเจ้าดังมากยิ่งขึ้นวิธีที่จะรักและให้เกียรติพระเจ้าคือ การฟังเสียงและปฏิบัติตามการดลใจของพระองค์ “ถ้าเรามีชีวิตเดชะพระเจ้าแล้ว เราจึงดำเนินชีวิตตามพระเจ้าด้วย” (กท 6:25) การฟังพระเจ้าทำให้เรารู้ตนเอง รู้ตัวตนแท้ๆ ที่เป็น รับรู้ ความคิด ความรู้สึก อารมณ์ กิเลสตัณหา บุคลิกภาพด้านลบพลังของจิตใต้สำนึกของเรา เพื่อปฏิบัติอย่างถูกต้องเหมาะสม และให้พระพรของพระเจ้าบำบัดรักษาบาดแผลต่างๆ การยึดติดต่างๆ เพื่อให้เราเป็นอิสระ ในการดำเนินชีวิตใหม่ภายใต้การทรงนำของพระเจ้า

5.2.2 พระเจ้าทรงช่วยให้เราเห็นความเชื่อมโยง อดีต ปัจจุบัน และอนาคต

เมื่อพระเจ้าเสด็จมาบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าเข้าใจประวัติศาสตร์ชาติอิสราเอล มีการตีความประวัติศาสตร์ใหม่อย่างแจ่มใสสว่างจากชีวิต การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสต์เจ้า (กจ

2:14-36) ศิษย์สองคนที่เดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอูส ได้เข้าใจพระคัมภีร์โดยเชื่อมโยงกับชีวิตของพระเยซูเจ้า (ลก 24:27) พระจิตเจ้าทำให้นักบุญเปาโลเห็นความเชื่อมโยง “ข้าพเจ้ายืนยันแต่เพียงสิ่งที่บรรดาประกาศกและโมเสสกล่าวไว้ว่าจะต้องเกิดขึ้น” (กจ 26:22) “พระจิตเจ้า... จะทรงสอนท่านทุกสิ่งและจะทรงทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราเคยบอกท่าน” (ยน 14:26) ในชีวิตของเราแต่ละคนก็เช่นเดียวกันพระจิตเจ้าจะช่วยให้เราเห็นการเชื่อมโยงต่างๆ ในชีวิตของเรา

5.2.3 บรรยากาศที่เป็นผลของพระเยซูคริสต์ผู้ประทับท่ามกลางเรา เป็นบรรยากาศซึ่งพระจิตเจ้าประทับอยู่ พระจิตเจ้าทำให้เกิดการกลับใจคือ มีการตายต่อตนเอง และมีชีวิตใหม่ในพระคริสตเจ้า เทาเลอร์นักพรตคณะดอมินิกันชาวเยอรมันที่เป็นผู้ถึงฉาน (mystic) กล่าวว่า “พระจิตเจ้าทำสองสิ่งคือ พระจิตเจ้าทำให้เขารู้สึกว่างเปล่า และพระจิตเจ้าเติมความว่างเปล่าให้เต็ม”⁹ นักบุญยอห์นแห่งไม้กางเขนกล่าวว่า “พระจิตเจ้าผู้เผาไหม้เหมือนเข้าไปในบาดแผลลึก ทำให้วิญญาณเป็นบาดแผล

และรักษาบาดแผลให้หายอย่างดี”¹⁰ บุคคลหนึ่งแบ่งปันประสบการณ์ว่า “เหมือนไฟของการเสด็จมาของพระจิตเจ้าที่เข้ามาในจิตวิญญาณ ไฟที่ทำความสะอาดนี้มาพร้อมกับพระเมตตาของพระเจ้าที่ให้กำลังใจ ให้ความกล้าหาญที่จะเริ่มต้นใหม่ เป็นคนใหม่” บรรยากาศเช่นนี้ทำให้เกิดการฟื้นฟูพระพรของพระจิตเจ้า ซึ่งเราได้รับในศีลล้างบาปและศีลกำลังแล้ว ผลของพระจิตเจ้าเกิดขึ้นในบุคคล ที่พร้อมที่จะให้พระจิตเจ้าทำงานในตัวเขา

5.2.4 พระจิตเจ้าทรงช่วยเราให้ปฏิบัติตามจุดสำคัญของแนวทางชีวิตจิต ของความเป็นหนึ่งเดียวอย่างเต็มที่ ตัวอย่างเช่น เมื่อเราต้องการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า เราไม่ต้องการทำตามใจของตน พระจิตเจ้าช่วยเราให้รู้จักตายต่อน้ำใจของเราเอง และเจริญชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า เมื่อเราต้องการที่จะรักเพื่อนพ้อง เราต้องตายต่อความเห็นแก่ตัวและออกจากตนเองไปรักผู้อื่น เมื่อเราพบความทุกข์ที่มีสาเหตุต่างๆ เรายอมรับความทุกข์ เราเรียกว่าเป็นการรักพระเยซูเจ้าผู้ถูกตรึงกางเขน และถูกทอดทิ้งคือ การร่วมในความทุกข์ของ

⁹ John Tauler, Through the Pentecost, Sermons I and II P.191 - 198

¹⁰ John of the Cross, Living Flame of Love, Stanza II, 2:6 P.61 - 62

พระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงทนทุกข์มากที่สุดบนกางเขนทรงยอมรับผลของบาปคือการแยกกับพระเจ้าในขณะนั้นเองพระองค์ก็ทรงมีความรักมากที่สุด พระองค์สอนเราให้รู้จักทำให้จิตว่าง ปล่อยวาง เพื่อจะได้เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าและเพื่อนพี่น้อง และรักผู้อื่นในขณะปัจจุบันและทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ตามบทบาทและหน้าที่ของเรา พระเยซูเจ้าผู้สิ้นพระชนม์และกลับคืนพระชนม์ชีพได้เปลี่ยนความทุกข์ให้เป็นความรัก ความยินดี และการกลับคืนชีพ ผลของการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าคือ การส่งพระจิตเจ้า (ยน 19:30; 34; 20:21-22)

5.2.5 การภาวนาทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระจิตเจ้า เมื่อเราเริ่มภาวนาโดยทำเครื่องหมายสำคัญมหากางเขน “เดชะพระนาม พระบิดา และพระบุตร และพระจิต อาแมน” และในบทภาวนา “สิริพึงมีแด่พระบิดาและพระบุตรและพระจิต..” เมื่อเราภาวนาร่วมกัน “ถ้าท่านสองคนในโลกนี้พร้อมใจกัน อ้อนวอนขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์จะประทานให้” (มธ 18:19) พระเยซูเจ้าทรงสอนการอธิษฐานภาวนาที่ได้ผล “พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะไม่ประทานพระจิตเจ้า แก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์มากกว่านั้นหรือ” (ลก 11:13)

6. พระจิตเจ้าทรงนำพระศาสนจักรให้ก้าวเดินต่อไปด้วยความหวังและความวางใจ
สมณสาสน์ “เริ่มต้นสหัสวรรษใหม่”
ของนักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ได้กล่าวว่า “จงเล่นเรือออกไปที่ลึก” (ลก 5:4) “ให้จดจำอดีตด้วยความกตัญญู ให้เจริญชีวิตในปัจจุบันด้วยความกระตือรือร้น และให้มองสู่นาคตด้วยความวางใจ เพราะ “พระเยซูคริสตเจ้าทรงเป็นองค์เดียวเสมอ ทั้งอดีต ปัจจุบัน และตลอดไป” (ฮบ 13:8) พระองค์ได้ทรงแนะนำแผนการฟื้นฟูชีวิตคริสตชน ซึ่งมีพระเยซูคริสต์เป็นศูนย์กลางและแบบอย่าง ดำเนินชีวิตพระตรีเอกภาพ มีส่วนร่วมเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์กับพระคริสต์ เจริญชีวิตตามกระแสเรียกสู่ความศักดิ์สิทธิ์โดยมี 1) การภาวนา 2) การร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณโดยเฉพาะในวันอาทิตย์ 3) การรับศีลแห่งการคืนดี 4) การให้ความเป็นเอกแก่พระพรหรรษทาน คือ ภาวนาและทำงานอภิบาลเผยแผ่ธรรมควบคู่กันไป 5) การรับฟังพระวาจาของพระเจ้า 6) การประกาศพระวาจาของพระเจ้า 7) การเจริญชีวิตจิตแห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (NMI 30-41; 43-45) โดยส่งเสริมทุกคนให้ดำเนินตามกระแสเรียกของตน และใช้พระพรของพระจิตเจ้าเพื่อรับใช้ส่วนรวม ส่งเสริมกระแสเรียกพระสงฆ์

นักบวช และฆราวาส อภิบาลครอบครัว มุ่งมั่นอุทิศตนในงานคริสตศาสนสัมพันธ์ ปฏิบัติตามคำสอนของพระศาสนจักรด้าน สังคม การช่วยเหลือแก้ปัญหาต่างๆ ของ โลกปัจจุบัน ส่งเสริมการเสวนากับศาสนา ต่างๆ และเดินตามแนวทางของสังคายนา วาติกันครั้งที่สอง ให้ก้าวสู่สหัสวรรษใหม่ ด้วยความหวังและความกระตือรือร้นเช่นเดียวกับคริสตชนรุ่นแรก เราคริสตชนทุกคน ที่รวมกันเป็นพระศาสนจักร เรามีพระมารดา มารีย์พรหมจารี และพระคริสตเจ้าผู้ทรง กลับคืนชีพทรงร่วมเดินทางไปกับเรา เรา สามารถหวังพึ่งพระอนุภาพของพระจิตเจ้า องค์เดียวกัน พระองค์ได้หลังพระพรมาใน ที่ที่พระองค์เสด็จมา และทรงนำเราอยู่จน ทุกวันนี้ ให้เริ่มต้นใหม่เสมอโดยไว้วางใจใน ความช่วยเหลือจุนเจือของพระเจ้า “ความ หวังนี้ไม่ทำให้เราผิดหวัง เพราะพระจิตเจ้า ซึ่งพระเจ้าประทานให้เรา ได้หลังความรัก ของพระเจ้าลงในดวงใจของเรา” (รม 5:5) (N.M. 1:58- 59)

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรง เทศน์ในวันสมโภชพระจิตเจ้า (5 มิ.ย. 22) กล่าวว่า “พระจิตเจ้าจะทรงสอนท่านทุกสิ่ง และจะทรงให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราเคย บอกท่าน” (ยน 14:26) ในการเดินทางของ ชีวิตของเราพระจิตเจ้าทรงนำทาง

1. **เราจะเริ่มต้นที่ไหน** พระเยซูเจ้า ตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านจะ ปฏิบัติตามบัญญัติของเรา” (ยน 14:15) บัญญัติใหม่แห่งความรัก เราต้องรักด้วย ความรักแท่ก่อน เราต้องเปิดใจให้พระจิต เจ้าหลังความรักของพระเจ้าลงในจิตใจของ เรา (เทียบ รม 5:5) ให้พระจิตเจ้าบำบัด รักษาบาดแผลต่างๆ และเปลี่ยนแปลงชีวิต ของเราจากภายใน เพื่อให้มีชีวิตที่มีระเบียบ ใหม่

2. **เราจะเดินในหนทางไหน** นักบุญ เปาโลกล่าวว่า “ไม่ดำเนินชีวิตที่เป็นไปตาม ธรรมชาติที่บกพร่อง แต่ดำเนินชีวิตตามพระ จิตเจ้า” (รม 8:4) พระจิตเจ้ามิได้บอกเราว่า บนหนทางชีวิตทุกอย่างจะราบรื่น แต่พระ จิตเจ้าจะช่วยเราให้ปรับปรุงแก้ไขตนเอง ทำให้เราร้องไห้เสียใจเพราะบาปของเรา พระองค์ผลักดันให้เราเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ ให้ต่อสู้กับความโกหกหลอกลวง ความรู้สึก ขมขื่น มองโลกในแง่ร้าย ความรู้สึกเชิงลบ การวิจารณ์ ต่ำหนิผู้อื่นต่อปัญหาที่เกิดขึ้น เกิดความหงุดหงิด ความสงสัย และชอบบ่น พระจิตเจ้านำเราให้เริ่มต้นใหม่ มีความหวัง และความชื่นชมยินดี ยินดีเมื่อผู้อื่นได้ดี ดำเนินชีวิตในขณะปัจจุบัน

3. พระจิตเจ้าทรงสอนพระศาสนจักรให้ก้าวเดินไปอย่างไร พระจิตเจ้าต้องการให้เราอยู่ร่วมกัน พระจิตเจ้าทำให้เราเป็นพระศาสนจักรในสมัยปัจจุบัน ให้เราก้าวเดินไปด้วยกันอย่างมีชีวิตชีวาไปสู่การประกาศข่าวดี พระจิตเจ้าสอนให้เราเปิดบ้าน เปิดใจต้อนรับทุกคนโดยไม่มีกำแพงของการแบ่งแยก ไม่สนใจเฉพาะแต่ปัญหาและความต้องการของเราเท่านั้น พระจิตเจ้าทำให้พระศาสนจักรเป็นหนุ่มเป็นสาว และมีชีวิตชีวา สุดท้ายพระจิตเจ้าคือผู้สร้างความแตกต่าง ในวันเพนเตกอสเต (วันที่พระจิตเจ้าเสด็จมายังบรรดาศิษย์ของพระเยซูคริสต์) บรรดาผู้มีความเชื่อมีความแตกต่างด้านภาษา ความคิดเห็น และพระพรพิเศษ แต่พระจิตเจ้าได้สร้างความเป็นหนึ่งเดียวในความต่างต่างนั้น ทำให้พระศาสนจักรมีความมั่งคั่งอุดมสมบูรณ์

ขอส่งท้ายด้วยบทภาวนาอัญเชิญพระจิตเจ้าเป็นบทภาวนาเก่าแก่ตามธรรมเนียมตั้งแต่สมัยคริสตชนแรกเริ่มจนถึงปัจจุบันและมีการปรับปรุงตามความเหมาะสม (คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก

ข้อ 2670-2672) พระศาสนจักรเชิญชวนเราทุกวันให้เรียกหาพระจิตเจ้า โดยเฉพาะเมื่อเริ่มและจบกิจการงานที่สำคัญ พระเยซูคริสต์ทรงสำแดงพระองค์กับบรรดาศิษย์ พระองค์ตรัสกับเขาอีกว่า “สันติสุขจงสถิตกับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาทรงส่งเรามาฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น ตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ทรงเป่าลมเหนือเขาทั้งหลายตรัสว่า “จงรับพระจิตเจ้าเถิด” (ยน 20:21-22)

ก่อน เชิญเสด็จมา ข้าแต่พระจิตเจ้า รับ เชิญเสด็จมาสถิตในดวงใจสัตบุรุษและบ้านดาลให้ลุกร้อนด้วยความรักของพระองค์

ก่อน โปรดประทานพระจิตของพระองค์ และสรรพรสสิ่งจะอุบัติขึ้นมา รับ แล้วพระองค์จะทรงเนรมิตแผ่นดินขึ้นใหม่

ข้าแต่พระเจ้าพระองค์ทรงสอนใจสัตบุรุษด้วยการส่องสว่างของพระจิต โปรดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายซาบซึ้งในความเที่ยงธรรมโดยพระจิตนั้น และโปรดให้ได้รับความบรรเทาจากพระองค์เสมอ เดชะพระคริสตเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย อาแมน

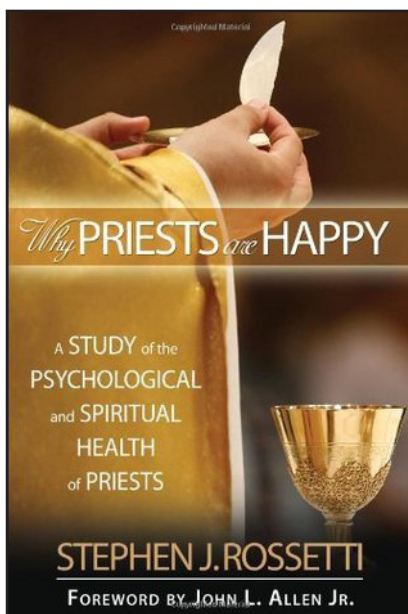
บรรณานุกรม

- Bauer, Johannes B. (1970). **Bauer Encyclopedia of Biblical Theology.** Sheed & ward.
- Carroll, O Michael. (1990). **Veni Creator Spiritus: A Theological Encyclopedia of the Holy Spirit.** .Liturgical Press.
- Congar, Yves. (1997). **I Believe in the Holy Spirit.** Crossroad.
- Downey, Michael. (1993). **The New Dictionary of Spirituality.** Liturgical Press.
- Dufour, Xavier Leon. (1987). **Dictionary of Biblical Theology.** Asian Trading.
- FABC. (1997). **The Spirit at Work in Asia Today.** Peninsular Malaysia Pastoral Secretariat.
- FABC. (1992). **For All the People of Asia I.** Claretian.
- John Paul II, Pope. (1996). **The Spirit, Giver of Life and Love: A Catechesis on Creed.** Pauline Book & Media.
- John Paul II, Pope. (1992). **Post Synodal Apostolic Exhortation on the Formation of Priests in the Circumstances of the Present Day.** (Pastores Dabo Vobis). Libreria Editrice Vaticana.
- John of the Cross. (1963). **Living Flame of Love.** Image Book.
- John Tauler. (1977). **Through the Pentecost.** Alba House.
- The Theological Commission for the Great Jubilee of the Year 2000. (1999). **The Holy Spirit, Lord and Giver of Life.** Cross

- คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระคริสตธรรม. (2019). คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก (CCC). คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระคริสตธรรม.
- ยอห์น ปอลที่ 2, นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา. (1986). สมณสาสน์ “เรื่องพระจิตเจ้าในชีวิตของพระศาสนจักรและของโลก” (Dominum et Vivificantam).
- ยอห์น ปอลที่ 2, นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา. (2000). สมณสาสน์ “เริ่มต้นสหัสวรรษใหม่” (Novo Millennio Ineunte).
- ยอห์น ปอลที่ 2, นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา, (1990). สมณสาสน์ “พันธกิจขององค์พระผู้ไถ่” (Redemptoris Missio).
- ยอห์น ปอลที่ 2, นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา. (1999). สมณสาสน์หลังการประชุมสมัชชา “พระศาสนจักรใน เอเชีย” (Ecclesia in Asia).
- ฝรั่งเศส, สมเด็จพระสันตะปาปา. (2022). บทเทศน์พิธีบูชาขอบพระคุณสมโภชพระจิตเจ้า. 5 มิ.ย. 2022.
- “เอกสารสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 พระธรรมนูญเรื่อง พระศาสนจักร (Lumen Gentium)” (1964).
- “เอกสารสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 พระธรรมนูญเรื่อง พระศาสนจักรในโลกสมัยนี้ (Gaudium et Spes)” (1965).
- “เอกสารสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 พระสมณกฤษฎีกาว่าด้วย การแพร่ธรรมของฆราวาส (Apostolicam Actuositatem)” (1965).
- “เอกสารสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 พระสมณกฤษฎีกาว่าด้วย สากลสัมพันธ์ภาพ (Unitatis Redintegratio) (1964).
- “เอกสารสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 พระสมณกฤษฎีกาว่าด้วย หน้าที่ของพระสังฆราชในการอภิบาลสัตบุรุษในพระศาสนจักร (Christus Dominus)” (1965).
- “เอกสารสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 พระสังฆธรรมนูญเรื่อง การเผยความจริงของพระเจ้า (Dei Verbum)” (1965).

ทำไมพระสงฆ์คาทอลิกจึงมีความสุข: ผลการศึกษาด้านสุขภาพจิตและ สุขภาพจิตวิญญาณของพระสงฆ์

บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

- ชื่อหนังสือ : ทำไมพระสงฆ์คาทอลิกจึงมีความสุข:
ผลการศึกษาด้านสุขภาพจิตและสุขภาพจิตวิญญาณของพระสงฆ์
(Why Priests are happy:
A study of psychological and spiritual health of priests)
- ผู้เขียน : คุณพ่อสเตเฟน เจ โรสเซตี (Msgr.Stephen J.Rossetti)
- ผู้จัดพิมพ์ : Ave Maria Press (www.avemariapress.com)
- พิมพ์ครั้งแรก : 2011
- จำนวนหน้า : 238 หน้า

ผู้เขียนเคยเป็นเจ้าหน้าที่ข่าวกรองของรัฐบาลอเมริกัน ประจำการอยู่ที่ไต้หวัน ท่านได้พบพระสงฆ์และนักบวชหญิงที่มีความสุข ความยินดีในชีวิต ต่อมาท่านจึงสมัครเข้าบ้านเณร และบวชเป็นพระสงฆ์คาทอลิกในปี ค.ศ.1984 ท่านเป็นพระสงฆ์และเป็นนักจิตวิทยาบำบัดด้วย ท่านได้ทำงานด้านการช่วยส่งเสริมชีวิตพระสงฆ์มาตลอด ในสมัยนั้นสื่อมวลชนมักเสนอภาพลบของชีวิตพระสงฆ์ มองพระสงฆ์เป็นผู้ไม่มีความสุข โดดเดี่ยว มีปัญหา ผู้เขียนจึงได้ทำวิจัยศึกษาชีวิตพระสงฆ์ ผลการวิจัยออกมาตรงข้ามกับภาพพจน์ที่สื่อมวลชนชอบนำเสนอคือ พระสงฆ์ส่วนใหญ่เป็นผู้มีความสุข ท่านจึงได้รวบรวมผลงานวิจัยชีวิตพระสงฆ์ออกเป็นหนังสือ

หนังสือเล่มนี้มี 12 บท บทที่ 1 กล่าวถึง ผลการวิจัยโดยย่อ บทที่ 2 กล่าวถึงการวิจัยปี 2004 สํารวจพระสงฆ์ 1,242 องค์ จาก 16 สังฆมณฑล การวิจัยปี 2009 สํารวจพระสงฆ์ 2,482 องค์ จาก 23 สังฆมณฑล (พระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศสหรัฐอเมริกา มีจำนวนคริสตชนคาทอลิก 69 ล้านคน มีพระสงฆ์คาทอลิกจำนวน 40,788 องค์) มีตัวอย่างและวิธีวิจัยด้วย บทที่ 3-11 กล่าวถึง หัวข้อและผลการวิจัย บทสุดท้ายบทที่ 12 เป็นข้อเสนอแนะ และมีภาคผนวกแสดงแบบสอบถามของปี 2004 และปี 2009 ด้วย ขอเสนอผลการวิจัยที่สำคัญของหนังสือโดยสังเขปดังนี้

ความสุขในชีวิตพระสงฆ์ ผลการวิจัยพบว่า พระสงฆ์ส่วนใหญ่ 92.4% มีความสุข ความชื่นชมยินดีในชีวิตพระสงฆ์ เป็นจริงตามพระคำรัสของพระเยซูเจ้าที่ว่า “เราบอกเรื่องเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราอยู่กับท่าน และความยินดีของท่านจะสมบูรณ์” (ยน 15:11) “ความชื่นชมยินดี” เป็นพระคุณของพระจิตเจ้า (กท 5:22)

องค์ประกอบที่ทำให้พระสงฆ์มีความสุขคือ สันติสุขภายใน (inner peace) ความสัมพันธ์กับพระเจ้า และความสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์ มีเพื่อนสนิททั้งพระสงฆ์และฆราวาส อุทิศตนทำหน้าที่สงฆ์เพื่อรับใช้พระเจ้าและเพื่อนพี่น้อง ดำเนินชีวิตโสดเพื่อพระอาณาจักรของพระเจ้าได้ เพราะเป็นพระคุณของพระเจ้าและเป็นชีวิตส่วนหนึ่งที่สำคัญของพระสงฆ์ มีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระสังฆราช มีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนพระสงฆ์ คอยช่วยเหลือสนับสนุนกัน ร่วมชุมนุมหรือประชุมของพระสงฆ์ มีครอบครัวสนับสนุนกระแสเรียกสงฆ์ มีชีวิตจิตดี สวดภาวนารับศีลอุบาย บำรุงหล่อเลี้ยงชีวิตจิตด้วยการอ่านหนังสือพระคัมภีร์ เทววิทยาและชีวิตจิต ร่วมเข้าเงียบฟื้นฟูจิตใจอย่างสม่ำเสมอ มีความศรัทธาต่อพระมารดาแมรี มีวิธีจัดการความโกรธและรู้จักให้อภัย ยอมรับปัญหาการอบรมหรือสุขภาพจิตในวัยเด็ก ความขัดแย้งด้านเพศ ความเหงาและการไม่ได้รับการยอมรับ การไม่แก้ปัญหาคคนเดียว การไม่หลงตนเอง แต่มีความถ่อมตนรักและรับใช้ผู้อื่น และการเอาใจใส่ดูแลสุขภาพกายอย่างเหมาะสม

ชีวิตจิตของพระสงฆ์มีความสำคัญที่ทำให้พระสงฆ์มีความสุขคือ ความสัมพันธ์กับพระเจ้า พระสงฆ์ส่วนใหญ่มีชีวิตจิตดี มีความเชื่อว่าพระเจ้าทรงรักท่าน และเรียกให้มารับใช้พระองค์ในฐานะพระสงฆ์ ตัวบ่งชี้ด้านชีวิตจิตคือ การสวดภาวนาส่วนตัว การทำวัตร การรับศีลอุบาย การเข้าเงียบฟื้นฟูจิตใจประจำปี การอ่านหนังสือพระคัมภีร์ เทววิทยาและชีวิตจิต ความศรัทธาต่อพระมารดาแมรี การมีเพื่อนสนิท การร่วมชุมนุมหรือประชุมพระสงฆ์ ความสัมพันธ์กับบิดาและมารดา การนอบน้อมเชื่อฟังผู้ใหญ่ที่มีอำนาจชอบธรรม สามารถแก้ปัญหาการโกรธ และความขัดแย้งด้านเพศ ฯลฯ

ความเอาใจใส่รักษาสุขภาพกาย สุขภาพจิต ยอมรับ และช่วยพระสงฆ์ที่อยู่ในสภาวะยากลำบาก พระสงฆ์ส่วนใหญ่ให้ความเอาใจใส่ต่อการรักษาสุขภาพกาย การออกกำลังกาย การกินอาหาร การพักผ่อน มีชีวิตที่สมดุล แต่เราควรให้ความสนใจกับพระสงฆ์ที่อยู่ในสภาวะยากลำบากแม้มีจำนวนน้อย (3.1%) ควรมีกระบวนการช่วยระวังไม่ให้ตกอยู่ในสภาพหมดไฟทำงาน (burn out) ซึ่งมาจากการความเครียดเรื้อรังเป็นเวลานาน อยู่ในความเครียด ความกังวล ความหดหู่หรือซึมเศร้า ควรยอมรับและรักษาผลความผิดปกติหรือสุขภาพจิตที่มีปัญหาในวัยเด็กที่อาจส่งผลถึงปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะสำหรับบุคคลต่างๆ

1. สำหรับพระสงฆ์ผู้ให้การอบรม การอบรมสู่วุฒิภาวะ **ความเป็นมนุษย์เป็นพื้นฐาน** การอบรมด้านสติปัญญาเป็น **เครื่องมือ** การอบรมด้านอภิบาลและธรรมทูตเป็นเป้าหมาย การอบรมด้านชีวิตจิตเป็นหัวใจที่จะทำให้ชีวิตพระสงฆ์มีความสุขแท้ ควรอบรมให้สามเณรตระหนักว่า การมีชีวิตโสดเพื่ออาณาจักรพระเจ้าเป็นพระคุณของพระเจ้า และการตอบสนองของมนุษย์ อบรมช่วยให้สามเณรพัฒนาตนให้รู้จักสร้างมิตรภาพที่ดี ให้รู้จักตนเองให้มีความสุขความผิดปกติหรือสุขภาพจิตในวัยเด็ก ประวัติปัญหาด้านเพศ สุขภาพกายที่จะส่งผลต่อชีวิตสงฆ์

2. สำหรับพระสงฆ์ ให้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับกระแสเรียกพระสงฆ์ แบ่งปันความชื่นชมยินดีในชีวิตสงฆ์แก่ผู้อื่น จัดลำดับความสำคัญประการแรกคือ ความสัมพันธ์กับพระเจ้า เสริมสร้างมิตรภาพที่ดีกับทุกคน **มีชีวิตจิตที่ดี** โดยแต่ละวัน มีศูนย์กลางที่ศีลมหาสนิท พิธีบูชาขอบพระคุณ สวดภาวนา

ส่วนตัวในช่วงโมงศักดิ์สิทธิ์ การทำวัตร อ่านหนังสือพระคัมภีร์ เทววิทยาและชีวิตจิต เสริมสร้างความศรัทธาต่อพระมารดา มารีย์ ร่วมเข้าเจียบพื้นฟูจิตใจประจำปี รักษาความเป็นหนึ่งเดียวของสงฆ์ในทุกวัย สนับสนุนเพื่อนสงฆ์ รักสนับสนุนเป็นหนึ่งเดียว กับพระสังฆราช อุทิศตนรับใช้ในงานของพระสงฆ์ เผื่อระวังเครื่องหมายที่นำไปสู่สภาวะหมดไฟ (burn out) รู้จักจัดการกับความเครียด ความกังวล ความหุดหู่หรือซึมเศร้า รักษาสุขภาพกาย มีวันหยุดในสัปดาห์และประจำปี

3. สำหรับพระสังฆราช ควรให้กำลังใจพระสงฆ์ พระสงฆ์ส่วนใหญ่รัก สนับสนุนและเชื่อฟังพระสังฆราช จัดลำดับให้ **ความสำคัญกับชีวิตจิตของพระสงฆ์** พระสงฆ์ต้องการความช่วยเหลือในการปฏิบัติงาน และการปฏิบัติอย่างยุติธรรม พระสงฆ์หนุ่มต้องการการให้การปรึกษาและการสนับสนุน พระสงฆ์ที่อยู่ในสภาวะยากลำบากควรได้รับความช่วยเหลือด้านชีวิตจิต และชีวิตส่วนตัว สังฆมณฑลควรมีกระบวนการดูแลสุขภาพกาย มีการให้โอกาสสำหรับศึกษาต่อเนื่องและเวลาหยุดพักภารกิจสำหรับพระสงฆ์ทุกองค์

สรุปหนังสือ “ทำไมพระสงฆ์จึงมีความสุข” ผลการวิจัยศึกษาด้านสุขภาพจิตและสุขภาพจิตวิญญาณของพระสงฆ์ เป็นหนังสือที่น่าสนใจ ผู้เขียนได้พบว่า พระสงฆ์คาทอลิกส่วนใหญ่มีความสุข มีความชื่นชมยินดี ในชีวิตพระสงฆ์ เคล็ดลับความสุขและความยินดีในชีวิตพระสงฆ์คือ ความสัมพันธ์กับพระเจ้าและเพื่อนพี่น้อง พระเยซูเจ้าตรัสว่า “พระบิดาทรงรักเราอย่างไร เราก็รักท่านอย่างนั้น เราบอกรื่องเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราอยู่กับท่าน และความยินดีของท่านจะสมบูรณ์” (ยน 15:8,11)

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ใบสมัครสมาชิก/ต่ออายุสมาชิก/ยกเลิกสมาชิก/เปลี่ยนที่อยู่

ข้าพเจ้า บาทหลวง/ภคินี/นาย/นาง/นางสาว.....มีความจำนง

( ) 1.สมัครสมาชิกใหม่ ในนาม ( ) องค์กร (โปรดระบุชื่อ).....

( ) บุคคล (โปรดระบุชื่อ).....

โดยเริ่มตั้งแต่ ปี พ.ศ..... (หรือ ปีที่..... ฉบับที่.....) (ปีละ 3 ฉบับ อัตราค่าสมาชิก ปีละ 300 บาท)

ที่อยู่ในการจัดส่งวารสาร เลขที่..... วัตถุประสงค์.....

ถนน.....ซอย.....แขวง/ตำบล.....

เขต/อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

โทรศัพท์.....มือถือ.....โทรสาร.....

( ) 2.ต่ออายุสมาชิก หมายเลข.....ปี พ.ศ. (หรือ ปีที่).....

( ) 3.ยกเลิกการเป็นสมาชิก หมายเลข.....ตั้งแต่ปี พ.ศ. (หรือ ปีที่).....

( ) 4.เปลี่ยนที่อยู่ในการจัดส่งวารสาร ของ.....สมาชิกเลขที่.....

เป็นดังนี้ เลขที่.....วัตถุประสงค์.....

ถนน.....ซอย.....แขวง/ตำบล.....

เขต/อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

โทรศัพท์.....มือถือ.....โทรสาร.....

( ) 5.สมทบทุนในการจัดพิมพ์วารสารแสงธรรมปริทัศน์ ปีที่.....ฉบับที่.....(หากต้องการระบุปี/ฉบับ)

พร้อมกันนี้ ขอส่งเงินค่า ( ) สมาชิกใหม่ ( ) ต่ออายุสมาชิกใหม่

( ) ยอดค้างชำระค่าสมาชิก ( ) สมทบทุน

เป็นจำนวนเงิน.....บาท (.....)

โดยช่องทาง

( ) เงินสด

( ) โอนเข้าบัญชี ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาเทสโก้ โลตัส สามพราน นครปฐม

บัญชีเงินฝาก ออมทรัพย์ ชื่อบัญชี นายอภิสิทธิ์ กฤษเจริญ เลขที่บัญชี 403-613134-4

โดยกรุณาส่งสำเนาใบนำเข้าบัญชี (Pay-in-Slip) พร้อมระบุ ชื่อ - สกุล และหมายเลขสมาชิก (ถ้ามี)

มาทาง E-mail: scjournal2022@gmail.com

ลงชื่อ.....ผู้สมัครสมาชิก

วันที่...../...../.....